

پایه‌های دانش

نوشته‌ی ایزاک آسیموف

ترجمه‌ی منوچهر محمدی شجاع

پایه‌های دانش

نوشته‌ی ایزاك آسیموف

ترجمه‌ی منوچهر محمدی شجاع

سازمان انتشارات
کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان
خیابان تخت طاووس، خیابان جم، شماره ۳۱، تهران
چاپ اول اسفندماه ۱۳۵۳
گلیه‌ی حقوق محفوظ است

This is an authorized translation of
Great Ideas of Science
COPYRIGHT © 1969 BY ISAAC ASIMOV

در این کتاب می خوانید :

۳ ص	-۱ تالس و دانش
۸ ص	-۲ فیثاغورس و عدد
۱۴ ص	-۳ ارشمیدس و ریاضیات عملی
۱۹ ص	-۴ گالیله و آزمایش
۲۴ ص	-۵ دموکریتوس و اتم
۳۰ ص	-۶ لاووازیه و گازها
۳۶ ص	-۷ نیوتون و اصل ماند
۴۲ ص	-۸ فاراده و حوزه های مغناطیسی
۴۸ ص	-۹ رامفورد و حرارت
۵۴ ص	-۱۰ ژول و انرژی
۶۰ ص	-۱۱ پلانک و کوانتا
۶۹ ص	-۱۲ بقراط و پزشکی
۷۱ ص	-۱۳ وهلروشیمی آلی
۷۷ ص	-۱۴ لینائوس و طبقه بنده
۸۳ ص	-۱۵ داروین و تکامل
۸۸ ص	-۱۶ راسل و تکامل ستارگان

تالس و دانش

جهان از چه چیز درست شده است؟

تالس اندیشمند یونانی ، در حدود سال ۶۰۰ قبل از میلاد به این پرسش اندیشه کرد و به این پاسخ غلط رسید که : «همه چیز از آب درست شده است».

این عقیده نه تنها غلط بود ، چنان‌هیم نازگی نداشت . با این حال این عقیده، یکی از مهمترین عقیده‌ها در تاریخ علم است . بدون چنین اندیشه‌هایی ، دانش بوجود نمی‌آمد .

اهمیت پاسخ تالس به پرسش بالا هنگامی روشن می‌شود که ببینیم او چگونه به این پاسخ رسید . تالس که معتقد بود همه چیز از آب درست شده، در یک شهر بندری زندگی می‌کرد . این شهر که میتوس نامیده می‌شد در کرانه‌ی دریای آذربایجان داشت و اینک جزوی از ترکیه است . میتوس اکنون وجود ندارد ، اما در سال ۶۰۰ پیش از میلاد این شهر غنی‌ترین شهر دنیای یونانی زبان بود .

شاید هنگامی که تالس به دریای ازه خیره می شد به طبیعت جهان می اند بشید. او می دانست که دریای ازه از جنوب به دریای بزرگتری که اینک مدیترانه نامیده می شود می پیوندد، و این دریا صدها کیلومتر به سوی غرب گسترش یافته است. دریای مدیترانه به یک تنگه‌ی باریک، تنگه‌ی جبل الطارق، می‌رسید که میان دو دیواره‌ی سنگی، که یونانیان آن را ستون‌های هرکول می‌نامیدند، قرار داشت.

آنسوی ستون‌های هرکول، اقیانوس اطلس گسترده بود، و یونانیان فکرمی کردند که این اقیانوس خشکیهای زمین را از هرسو در بر گرفته است. تالس تصور می کرد زمین به شکل بشقاب عظیمی بسه قطر چند هزار کیلومتر در یک اقیانوس بی پایان شناور است. اما او می دانست که آبها خود زمین را نیز شکافتند، رودخانه‌ها در آن جریان دارند، دریاچه‌ها بخش‌هایی از آن را پوشانده‌اند و چشمه‌ها از زیر آن می‌جوشنند. او می‌دید که آب‌ها بخار شده در آسمان ناپدید می‌شوند و گهگاه به صورت باران به زمین می‌بارند. در همه جا آب بود، در بالا، در پایین و گردآگرد زمین. آیا زمین از آب درست شده؟

به نظر تالس چنین می‌رسید که زمین جامد نیز از آب درست شده است. او گمان می‌کرد که در جوانی این موضوع را با چشمان خودش دیده است. هنگام سفرش به مصر دیده بود که رود نیل در زمان طغیان زمین‌های اطراف را فرا می‌گیرد و هنگامی که آب‌ها فرومی‌نشیستند خاک تازه و حاصلخیز به جا می‌ماند. در واقع در شمال مصر جایی که رودخانه‌ی نیل به دریا می‌ریخت، در میان آب منطقه‌یی از خاک‌نرم وجود داشت که از ته نشست آب‌های سیلابی درست شده بود. (این منطقه شکل مثلث داشت، مانند حرف «دلتا» از الفبای یونانی، و از این رو آن را دلتای نیل می‌نامیدند).

تالس پس از اینکه به همه‌ی اینها اندیشه‌یده نتیجه‌ای رسانید که به نظرش منطقی می‌آمد: «همه چیز از آب درست شده است». البته او اشتباه می‌کرد، زیرا همه چیز از آب نیست. هو الا آب نیست، و هنگامی که آب بخار می‌شود ممکن است ذرات آن با هوا در آمیزد ولی به هوا تبدیل نمی‌شود. خاک جامد از آب نیست. رودخانه‌ها ممکن است تکه‌هایی از زمین را از کوه‌ها بکنند و به دشت‌ها بیاورند، اما آن تکه‌ها از آب درست نشده‌اند.

تالس در بابل بابل

اندیشه‌های تالس تنها از آن خودش نبود. این اندیشه‌ها از بابل سرچشمه گرفته بود، و این کشور را تالس هنگام جوانیش دیده بود. تمدن باستانی بابل در ستاره شناسی و ریاضیات به نتایج مهمی رسیده بود که نظر متفکری جدی

چون تالس را به خود جلب می‌کرد . بابلیان عقیده داشتند که زمین چیزی مانند بشقاب بزرگی است که در آب قرار دارد . در بعضی نقاط ، آب از سطح زمین بالاتر می‌آید و رودخانه ، دریاچه و چشمه را تشکیل می‌دهد ، و در اطراف زمین همه جا آب شوراست .

آیا این همان تصویری نبود که تالس ارائه می‌کرد؟ آیا عقاید تالس تکرارنظریه‌های بابلیان نبود؟ نه کاملاً برخلاف تالس ، بابلیان آب را مجموعه‌ای از موجودات ماورای طبیعی می‌دانستند. آب شیرین خدای آپس، و آب شور الهمی‌تیامات بود . این زوج خدایان و الهمه‌های زیادی بوجود آورده بودند . (یونانیان عقیده مشابهی در این باره داشتند، آنها اکمانومی ، خدای اقیانوس را پدر خدایان می‌دانستند.)

سرانجام، مطابق افسانه‌های بابل، میان تیامات و اخلاقش جنگ در گرفت. پس از یک نبرد بزرگ مردوداً یکی از خدایان تازه ، تیامات را کشت و او را به دونیم کرد . او با یک نیمه‌ی تیامات آسمان و با نیمه‌ی دیگر ش زمین را ساخت . این بود پاسخ بابلیان به این پرسش که «جهان از چه درست شده است؟» تالس از زاویه دیگری به این پاسخ رسید. تصویری که او از جهان ساخته بود فرق می‌کرد. زیرا در تصویر او ، خدایان والهمه‌ها و جنگ میان موجودات ماوراء طبیعی وجود نداشتند. او به سادگی می‌گفت «همه چیز از آب درست شده است .»

تالس در شهر خود میلتوس و در نواحی نزدیک آن در کرانه دریای اژه، شاگردانی داشت. دوازده شهر واقع در این کرانه ، منطقه‌ای به نام ایونیا را تشکیل می‌دادند . از این رو مكتب تالس و شاگردانش به «مكتب ایونی» معروف است .

ایونی‌ها ، بی‌آنکه دست به دامن خدایان والهمه‌ها شوند، به کوشش خود برای توضیح دادن جهان ادامه دادند. در این راه آن‌ها سنتی را بوجود آوردند که تا این زمان باقی مانده است .

اهمیت سنت ایونی

چرا توضیح جهان بدون تکیه به خدایان اینهمه اهمیت داشت؟ آیا دانش می‌توانست بدون چنین سنتی تکامل یابد؟

فرض کنید که جهانی را خدایان بوجود آورده باشند و خود آن را اداره کنند .

بنا بر این خدایان، هر آنچه را که بخواهند می‌توانند با دنیا انجام دهند. اگرالله‌یی به علت اینکه معبدی که برایش ساخته‌اند به اندازه‌ی کافی بزرگ نیست خشمگین شود، ممکن است بلایی نازل کند. اگر جنگجویی در میدان جنگ

در خطر باشد و به درگاه خدابی دعا کند و قول بدید که حیوانی برایش قربانی کنند، ممکن است آن خدا ابری بفرستد تا جنگجو را در برگیرد و او را از نظر دشمنان مخفی کند. به این ترتیب نمی توان انتظار داشت که در دنیا نظم خاصی وجود داشته باشد. در این صورت همه چیز به هوی و هوس خدابیان بستگی دارد.

اما به نظر تالس و شاگردانش خدابیان در کار عالم دخالت نمی کردند. دنیا تنها مطابق طبیعت خودش عمل می کرد. بلا تنها هنگامی فرا می رسید وابر موقعی ظاهر می شد که علتهای طبیعی خاصی وجود داشت. تنها در صورتی که علتهای طبیعی در کار بودند بلا می رسید و ابر ظاهر می شد. بنا بر این تالس و پیروانش به این نظریه اساسی رسیدند که : جهان مطابق «قوانين طبیعی» خاصی عمل می کند که عوض شدنی و تغییر پذیر نیستند.

آیا چنین جهانی بهتر از جهانی نیست که از روی هوس خدابیان اداره شود؟ اگر خدابیان آنگونه که دلشان بخواهد عمل کنند چه کسی می تواند پیش بینی کند که فردا چه اتفاق می افتد؟ مثلاً «اگر خدای آفتاب» از چیزی آزرده خاطر باشد ممکن است آفتاب دیگر طلوع نکند. کسانی که به نیروهای ماورای طبیعی عقیده دارند کوشش برای شناخت طرز کار جهان را بیهوده می دانند . در عوض آنها روش هایی را به کار می بردند که به گمانشان موجب خشنودی خدابیان می شود و یا خشم آنان را فرو می نشاند. به نظر این دسته از مردم تنها ساختن معابد و محراب ها، قربانی کردن، بت سازی و جادو اهمیت داشت .

هیچ چیز نمی توانست به آنان بفهماند که این شبوهی کار اشتباه است. فرض کنید که با وجود انجام دادن تمام مراسم مذهبی خشکسالی و یا مصیبت دیگری دامنگیرشان می شد . در این صورت چنین خیال می کردند که این بدانجهت است که جادوگران کار خود را درست انجام نداده اند و یا هنگام انجام مراسم چیزی را از پادردها نهادند . آنها به سادگی کار خود را از سرمی گرفتند، حیوانات بیشتری قربانی می کردند و بادقت بیشتری به دعا می پرداختند .

اما اگر اساس اندیشه های تالس و شاگردانش درست می بود، اگر جهان مطابق قوانین طبیعی غیرقابل تغییر اداره می شد، در این صورت مطالعه‌ی جهان کار با ارزشی بود. انسان می توانست به مشاهده‌ی چگونگی حرکت ستارگان ، حرکت ابرها، ریزش باران ورشدگی‌ها را بردازد. انسان می توانست مطمئن باشد که این مشاهدات همیشه یکسان هستند و هرگز ناگهان در اثر خواست این یا آن خداتغییر نخواهند کرد. آنگاه انسان می توانست یک رشته قوانین ساده را که خصلت کلی این مشاهدات را بیان کنند بوجود آورد .

بنابراین نخستین فرضیه‌ی تالس و پیروانش، پایه‌ی فرضیه‌ی دوم آن‌ها شد: عقل بشر می تواند قوانینی (ا که بر جهان حکومت می کنند، دریابد .

این دو فرضیه که در طبیعت قوانینی وجود دارد، واینکه انسان می‌تواند این قوانین را با عقل خود دریابد، «اندیشه‌ی علمی» را تشکیل می‌دهند. باید توجه داشت که این فرضیه‌ها فقط فرضیه هستند و نمی‌توان آن‌ها را ثابت کرد. با این همه از زمان تالس همیشه کسانی بوده‌اند که به این فرضیه‌ها به سختی اعتقاد داشته‌اند.

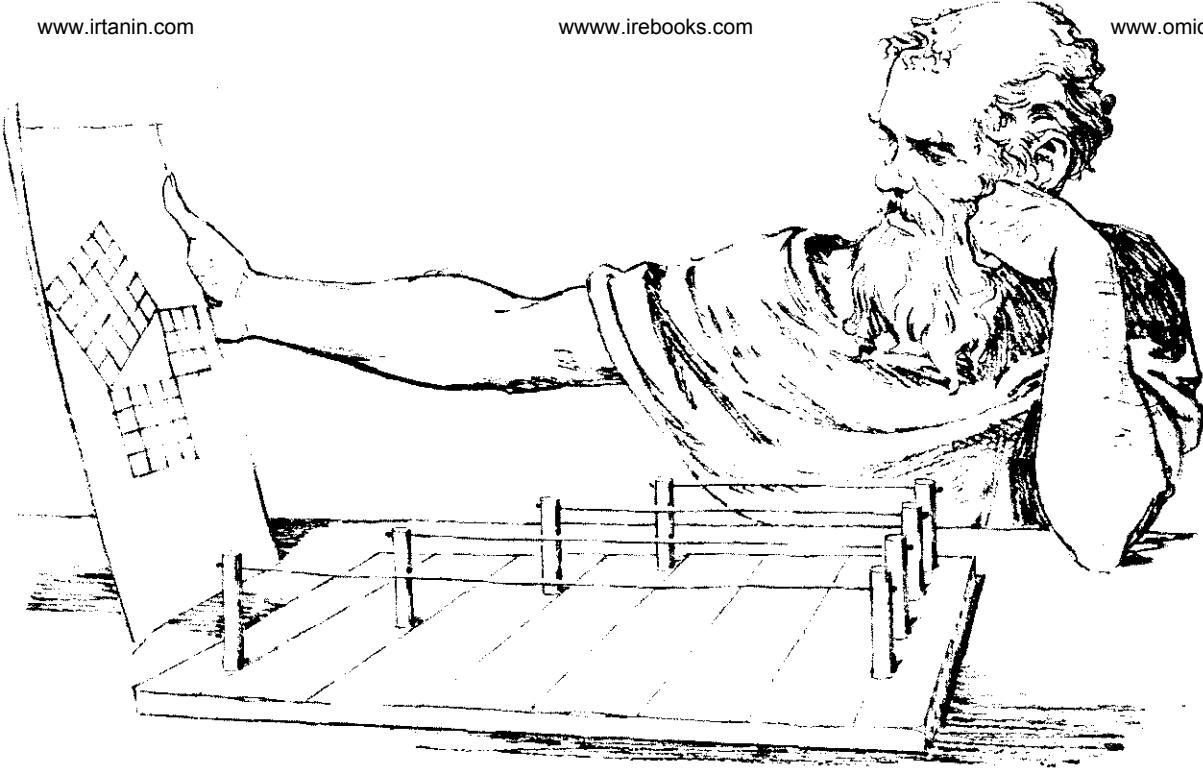
اندیشه‌ی علمی بعداز سقوط امپراتوری روم در اروپا ضعیف شد اما کاملاً از میان نرفت و در قرن شانزدهم این اندیشه ناگهان قوت‌گرفت. اکنون در نیمه‌ی دوم قرن بیستم این اندیشه در اوچ قدرت است.

مطمئناً، جهان، خیلی بیشتر از آنچه که تالس می‌توانست تصور کند پیچیده است. با وجود این بعضی از قوانین طبیعت به سادگی قابل توضیح، و تا آنجاکه مامی‌دانیم، تزلزل نیافتنی هستند. شاید مهمترین این قوانین، قانون بقای انرژی است که به زبان ساده چنین است: «کل مقدار انرژی موجود در جهان، همیشه ثابت است».

نامعین معلوم

دانش دریافته است که برای دانستنی‌های بشرهم حدودی وجود دارد. دردهه‌ی ۱۹۲۰ یک فیزیکدان آلمانی به نام «ورنر هیزنبرگ» اصل نامعینی (یا عدم تعیین) را ارائه کرد. او گفت که تعیین دقیق مکان و سرعت یک شیوه در یک لحظه‌ی زمانی معین ناممکن است. مامی‌دانیم مکان یاسرعت شیوه را به دقت دلخواه خود تعیین کنیم، امامی‌دانیم هردوی آن‌هارا در یک زمان با هم معین سازیم. آیا این بدان معنی است که فرضیه‌ی دوم علم غلط است و انسان نمی‌تواند دانشی فراهم آورد که به وسیله‌ی آن معماهای جهان را حل کند؟

نه! به هیچ روی چنین نیست، زیرا «اصل نامعینی» خود یک قانون طبیعی است. دقت اندازه‌گیری پدیده‌های جهان حدودی دارد، اما عقل می‌تواند این حدود را بشناسد. درواقع با درک درست اصل نامعینی می‌توان چیزهای بیشتری در مورد جهان دانست که بدون آن گیج کننده‌اند. بدینسان «اندیشه‌ی علمی» بزرگ تالس امروزه همانقدر معتبر است که دوهزار و پانصد سال پیش، به هنگام طرح آن.

۳

فیثاغورس و عدد

حدود بیست و پنج قرن پیش ، کمی پس از زمانی که تالس به رازهای جهان می‌اندیشید ، دانشمند یونانی دیگری به بازی بانغ سرگرم شد . فیثاغورس دانشمند هم ، مانند تالس ، در یک شهر بندری زندگی می‌کرد - شهر کروتون در جنوب ایتالیا . فیثاغورس هم مانند تالس یک آدم معمولی نبود . « بازیچه » های او هم معمولی نبودند ، بلکه سیم های محکمی بودند شبیه به آنچه در آلات موسیقی مثل چنگ به کار می‌رود . فیثاغورس سیم هایی به اندازه های مختلف فراهم کرده ، دو سر آنها را محکم می‌کشید و به دو چوب می‌بست و با پنجه ضربه بی به آنها می‌زد تا صدای یک نت موسیقی از آنها بیرون آید .

اعداد موسیقی

سرانجام او دو سیم پیدا کرد که صدای آنها فقط بک اکتاو با هم تفاوت داشت ، یعنی یکی از آنها صدای « دو » بم و دیگری صدای « دو »ی زیر می‌داد . چیزی که فیثاغورس را مجدوب کرد این بود که درازی سیمی که صدای

«دو»^۱ بم تولید می کرد درست دو برابر درازی سیمی بود که صدای «دو»^۲ ای زیر بیرون می آورد . نسبت درازای این دو سیم ۱ به ۲ بود . او باز هم کوشید و دو سیم یافت که صدای آن ها نسبت یک به پنج داشت . یعنی یک نت «دو» و دیگری «سل» بود . این بار درازی سیمی که نت بم تر را تولید می کرد درست یک برابر و نیم درازی سیمی بود که نت زیر تر را تولید می کرد . نسبت درازای آنها ۳ به ۲ بود .

اگر درازی یک سیم $\frac{1}{3}$ درازی سیم دیگر بود صدای یک به چهار تولید می شد . یعنی یک نت «دو» و دیگری «فا»

بود . در اینجا نسبت طول سیم ها ۴ به ۳ بود .

شک نیست که موسیقی دانان یونان و سرزمین های دیگر هم می دانستند که چگونه سیم هایی فراهم کنند که صدای نت های خاصی را تولید کنند ، و نیز می دانستند که چگونه از این سیم ها آلات موسیقی بسازند . با وجود این فیثاغورس را نخستین کسی می دانند که نه تنها به موسیقی بلکه به نسبت طول هایی که موسیقی را بوجود می آورند اندیشه ای دارد . چرا باید نسبت های اعداد کوچک - ۲ به ۱ ، ۳ به ۲ ، ۴ به ۳ - مخصوصاً صدای خواشایند تولید کنند ؟

اگر فیثاغورس دو سیم با نسبت های طولی پیچیده تر مثل ۲۳ به ۱۳ را انتخاب می کرد ترکیب صدا ناخواشایند می شد . شاید فیثاغورس هنگام دریافت این نکته از خوشحالی بشکن زده باشد . اعداد صرفاً ابزاری برای شمارش و اندازه گیری نبودند ، آنها بر موسیقی تسلط داشتند و شاید بر همهی جهان حکم می راندند .

اگر اعداد اینهمه مهم باشند ، پس مطالعهی آنها به خاطر خودشان اهمیت دارد . مثلاً انسان باید با اندیشه این به خود عدد دو (و نه دو مرد ، دو سیب و یا دو ستاره) ، آغاز کند . عدد ۲ می تواند به تساوی به ۲ بخش شود - این یک عدد زوج است . عدد ۳ نمی تواند به تساوی به ۲ بخش شود - و این یک عدد فرد است . حال باید دید اعداد زوج چه ویژگی های مشترکی دارند . ویژگی های اعداد فرد چیست ؟ می توان کار را با این حقیقت که جمع دو عدد زوج و جمع دو عدد فرد همیشه یک عدد زوج است ، آغاز کرد . ضمناً جمع یک عدد زوج و یک عدد فرد همیشه یک عدد فرد است .

فرض کنید که هر عدد را به صورت تعدادی نقطه نشان دهیم . مثلاً برای ۶ ، شش نقطه برای ۲۴ ، بیست و سه نقطه ، و به همین ترتیب برای دیگر اعداد ، نقطه بگذاریم . حال اگر نقطه ها را به ترتیب در فاصله های مساوی با یکدیگر قرار دهیم

در می بایم که بعضی از اعداد یعنی اعداد معروف به اعداد مثلث ، می توانند تشکیل مثلثهای منظمی را بدهند و اعداد دیگر،
یعنی اعداد معروف به اعداد مربع می توانند به صورت مربع های کامل درآیند.

اعداد مثلث

فیثاغورس می دانست که فقط شماره های خاصی از نقطه ها را می توان به طور منظم در یک مثلث، که شکلی سه
پهلو است، جای داد. کوچکترین آنها یک نقطه است که نشان دهنده ی مثلث شماره یک است. مثلث های بزرگتر با
قراردادن ردیف های نقطه به موازات یکی از اضلاع مثلث کوچکتر بوجود می آمد. مثلاً یک مثلث سه نقطه بی که
نشان دهنده ی عدد ۳ باشد با گذاشتن دو نقطه در کنار یک ضلع مثلث یک نقطه بی درست می شد. به همین سان یک مثلث
شش نقطه بی، که نشان دهنده ی عدد ۶ است، به وسیله ی اضافه کردن سه نقطه به مثلث سه نقطه بی بوجود می آمد.
مثلث های بعدی از ده نقطه (مثلث شش نقطه بی به اضافه ی چهار نقطه)، پانزده نقطه (مثلث ده نقطه بی
به اضافه ی پنج نقطه)، بیست و یک نقطه (مثلث پانزده نقطه بی به اضافه ی شش نقطه) و به همین ترتیب درست می شدند.
بنابراین اعداد مثلث عبارت بودند از ۱، ۳، ۶، ۱۰، ۱۵، ۲۱، ۲۸، ...

هنگامیکه فیثاغورس بالاضافه کردن نقطه، این مثلث هارا درست می کرد از واقعیت جالبی آگاه شد. برای درست
کردن مثلث های بزرگتر می بایست هر بار یک نقطه بیش از تعداد نقاطی که دفعه هی بیش اضافه شده بود، افزوده شود.
(به کلماتی که باحروف متفاوت چاپ شده نگاه کنید تا درستی این نکته را دریابید) به عبارت دیگر اومی توانست
مثلث های اعداد مثلث را از راه جمع کردن یک رشته اعداد متولی درست کند بنابراین:

$$1 = 1, 1 + 2 = 3, 1 + 2 + 3 = 6, 1 + 2 + 3 + 4 = 10, 1 + 2 + 3 + 4 + 5 = 15, \dots$$
 و به همین ترتیب.

اعداد مربع

برخلاف مثلث سه ضلعی، مربع دارای چهار ضلع (وچهار زاویه ی قائمه یا ۹۰ درجه) است. بنابراین
فیثاغورس می توانست انتظار داشته باشد که رشته ای اعداد مربع کاملاً از رشته ای اعداد مثلث متفاوت باشد. با وجود این، یک
نقطه هی تنها به همان سادگی که در یک مثلث جای می گرفت می توانست در یک مربع نیز قرار گیرد. بنابراین رشته ای هر چهار
نیز از شماره ی ۱ شروع می شد.

مربع های بزرگتر با گذاشتن نقطه های اضافی در طول دو ضلع مجاور یک مربع دیگر بوجود می آمدند.
نقطه های جدید در امتداد دو ضلعی که تشکیل زاویه ی قائمه می دادند گذاشته می شد. مثلاً برای درست کردن مربع چهار

نقطه‌یی که نشان دهنده‌ی عدد ۴ بود مه نقطه به مربع یک نقطه‌یی اضافه می‌شد. به همین ترتیب یک مربع نه نقطه‌یی از راه گذاشتن پنج نقطه در اطراف مرربع چهار نقطه‌یی درست می‌شد.

این رشته از مربع‌ها بدین ترتیب ادامه می‌یافتد: مرربع شانزده نقطه‌یی (مرربع نه نقطه‌یی به اضافه‌ی هفت نقطه)، مرربع بیست و پنج نقطه‌یی (مربيع شانزده نقطه‌یی به اضافه‌ی نه نقطه)، مرربع سی و شش نقطه‌ای (مرربع بیست و پنج نقطه‌یی به اضافه‌ی پاپده نقطه) و به همین ترتیب. نتیجه عبارت بود از رشته‌ی اعداد مرربع: ۱، ۹، ۲۵، ۳۶، ۴۹، ۶۴، ۸۱، ۱۰۰، ۱۲۱، ۱۴۴، ۱۶۹، ۱۹۶، ۲۲۵، ۲۵۶، ۲۸۹، ۳۲۴، ۳۶۱، ۴۰۰.

از آنجا که مثلث‌ها روی قاعده‌ی منظمی بزرگ می‌شدند فیثاغورس از دیدن این موضوع که مربع‌ها نیز چنین اند، تعجبی نکرد. تعداد نقطه‌هایی که به هر مرربع تازه اضافه می‌شد همیشه یک عدد فرد بود. و نیز دو نقطه بیشتر از تعداد نقاطی بود که به مربيع قبلی اضافه شد بود. (به کلمات باحروف متفاوت در عبارات بالا نگاه کنید). به عبارت دیگر اعداد مربيع از جمع کردن یک رشته اعداد متولی فرد بوجود می‌آمد.

$$\text{بنابراین } 1 = 1, \quad 4 = 1 + 3, \quad 9 = 1 + 3 + 5, \quad 16 = 1 + 3 + 5 + 7, \quad 25 = 1 + 3 + 5 + 7 + 9.$$

و به همین ترتیب. مربع‌ها می‌شد با اضافه کردن دو عدد مثلث متولی نیز بوجود آورد: ۱، ۳، ۶، ۹، ۱۲، ۱۵، ۱۸، ۲۱، ۲۴، ۲۷، ۳۰، ... و یا اینکه با ضرب کردن یک عدد در خودش: $1 \times 1, 1 \times 2, 1 \times 3, 1 \times 4, \dots, 1 \times 9 = 9$. روش اخیرشیوه‌ی مهمی برای درست کردن اعداد مربيع است. چون $3 \times 3 = 9$ ، پس می‌گوییم نه مربيع عدد سه است. به همین ترتیب $4^2 = 16$ مربيع $5^2 = 25$ ، وغیره... است، از سوی دیگر می‌گوییم عدد کوچکتر، یعنی عددی که آن را در خودش ضرب کرده‌ایم، ریشه‌ی دوم عدد بزرگتر است - مثلاً $3^2 = 9$ ، و $4^2 = 16$ است.

مثلث‌های راست گوشه

علقه‌ی فیثاغورس به اعداد مربيع او را برآن داشت که به بررسی مثلث‌های راست گوشه یعنی مثلث‌هایی که یک زاویه‌ی آن‌ها قائم است، بپردازد.

یک مثلث راست گوشه دو ضلع عمود بر یکدیگر دارد، یعنی اگر یک ضلع کاملاً افقی نگهداشته شود ضلع دیگر کاملاً عمودی خواهد بود. مثلث راست گوشه ضلع سومی نیز دارد که از یک طرف زاویه‌ی قائمه ناطرف دیگر آن کشیده می‌شود. این ضلع سوم که «وتر» نامیده می‌شود، همیشه بلندتر از دو ضلع دیگر است.

فرض کنید که فیثاغورس به طور اتفاقی یک مثلث راست گوشه رسم می‌کرد و طول ضلع‌های آن را اندازه می‌گرفت. اگر او یک ضلع را به اعداد صحیح واحدهایی تقسیم می‌کرد، دو ضلع دیگر معمولاً از اعداد صحیح همان واحدها تشکیل نمی‌شدند.

با این حال استثنایی هم وجود داشت . فرض کنید که او مثلث راست گوشی داشت که يك ضلع آن سه واحد و ضلع دیگر چهار واحد طول داشت. در این صورت طول وتر این مثلث دقیقاً پنج واحد بود . چرا باید اعداد ۳ ، ۴ و ۵ ، يك مثلث راست گوشی درست کنند؟ اعداد ۳، ۲، ۱ این کار را نمی‌کنند، اعداد ۴، ۳، ۲ نیز همین طور. همچنین تقریباً هیچ ترکیب دیگری از اعداد چنین مثلشی درست نمی‌کنند .

فرض کنید که فیثاغورس به بررسی مربع‌های اعداد می‌پرداخت . در این صورت به جای اعداد ۳ ، ۴ ، ۵ اعداد ۲۵، ۱۶، ۹ را داشت. در اینجا موضوع جالبی پیدا می‌شود، زیرا $25 = 9 + 16$ ، جمع مربع‌های اضلاع این مثلث راست گوشی مساوی است با مربع وتر.

فیثاغورس باز هم پیشتر رفت. او متوجه شد که تفاوت میان اعداد مربع متولی همیشه يك عدد فرد است : $3 = 4 - 1 = 5 - 4 = 9 - 7$ ، $16 - 9 = 25 - 16$ ، و به همین ترتیب . گاه این تفاوت فرد، خود يك مربع است مثل $9 = 16 - 25$ (که همان $25 = 16 + 9$ است). باتوجه به این موضوع می‌توان يك مثلث راست گوشی دیگر از اعداد صحیح بوجود آورد . مثلاً ممکن بود فیثاغورس دو عدد مربع متولی مثل ۱۴۴ و ۱۶۹ را از هم کم کند، از این‌قرار: $25 = 169 - 144$. ریشه‌ی دوم این اعداد ۱۲ و ۱۳ است، زیرا $13 \times 13 = 169$ و $12 \times 12 = 144$. بنابراین اومی‌توانست راست گوشی بسازد که اضلاع آن برابر با پنج و دوازده واحد و تر آن برابر با سیزده واحد باشد.

قضیه‌ی فیثاغورس

بدینسان فیثاغورس تعداد زیادی مثلث راست گوشی در اختیار داشت که مربع وتر آن‌ها با جمع مربع‌های دو ضلع دیگر برابر بود. او به زودی ثابت کرد که این موضوع در مورد همهٔ مثلث‌های راست گوشی صادق است . صدھا سال پیش از زمان فیثاغورس، مصریان، بابلیان، و چینیان می‌دانستند که این رابطه در مثلث ۵، ۴، ۳ وجود دارد. در حقیقت بابلیان و دیگران اطمینان داشتند که این موضوع درباره‌ی همهٔ مثلث‌های راست گوشی صدق می‌کند. اما چنانکه می‌دانیم فیثاغورس نخستین کسی بود که آن را به اثبات رسانید .

او گفت: «هر مثلث (است گوشی،) مجموع مربع‌های دو ضلع برابر است با مربع دتر. چون اون نخستین کسی بود که موفق به اثبات این قضیه شد، آن را «قضیه‌ی فیثاغورس» می‌نامند. اما فیثاغورس چگونه این قضیه را ثابت کرد؟

روش استنتاج

برای پاسخ دادن به این پرسش باید نازمان تالس، متفسکر بزرگ که در فصل اول درباره‌ی او سخن گفتیم، به عقب

برگردیدم از قدیم گفته‌اند که فیثاغورس زیر نظر نالس درس می‌خوانده. نالس برای اثبات قضایای ریاضی به وسیله‌ی استدلال، روش منظمی بوجود آورد. در این روش، شخص کاررا با اصولی که پذیرفته شده‌اند آغاز می‌کند. از این اصول شخص به نتیجه‌ی خاصی می‌رسد. هنگامی که این نتیجه پذیرفته شد، می‌توان از آن نتیجه‌ی دومی بدست آورد و به همین ترتیب کار را ادامه داد. فیثاغورس برای اثبات قضیه‌ی خود از روش نالس که معروف به روش «استنتاج» است استفاده کرد. از روش استنتاج از آن زمان به بعد همواره استفاده کرده‌اند.

شاید واقعاً نالس روش استدلال استنتاجی را اختراع نکرده باشد. شاید او این روش را از بابلیان آموخته باشد و ما بنیانگذار حقیقی آن را نمی‌شناسیم. اما حتی اگر نالس بنیانگذار استنتاج ریاضی باشد، این فیثاغورس بود که آن را مشهور کرد.

تولد هندسه

آموزش‌های فیثاغورس، به ویژه موقبیت بزرگ او دریافت دلبل استنتاجی برای قضیه‌ی فیثاغورس، الهام بخش یونانیان شد. نتیجه‌آن شد که آنها در این راه پیشتر رفتند. سیصد سال بعد از آن، آنها دستگاه پیچیده‌یی از استدلال‌های ریاضی بوجود آوردند که بیشتر درباره‌ی خط‌ها و شکل‌ها بحث می‌کرد. این رشته هندسه نامیده می‌شود. ما از چند هزار سال پیش تاکنون راه درازی از یونانیان پیشتر فرته‌ایم، با وجود این آنچه که ما امروزی‌ها در زمینه‌ی ریاضی انجام داده‌ایم، و هر اندازه که اسرار آن را شکافته باشیم، همه برروی دوپایه قرار گرفته است، نخستین پایه مطالعه‌ی ویژگی‌های اعداد و دومی استفاده از روش استنتاج است. اولی از فیثاغورس آغاز شد و دومی را هم او رواج داد.

این تنها نت‌های موسیقی نبود که فیثاغورس از سیمه‌های خود بوجود آورد، بلکه جهان پنهان از ریاضیات بود.

۳

ارشميدس و رياضيات عملي

ممکن است فکر کنید که یکی از اشراف دریکی از بزرگترین و ثروتمندترین شهرهای یونان می‌توانست، به جای مطالعه‌ی طرز کار اهرم، از وقت خود به طرز بهتری استفاده کند. ظاهراً این اشراف زاده هم عهده‌مند و فکر می‌کرد زیرا از داشتن چنین علاقه‌ی عامیانه‌ای ناراحت بود.

این اشراف زاده، ارشميدس، اهل سیواکوز بود که شهری است در ساحل شرقی سیسیل. ارشميدس در حدود سال ۲۸۷ پیش از میلاد مسیح به دنیا آمد. او فرزند یک ستاره شناس برجسته و احتمالاً از خویشاوندان هیرودی دوم پادشاه سیواکوز بود.

مختصر ابزار

در زمان ارشميدس مردم معتقد بودند که اشراف نباید خود را به کارهای فنی مشغول کنند. این کارها فقط

برای بردگان و کارگران مناسب بود. اما ارشمیدس نمی‌توانست از این کار خودداری کند. او به کارهای فنی علاوه‌داشت و در مدت زندگی خود ابزارهای زیادی برای استفاده در جنگ و در زمان صلح ساخت. با وجود این او کاملاً تسلیم این ذوق «عامیانه» نشد. مثلاً شرح اختراعات مکانیکی خودش را ننوشت زیرا از این کار شرم داشت. ما فقط از روی داستان‌های نادرست و یا اغراق‌آمیز دیگران چیزهایی در این مورد می‌دانیم. تنها استثنایی که وجود دارد توضیحات ارشمیدس در مورد دستگاهی است که حرکات آسمانی خورشید، ماه و سیارات را تقلید می‌کرد. اما این دستگاه در خدمت علم ستاره‌شناسی بود و نه در خدمت کارپست مکانیکی.

مهندسی ریاضیات

ارشمیدس تنها به ماشین علاقه نداشت. او در جوانیش به اسکندریه در مصر، سرزمین کتابخانه‌های بزرگ، رفته بود. کتابخانه مانند دانشگاه بزرگی بود که خردمندان یونان برای مطالعه و تدریس به آن جامی رفتند. در آنجا ارشمیدس زیرنظر کانن ریاضیدان بزرگ که اهل شهر صاموس بود به مطالعه پرداخت و خود ریاضیدان بزرگتری شد. او روش محاسبه‌ای را اختراع کرد که دوهزار سال بعد ریاضیدانان عصر جدید آن را باتمام جزئیات تکمیل کردند.

بدین ترتیب ارشمیدس هم به مکانیک عالم‌گرد بود وهم به ریاضیات. اما در زمان او این دو رشته زیادبه هم نزدیک نبودند.

این درست است که یونانیان و مهندسان قدیم، مانند بابلیان و مصریان، برای موفقیت در کارخود ناچار بودند از ریاضیات استفاده کنند. مصریان باستان اهرام عظیمی ساخته بودند که حتی در زمان ارشمیدس نیز قدیمی به حساب می‌آمد. مصریان با ابزارهای بسیار ابتدایی سنگ‌های عظیم خارا را از فاصله‌های خیلی دور حمل می‌کردند و سپس به زحمت آن‌ها راتا ارتفاع زیاد بالامی بردن.

مردم بابل نیز بناهای باشکوهی ساخته بودند، و کار یونانی‌ها هم در این زمینه بسیار خوب بوده است. یک مهندس یونانی بنام اوپالینوس، سه قرن پیش از زمان ارشمیدس به ساختن دهليزی در جزیره‌ی ساموس پرداخت. او دو گروه از خفاران را از دوسوی تپه به کار واداشت و وقتی این دو گروه به مرکز تپه رسیدند، دیواره‌های دهليز دسترت در رو بروی هم قرار گرفتند.

برای انجام این کارها، مهندسان مصر، بابل، و یونان می‌باشند از ریاضیات استفاده کنند. آنها مسلم‌آمی مانند که خطوط چگونه به یکدیگر متصل می‌شوند و چطور اندازه‌ی یک قسمت از یک بناندازه‌ی قسمت دیگر را تعیین می‌کنند.

با این حال ارشمیدس با این ریاضیات آشنایی نداشت اما بانوی ریاضیات آشنا بود که یونانیان در زمان ادپالپتوس به اینجاد آن پرداخته بودند.

فیثاغورس روش استنتاج ریاضی را رواج داده بود (به فصل دوم مراجعه کنید). در این روش، انسان کار را با چند مفهوم ساده که همگان آنها را قبول دارند شروع می‌کند و مطابق اصول استنتاج ریاضی قدم به قدم جلوتر فنه به نتایج پیچیده می‌رسد.

قضیه‌ی زیبا

ریاضیدانان دیگر یونان از فیثاغورس پیروی کردند و به تدریج یک دستگاه وسیع و زیبا از قضیه‌های ریاضی درباره‌ی زاویه‌ها، خط‌های موازی، مثلث‌ها، مربع‌ها، دایره‌ها و شکل‌های دیگر بوجود آوردند. آن‌ها می‌توانستند نشان دهند که چگونه دو سطح از نظر اندازه یا زاویه و یا هر دوی این‌ها باهم برابرند. آن‌ها دریافتند که چگونه نسبت‌های اعداد، اندازه‌ها و سطح را تعیین کنند.

گرچه بنای عالی ریاضیات یونان از روشهای ریاضی تمدن‌های قبلی بسیار پیشی گرفت ولی این ریاضیات به طور کلی نظری بود. دایره‌ها و مثلث‌ها خیالی بودند و از خط‌هایی تشکیل می‌شدند که بینهایت نازک و کاملاً مستقیم بودند و یا این‌که اینهایی با ظرافت کامل داشتند. از ریاضیات استفاده‌ی عملی نمی‌شد.

به این داستان در مورد افلاطون، توجه کنید. او بیکرن قبل از تولد ارشمیدس مدرسه‌یی را در آتن بنانهاد و در آن به تدریس ریاضیات پرداخت. روزی هنگام تدریس ریاضی یکی از شاگردان از او پرسید: «راستی استاد، این درسها در عمل به چه درد می‌خورند؟». افلاطون عصبانی شد و به برده‌یی دستورداد تاسکه‌یی به آن شاگرد بدهد تا در باید که آنچه یاد گرفته به هر صورت ارزشی دارد، و آنگاه اورا از مدرسه ببرون کرد.

یک شخصیت بزرگ و مؤثر در تکامل ریاضیات یونان اقلیدس ریاضی‌دان بزرگ بود. یکی از شاگردان اقلیدس، کونی اهل شهر ساموس و استاد ارشمیدس بود. مدت کوتاهی پیش از تولد ارشمیدس، اقلیدس تمام استنتاج‌های متفکران پیشین را جمع‌آوری کرد. او استدلال‌های مختلف را یکی بعداز دیگری به ترتیب منظم ساخت. اقلیدس کار خود را با تعداد کمی از اصولی آغاز کرد که همگان آن را قبول داشتند. چنین اصولی را «اصول متعارف یا موضوع» می‌نامند. دو مثال از این اصول عبارتند از «کوتاه‌ترین راه میان دونقطه، خط مستقیم است» و «کل یک چیز با مجموع اجزاء آن چیز برابر است».

کتاب افلاطون آنقدر خوب تنظیم شده بود که از آن پس يك کتاب درسی بهشمار آمد، با این حال در تمام این کتاب با ارزش اشاره بی به این مطلب نشده که ممکن است نتیجه گیری های آن در زندگی عادی انسان به کار آید. در واقع یونانیان ریاضیات خود را برای این پیشرفت دادند که از آن در توضیح حرکت سیارات و نظریه هماهنگی استفاده کنند، هرچه باشد، ستاره شناسی و موسیقی برای اشراف کار مناسبی بهشمار می آمد.

بدین ترتیب ارشمیدس از دو جنبه به موفقیت رسید، یکی در کار عملی مهندسی بدون استفاده از ریاضیات دقیق یونان، و دیگری در ریاضیات یونان که هیچ استفاده ای عملی از آن نمی شد. توانایی های او فرصت خوبی برای پیوستن این دو جنبه بهم داد. ولی او چگونه می بایست این کار را انجام دهد؟

وسیله‌ی شگفت‌انگیز

دیلم را در نظر بگیرید. این يك وسیله‌ی ساده‌اما شگفت‌انگیز است. بدون دیلم، يك سنگ بزرگ را تنها بازارور بازوی آدم های بسیار می توان از جای خود بلند کرد. اما هنگامی که دیلمی زیر سنگ قرار داده آن را روی نکیه‌گاهی (مثلاً يك سنگ کوچکتر) قرار دهیم، يك انسان به تنها بی می تواند سنگ بزرگ را به آسانی از جای خود بلند کند. دیلم، و چیزهای مانند آن انواع گوناگون اهرم هستند. هر چیز بلند و محکمی را مثل يك چوب دست، يك تخته و یا يك میله، می توان به عنوان اهرم به کار برد. اهرم وسیله‌یی آنقدر ساده است که حتی انسان پیش از تاریخ نیز از آن استفاده می کرد. اما انسان های پیش از تاریخ و حتی فیلسوفان یونان طرز کار اهرم را نمی دانستند. اسطوی بزرگ، که يكی از شاگردان افلاطون بود، متوجه شد که وقتی يك طرف اهرم به پایین فشار داده شود و طرف دیگر بالا رود، هر دو طرف اهرم دایره هایی در هوا رسم می کنند. او نتیجه گیری کرد که اهرم صفات شگفت‌آوری دارد، زیرا شکل دایره بسیار جالب به نظر می رسد.

ارشمیدس با اهرم آزمایش هایی کرده بود و می دانست که توضیحات اسطو در مورد اهرم درست نیست. ارشمیدس در آزمایش هایش يك اهرم بلند را طوری روی يك تکیه گاه قرار داد که در حالت تعادل قرار گرفت. حال اگر روزنه بی در يك سراهram قرار می داد سر دیگر اهرم بالا می رفت. او می توانست با گذاشتن دو وزنه در دو طرف اهرم، آن را به حالت تعادل در آورد. اگر روزنه ها مساوی بودند، می توانست با قرار دادن آن ها در محل های معین در روی اهرم، اهرم را در حالت تعادل نگه دارد، اما اگر وزنه ها مساوی نبودند تعادل اهرم موقعی حفظ می شد که او وزنه ها را در محل های دیگری قرار دهد.

زبان ریاضیات

ارشمیدس دریافت که اهرم‌ها روی قاعده‌ی خاصی عمل می‌کنند. چرا او برای توضیح این قاعده از ریاضیات استفاده نکند؟ مطابق اصول استنتاج ریاضی، او می‌بایست کار خود را بایک «اصل»، یعنی چیزی که بدون بحث و استدلال بتوان آن را قبول کرد آغاز کند. اصلی که ارشمیدس از آن استفاده کرده‌باشد نتیجه‌ی اصلی آزمایش‌های او در مردم اهرم‌ها قرار داشت. این اصل چنین است: وزنه‌های مساوی، در فاصله‌های مساوی از تکیه‌گاه اهرم، اهرم (ا) به حال تعادل داده‌اند. اگر وزنه‌ها در فاصله‌های نامساوی از تکیه‌گاه قرار گیرند، طوفی که وزنه‌اش با تکیه‌گاه فاصله‌ی بیشتری دارد پایین خواهد گشت. آنگاه ارشمیدس، برای رسیدن به نتایجی بربایه‌ی این اصل، به استنتاج ریاضی پرداخت. این نتایج نشان داد که مهمترین عامل در کار هر اهرم وزن وزنه‌ها یا مقدار نیروهای وارد شده بر اهرم و فاصله‌ی آنها تامحور است.

فرض کنید، اهرمی به وسیله‌ی دو وزنه‌ی نابرابر که در در طرف آن قرار گرفته به حال تعادل درآمده است.

مطابق آنچه ارشمیدس دریافت، برای ایجاد تعادل در اهرم، وزنه‌های نابرابر می‌بایست در فاصله‌های مختلف از تکیه‌گاه قرار بگیرند، فاصله‌ی وزنه‌ی کوچکتر از تکیه‌گاه باید بیشتر باشد، تا کم بود نیروی این سوی اهرم را جبران کند. مثلاً بکیلویی ده کیلویی به فاصله‌ی بیست و جب از تکیه‌گاه در برابر وزنه‌یی صد کیلویی که در طرف دیگر اهرم و به فاصله‌ی دو و جب از تکیه‌گاه قرار گرفته باشد ایجاد تعادل می‌کند. وزنه‌ی ده کیلویی ده برابر سیکتر است، بنابراین فاصله‌ی آن از تکیه‌گاه باید ده برابر زیادتر باشد. این موضوع روشن می‌کند که چگونه یک مرد می‌تواند یک سنگ بزرگ را اهرم از جا بلند کند. وقتی او تکیه‌گاه را خیلی نزدیک سنگ قرار دهد نیروی کمی که در فاصله‌ی زیادی از تکیه‌گاه وارد می‌کند سنگ را، که در فاصله‌ی کوتاهی از تکیه‌گاه قرار گرفته، از جا بلند می‌کند.

ارشمیدس دریافت که اگر نیروی انسان در فاصله‌ی فوق العاده زیادی از محور اهرم به کار رود یک وزنه‌ی فوق العاده بزرگ را می‌توان از جا بلند کرد. از ارشمیدس چنین نقل قول کرده‌اند:

«اگر تکیه‌گاهی به من بدهید، دنیا را نکان خواهم داد.»

اما در حقیقت این پژوهش‌های ارشمیدس درباره‌ی اهرم بود که دنیا را نکان داد. ارشمیدس اولین کسی بود که از ریاضیات یونان در کارهای فنی و عملی استفاده کرد. او بایک جهش سریع پیشانگ ریاضیات عملی شد و علم مکانیک را بنانهاد. بدینسان او مشعل انقلاب علمی را برافروخت، مشعلی که فروغ آن هجدۀ قرن بعد سراسر دنیا را فرا گرفت.

۴

گالیله و آزمایش

دریک روزیکشنه در سال ۱۵۸۱ میلادی جوان هفده ساله‌ای در کلیسای بزرگ شهر پیزا در ایتالیا در مراسم مذهبی شرکت کرده بود. او یک مؤمن مذهبی بود و مسلمانی کوشید که همهٔ حواسش متوجه دعاها باشد. اما چلچراغی که در نزدیکی او از سقف آویزان بود، حواسش را پرت کرد. جریان هوا چلچراغ را به نوسان درآورده بود. در حالی که چلچراغ گاهی به آرامی و گاهی با دورهای بزرگ حرکت می‌کرد، مرد جوان متوجه چیزی شد. زمان نوسان‌های چلچراغ چه در دورهای بلند و چه در دورهای کوتاه، مساوی به نظر می‌رسید. آیا این عجیب نبود؟ آیا باید دورهای بلندتر، زمان بیشتری طول بکشد؟

مرد جوان، که اسمش گالیله بود، می‌باشد در این هنگام دعا را ازیاد برده باشد. او چشانش را به چلچراغ در حال نوسان دوخت و انگشتان دست راستش را روی نبض دست چیش قرارداد. هنگامی که صدای ارگ کلیسار افرا-گرفت او شروع کرد ضربان نبضش را بشمارد. شماره‌ی ضربان نبض دریک دور نوسان چلچراغ با شماره‌ی ضربان در دور

دیگر برابر بود و در دیگر دورها نیز به همچنین . پس شماره‌ی ضربان نبض همیشه یکسان بود، چه در دورهای کوتاه و چه در دورهای بلند .

گالیله به زحمت توانست تا آخر دعا در کلیسا بماند. وقتی دعا تمام شد ، دوان دوان به خانه رفت و چند وزنه را ازنخ آویزان کرد. وقتی زمان نوسان‌های آن‌ها را اندازه‌گرفت دریافت که وزنه‌ی که از یک نخ بلندتر آویزان شده برای جلو وعقب رفتن وقت بیشتری می‌گیرد، تا وزنه‌ی که ازنخ کوتاهتری آویزان شده است. بهر حال وقتی او هروزنده را جداگانه بررسی کرد دریافت که زمان نوسان‌های هروزنده، چه در دورهای بزرگ و چه در دورهای کوچک، همیشه مساوی است. بدین ترتیب گالیله «اصل پاندول» را کشف کرد .

اما در حقیقت کاری بیش از این انجام داد . او خود را در موضوعی وارد کرد که مدت دوهزار سال اندیشمندان دنیا را سردرگم کرده بود . این موضوع، مسئله‌ی اجسام متحرک بود .

فرضیه‌های قدیم

مردم روزگار باستان می‌دیدند که موجودات زنده می‌توانند خودشان و همچنین اجسام بیجان را حرکت دهند. از سوی دیگر معمولاً اجسام بیجان نمی‌توانستند حرکت کنند، مگر این که موجود زنده‌ی آن‌ها را به حرکت دومی آورد. اما آنان می‌دیدند که استثنای زیادی هم وجود دارد - دریا، باد، خورشید و ماه همگی بدون کمک موجودات زنده حرکت می‌کردند . حرکت دیگری که به موجودات زنده بستگی نداشت سقوط اجسام بود .

ارسطو، فیلسوف یونانی، فکر می‌کرد که سقوط برای همه‌ی اجسام سنگین امری طبیعی است . به نظر او هر قدر که جسم سنگین‌تر بود با سرعت بیشتری سقوط می‌کرد. یک سنگ تندتر از یک برگ و یک سنگ بزرگ تندتر از یک سنگ کوچک سقوط می‌کرد .

یک قرن بعد ، ارشمیدس از ریاضیات در مورد حالت‌های فیزیکی استفاده کرد ، اما فقط در مورد حالت‌های فیزیکی ساکن . مسئله‌ی حرکت سریع حتی از گنجایش اندیشه‌ی بزرگ او نیز بیرون بود . مثلاً او ریاضیات را در مورد اهرم در حال تعادل به کار گرفت . تا هجده قرن بعد از آن هیچکس با عقاید ارسطو در مورد حرکت مخالفتی نکرد، و علم فیزیک به حالت رکود باقی ماند .

کندکردن سقوط اجسام

در سال ۱۵۹۸ گالیله تحصیلات دانشگاهیش را نام کرده و به خاطر کارهایش در زمینه‌ی مکانیک شهرتی یافته

بود. اوهم مانندار شمیدس ریاضیات را در فیزیک ساکن به کار گرفته بود. اما مشتاق آن بود که دوباره به مطالعه درباره حرکت بپردازد.

او می‌اندیشد که اگر راه مطمئنی برای کند کردن سقوط اجسام وجود داشته باشد در آن صورت خواهد توانست سقوط اجسام را آزمایش و جزئیات آن را مطالعه کند (در یک «آزمایش» دانشمند شرایط خاصی را بوجود می‌آورد که در آن مشاهده و مطالعه پدیده‌ها برایش آسان‌تر از مشاهده و مطالعه آن‌ها در طبیعت باشد).

گالیله پاندول را به خاطر آورد. اگر وزنه‌یی به یک نخ آویزان باشد و آن را به یک طرف کشیده سپس رها کنیم، وزنه به سوی زمین به حرکت در می‌آید. امانخی که به وزنه بسته است، از سقوط مستقیم آن به طرف زمین جلوگیری می‌کند. در عوض وزنه به طور مایل و به آهستگی سقوط می‌کند و می‌توان مدت سقوط آن را اندازه‌گیری کرد. یک وزنه که به نخی بسته شده، برخلاف یک وزنه‌ی آزاد، در یک خط مستقیم سقوط نمی‌کند. این نکته برای گالیله دشواری‌هایی ایجاد می‌کرد. چگونه می‌توانست آزمایشی کند که در آن جسمی را به طور مایل و در یک خط مستقیم به حرکت در آورد؟

با یک تخته دراز که شیاری در وسط آن وجود داشته باشد، به سادگی می‌توان این کار را انجام داد. وقتی گلوله‌هایی روی این شیار بگذارند، و تخته را به طور مایل قرار دهند، گلوله‌ها به طور مستقیم به حرکت در می‌آیند و وقتی تخته را نزدیک به حالت افقی نگهدارند حرکت آن‌ها بسیار آهسته می‌شود و شخص می‌تواند حرکت آن‌ها را با تمام جزئیات مطالعه کند.

گالیله چندین گلوله به وزن‌های مختلف را از روی این شیار به پایین غلتاند و مدت حرکت آن‌ها را به وسیله‌ی قطره‌هایی که از سوراخ ظرف آبی می‌چکید، اندازه گرفت. او دریافت که به جز گلوله‌هایی که از جنس بسیار سبکی درست شده‌اند، اختلاف وزن گلوله‌ها هیچ تأثیری در سرعت حرکت آن‌ها ندارد. در این آزمایش همه‌ی گلوله‌ها که از جنس محکمی درست شده بودند، در یک زمان معین طول شیار را طی کردند.

ارسطو عقب ماند

گالیله دریافت که همه‌ی اجسام هنگام سقوط هوا را می‌شکافند. اجسام سبک این کار را با اشکال انجام

می دهند و حرکت آنها کند می شود. اجسام سنگین تر این کار را به آسانی انجام می دهند و حرکت آنها کند نمی شود. در خلاصه مقاومت هوا وجود ندارد، سرعت سقوط یک پر و یک دانه‌ی برف به اندازه‌ای سرعت سقوط یک گلوله‌ی سربی است. ارسسطو گفتہ بود که سرعت سقوط اجسام به وزن آنها بستگی دارد. گالیله ثابت کرد که این امر تنها در موارد استثنایی، یعنی در مورد اجسام بسیار سبک، صادق است و آن هم تنها به علت مقاومت هواست. نظر گالیله درست، و نظر ارسسطو نادرست بود.

گالیله، سپس شیار روی تخته را باعلامت‌هایی به قسمت‌های کوچک و مساوی تقسیم کرد. او دریافت که گلوله‌ها هر قسمت شیار را نسبت به قسمت قبلی در زمان کمتری طی می کنند. روشن بود که سرعت جسم در حال سقوط به تدریج بیشتر می شود. به عبارت دیگر با گذشت هر واحد زمان، حرکت آن تندتر می شود.

گالیله توانست روابط ساده ریاضی را که بتواند آن در محاسبه‌ی سرعت سقوط اجسام استفاده کند، بوجود آورد. بدین ترتیب او ریاضیات را، که زمانی ارشمیدس در مورد اجسام ساکن به کار گرفته بود، در مورد اجسام متوجه کاربرد.

گالیله با این کار و با اطلاعاتی که در آزمایش‌هایش با گلوله‌های غلتان به دست آورده بود، به نتایج شگفت‌انگیزی رسید. مثلاً به دقت دریافت که گلوله‌ی توب پس از خروج از لوله چگونه حرکت می کند.

گالیله اولین کسی نبود که دست به آزمایش زد، اما نتایج جالی که او از مسئله‌ی سقوط اجسام به دست آورد، آزمایش را در دنیای علم بیش از پیش رواج داد. از آن پس، دیگر دانشمندان تنها به استدلال از روی اصول بس نمی کردند. به جای آن طرح آزمایش‌هایی را می ریختند و اندازه‌گیری می کردند. آنها توانستند از آزمایش برای بررسی درستی استدلال خود و همچنین برای رسیدن به استدلال های نازه استفاده کنند. از این رو ما سال ۱۵۸۹ را سال آغاز دانش تجربی می شناسیم. اما برای پیشرفت دانش تجربی، می بایست تغییرات رابه دقت اندازه گیری کرد و از همه مهمتر خود گذشت زمان را می بایست دقیقاً اندازه گرفت.

حتی در زمان‌های بسیار قدیم، انسان می توانست واحدهای زمانی بزرگ را به وسیله‌ی تغییرات نجومی اندازه گیری کند، گذشت پی در پی چهار فصل، نشان دهنده‌ی گذشت یک سال، و تغییر دائمی شکل ماه نشان دهنده‌ی

گذشت یک ماه، و گرددش مداوم زمین نشان دهنده روزها بود. برای اندازه گیری و آندهای زمانی کمتر از یک روز، انسان تا چار بود روش‌هایی را که دقت کمتری داشت به کار برد. در قرون میانه ساعت مکانیکی مورد استفاده قرار گرفت. عقربه‌های این ساعت بوسیله‌ی چرخ دنده‌هایی که با وزنه‌هایی آویزان کنترل می‌شد بر گرددصفحه‌یی حرکت می‌کرد. وقتی وزنه‌ها به آرامی پایین می‌آمدند، چرخ دنده‌ها را به چرخش وا می‌داشتند.

اما مشکل می‌شد پایین آمدن وزنه‌ها را منظم کرد و چرخ‌ها را به طور یکنواخت به حرکت درآورد. بنابراین چنین ساعت‌هایی آنچنان تند و یا کند کار می‌کردند که هیچ‌کس نمی‌توانست اطمینان کند که این ساعت‌ها وقتی کوتاه‌تر از یک ساعت را به خوبی تعیین کنند.

انقلاب در نگهداری وقت

چیزی که لازم بود یک حرکت کاملاً یکنواخت بود که گرددش این چرخ‌هارا تنظیم کند. در سال ۱۶۵۶ (چهارده سال بعد از مرگ گالیله) کریستین هوگنس، دانشمند آلمانی به فکر پاندول افتاد. نوسان‌های پاندول در فاصله‌های زمانی مساوی انجام می‌گرفت، فرض کنید که یک پاندول به طوری به ساعت متصل است که حرکت دنده‌های ساعت را کنترل می‌کند. بدین ترتیب حرکت دنده‌ها مثل حرکت پاندول منظم می‌شود. هوگنس موفق شد ساعت پاندول دار را که معمولاً پدر بزرگ ساعت‌ها نامیده می‌شد، اختراus کنند. ساعت هوگنس نخستین ساعت دقیق بشر بود که براساس اصلی که گالیله‌ی جوان کشف کرده بود ساخته شد، و به دانش تجربی کمک زیادی کرد.

۵

دموکریتوس و اتم

او را فیلسوف خندهان می‌نامیدند زیرا به نظر می‌رسید که همیشه به تلخی به حماقت‌های مردم می‌خندد.

نام او دموکریتوس بود و در حدود سال ۴۷۰ قبل از میلاد در شهر یونانی آبدرا بدنیا آمد. شاید همشهری‌هایش گمان می‌کردند که خنده‌ی او از روی دیوانگی است. روایت کردۀ‌اند که مردم او را دیوانه می‌دانستند، و حتی برای معالجه‌اش پزشکانی را فرا خواندند.

مسلسلًّا عقاید دموکریتوس بسیار عجیب به نظر می‌رسید. مثلاً او در اندیشه‌ی این بود که یک قطره‌ی آب را تاچه‌اندازه می‌توان تقسیم کرد. می‌توان قطره‌های کوچک و کوچکتری از آب درست کرد تا آنقدر کوچک شود که دیگر قابل دیدن نباشد. اما آیا حدی بر این کار وجود دارد؟ آیا سرانجام قطره‌ی بسیار کوچکی که دیگر قابل تقسیم نباشد به دست

آیا تقسیم کردن پایانی دارد؟

لیولیپوس ، معلم دموکریتوس ، گمان داشت که حدی برای تقسیم وجود دارد. دموکریتوس به تفکر در این مورد ادامه داد و سرانجام اعلام کرد که همه‌ی اشیاء فقط تاحد معینی تقسیم شدنی هستند و کوچکترین تکه‌ی از ذره از هر چیز غیرقابل تقسیم است. او کوچکترین قسم اشیاء را اتم نامید که به یونانی تقسیم نشدنی معنی می‌دهد. دموکریتوس گفت که تمام دنیا از چنین ذرات کوچک و تقسیم نشدنی درست شده است. در دنیا هیچ چیز جز این ذره‌ها و فضاهای خالی میان آن‌ها وجود ندارد.

به نظر دموکریتوس این ذرات انواع مختلفی دارند. آن‌ها به ترتیب‌های متفاوتی باهم ترکیب شده‌اند و هر ترتیبی از آن ماده‌ی خاصی را تشکیل می‌دهد. اگر ماده‌ی آهن زنگ بزند، به عبارت دیگر به ماده‌ی زنگ تبدیل شود، به این دلیل است که ذرات داخل آهن به شکل نازه‌ی در کنار هم قرار می‌گیرند. به همین شکل سنگ مس به مس و چوب پس از سوختن به خاکستر تبدیل می‌شود .

بیشتر فیلسوفان یونان به دموکریتوس می‌خندیدند. چگونه ممکن است چیزی تقسیم نشدنی باشد؟ یک ذره یا بخشی از فضارا اشغال می‌کند و یا نمی‌کند، اگر بخشی از فضارا اشغال کند پس می‌تواند به دو قسم تقسیم شود و هر یک از این دو قسمت جای کمتری را نسبت به بخش اصلی اشغال می‌کند. اگر شیئی فضا را اشغال نکند قابل تقسیم نیست، اما چیزی که فضا را اشغال نکند وجود ندارد. پس چگونه ممکن است که اشیاء از هیچ درست شوند؟

به هر حال فیلسوفان نظریه‌ی اتم را بی معنی می‌دانستند . پس تعجبی ندارد که مردم با تردید به دموکریتوس می‌نگریستند و در عاقل بودن او شک می‌کردند. آن‌ها حتی کتاب‌های دموکریتوس را قابل نسخه‌برداری نمی‌دانستند. دموکریتوس بیش از هفتاد جلد کتاب نوشت اما حتی یکی از آن‌ها هم باقی نمانده است.

البته برخی از فیلسوفان عقیده‌ی ذرات تقسیم نشدنی را پذیرفتند. در سال ۳۰۶ قبل از میلاد، تقریباً یک قرن پس از مرگ دموکریتوس، فیلسوفی به نام اپیکود مدرسه‌ای در آتن بنانهاد. او معلمی سرشناس بود و شاگردان زیادی داشت. روش فلسفی او «اپیکوری» نامیده می‌شد. این روش قرن‌ها اهمیت خود را حفظ کرد. فرضیه‌ی ذرات کوچک دموکریتوس

با وجود این حتی اپیکود نتوانست معاصران خود را متقدعاً داشتند و پیروانش خود را دراقلیت یافتند. هیچیک از نوشهای اپیکود، مانند آثار دموکریتوس، باقی نمانده است.

در حدود سال ۶۰ قبل از میلاد واقعه‌ی سودمندی اتفاق افتاد. یک شاعر رومی به نام لوکرتیوس به فلسفه‌ی اپیکود علاقمند شد و شعر بلندی با عنوان «در باهی طبیعت اشیاء» سرود. لوکرتیوس در این شعر گفت که جهان از ذرات تقسیم نشدنی دموکریتوس ساخته شده است. این کتاب شهرت یافت و نسخه‌های متعددی از آن دست نویس شد و از این رو از دستبرد زمان قدیم و قرون میانه در امان ماند، و از راه این کتاب بود که جهان از جزئیات عقاید دموکریتوس آگاه شد.

در زمان قدیم کتاب‌ها را با دست می‌نوشتند و قیمت آن‌ها گران بود. نتیجه آنکه حتی از بزرگترین آثار فقط تعداد کمی نسخه دستنویس می‌شد و تنها ثروتمندان می‌توانستند این نسخه‌ها را بخرند. در حدود سال ۱۴۵۰ بعداز میلاد در اثر اختراع ماشین چاپ، که کتاب را ارزانتر و به تعداد زیاد تهیه می‌کرد، تغییرات بزرگی بوجود آمد. یکی از نخستین کتاب‌هایی که به چاپ رسید کتاب لوکرتیوس «در باهی طبیعت اشیاء» بود.

از گاساندی تا بویل

بدین ترتیب حتی فقیرترین خردمندان اوایل دوران جدید نیز می‌توانستند عقاید دموکریتوس را مطالعه کنند. بعضی از دانشمندانی که به مطالعه‌ی عقاید دموکریتوس پرداختند سخت زیرتأثیر آن قرار گرفتند. فیلسوف فرانسوی قرن هفدهم، پیرگاساندی از معتقدان سرسخت اپیکود شد. او با قدرت هرچه تمام‌تر از فرضیه‌ی ذرات کوچک و تقسیم نشدنی دفاع می‌کرد. یکی از شاگردان گاساندی، یک انگلیسی به نام «بروت بویل» بود. او در سال ۱۶۶۰ درباره‌ی هوامطالعه می‌کرد. او می‌خواست بداند که چرا هوا را می‌توان فشرده کرد و چرا هنگامی که هوا فشرده می‌شود جای کمتری را اشغال می‌کند. او فکر می‌کرد که هوا از ذرات بسیار ریزی تشکیل شده که فضای زیادی میان آن‌ها وجود دارد. فشرده شدن هوا به این معنی است که این ذرات به هم نزدیک شده و فضای خالی میان آن‌ها کمتر می‌شود. این اندیشه منطقی به نظر می‌رسید.

از سوی دیگر آب می‌باشد از ذرات نزدیک به هم تشکیل شده باشد، آنقدر نزدیک که این ذرات با هم در تماس باشند. به نظر بویل چنین می‌رسید که، درست به همین علت، نمی‌توان آب را در حالت مایع خود بیش از این فشرده

کرد. اما اگر ذرات آب از هم دور شوند آب به صورت بخار در می‌آید یعنی به صورت يك ماده‌ي نافشرده مانند هوا.

بدین ترتیب بویل هم یکی از پیروان دموکریتوس شد.

بنابراین در مدت دوهزار سال خط زنجیر پیوسته‌ی از معتقدان نظریه‌ی ذرات تقسیم نشدند وجود داشت:

دموکریتوس، اپیکود، لوکرتیوس، گاساندی و بویل. با اینهمه اکثربت هر گز عقاید آن‌ها را نپذیرفت. آنان می‌گفتند: «عجب! ذره‌ای که نمی‌توان آن را به ذرات کوچکتر تقسیم کرد؟ این حرفی بی معنی است!».

اندازه‌گیرها

در قرن هیجدهم شیمیدانان بار دیگر به بررسی چگونگی درست شدن ترکیبات شیمیایی پرداختند. آن‌ها می‌دانستند که برای بوجود آوردن این ترکیبات باید مواد شیمیایی دیگری با هم ترکیب شوند. مثلًا از ترکیب مس، اکسیژن و کربن، کربنات مس به دست می‌آید. اما آنان برای نخستین بار آغاز آن کردنده که وزن نسبی موادی را که با هم ترکیب می‌شوند اندازه بگیرند.

دراواخر قرن یک شیمیدان فرانسوی به نام ڈوفلوبی پروست با دقت به چنین اندازه‌گیری‌هایی پرداخت. مثلًا او دریافت که هر بار مس، اکسیژن و کربن، کربنات مس درست کنند نسبت وزن آن‌ها به یکدیگر همیشه یکسان است. این نسبت عبارت بود از پنج واحد مس، چهار واحد اکسیژن و یک واحد کربن. به عبارت دیگر اگر پروست برای درست کردن کربنات مس، پنج گرم مس به کار می‌برد، می‌باشد چهار گرم اکسیژن و یک گرم کربن نیز به کار برد.

این کار با پختن کیک فرق می‌کرد. در پختن کیک او می‌توانست به دلخواه مقدار آرد را کمی زیادتر و یا اینکه مقدار شیر را کمتر کند. اما نمی‌توانست شیوه‌ی ساختن کربنات مس را عوض کند. هرگاه پروست کربنات مس می‌ساخت، نسبت همیشه ۵ و ۶۱ بود و هرگز نمی‌توانست چیز دیگری باشد.

او مواد دیگری را نیز آزمایش کرد و همان نتیجه را به دست آورد: همیشه يك شیوه به کار می‌رفت. در سال

۱۷۹۹ نتایجی را که بدست آورده بود اعلام کرد. آنچه که اینک ما «قانون پروست» و یا «قانون نسبت‌های معین» می‌نامیم از همین نتایج به دست آمده است.

همگامی که پروست نتیجه گیری های خود را اعلام کرد، جان دالتون، شیمیدان انگلیسی، با خود آشنازید: «عجیب است! چرا باید اینطور باشد؟» دالتون به فکر ذرات تقسیم نشدنی افتاد. آیا ممکن است يك ذره‌ی اکسیژن همیشه برابر يك ذره‌ی کربن و يك ذره‌ی مس هم برابر يك ذره‌ی کربن وزن داشته باشد؟ در صورتی که چنین باشد اگر با ترکیب يك ذره مس يك ذره‌ی اکسیژن و يك ذره‌ی کربن، کربنات مس بازیم، نسبتهاي آنها ۵ و ۴ و ۱ خواهد بود. حال اگر بخواهیم این نسبتها را کمی تغییر دهیم، باید قسمتی از یکی از این سه ذره را برداریم و از آنجاکه پروست و شیمیدانان دیگر نشان داده بودند که نسبتهاي يك ترکیب شیمیایی قابل تغییر نیست، این بدین معنی بود که نمی‌توان قسمتی از ذره‌هارا برداشت او نیز مانند دموکریتوس به این نتیجه رسید که این ذرات بقدرتی کوچک‌کننده آنها را نمی‌توان دید.

دالتون به جستجوی دلایل بیشتری پرداخت. او ترکیبات مختلفی را یافت که از همان موادی که نامشان آمد تشکیل شده بودند. اما نسبتهاي این مواد در هر یک از این ترکیب‌ها متفاوت بود. مثلاً کربن دی‌اکسید از ترکیب کربن و اکسیژن بوجود می‌آمد، اما نسبت آنها در این ترکیب ۳ واحد کربن و ۸ واحد اکسیژن بود. کربن مونوکسید نیز از کربن و اکسیژن تشکیل می‌شد، ولی در این ترکیب نسبت آنها ۳ به ۴ بود. این موضوع بسیار جالب بود. تعداد واحدهای وزن کربن در این دو ترکیب یکسان بود: سه واحد در کربن مونوکسید و سه واحد در کربن دی‌اکسید. بنابراین، این امکان وجود داشت که در هر یک از این ترکیب‌ها يك ذره‌ی کربن به وزن سه واحد وجود داشته باشد. در ضمن نسبت هشت واحد اکسیژن در کربن دی‌اکسید، درست دو برابر نسبت آن در کربن مونوکسید بود. دالتون اندیشید که اگر يك ذره‌ی اکسیژن چهار واحد وزن داشته باشد، پس شاید کربن مونوکسید از یک واحد اکسیژن و کربن دی‌اکسید از دو واحد اکسیژن تشکیل شده باشد. آنگاه او کربنات مس را به خاطر آورد. نسبت وزن کربن به اکسیژن در این ترکیب ۱ به ۴ بود (که با نسبت ۳ به ۱۲ برابر است).

می‌شد این نسبت را چنین توضیح داد: کربنات مس از یک ذره‌ی کربن و سه ذره‌ی اکسیژن تشکیل شده است. بدین ترتیب همیشه نسبتهاي ترکیب مواد شیمیایی از اعداد صحیح تشکیل می‌شوند و هیچگاه عدد کسری نبود. در سال ۱۸۰۳ دالتون نظریه‌ی خود را درباره‌ی ذرات تقسیم نشدنی اعلام کرد. اما این بارگفته‌های او با آنچه

که در گذشته در این مورد گفته شده بود فرق می‌کرد. از آن پس دیگر این نظریه تنها یک عقیده نبود. تجربیات تمامی یک قرن در شیمی این نظریه را تأییدمی‌کرد.

اثبات اتم از راه تجربه

پیشرفت‌هایی که گالیله در علم بوجود آورد، ارزش خود را ثابت کرد. استدلال به تنها بی هرگز نمی‌توانست انسان را متفاوت کند که ذرات تجزیه ناپذیر وجود دارند، اما استدلال همراه با نتایج تجربی این کار را به سرعت انجام داد. دالتون می‌دانست نظری را که ارائه داده نخستین بار از زبان «فیلسوف خندان» شنیده شده است، و برای این که این نکته را نشان دهد با فروتنی نامی را به کاربرد که دموکریتوس به این ذرات داده بود: «اتم». بدین ترتیب دالتون نظریه ای اثیم را تثبیت کرد.

در نتیجه‌ی این نظریه در علم شیمی انقلابی بوجود آمد. در سال ۱۹۰۰ فیزیکدانان برای کشف این موضوع که اتم نیز از ذرات کوچکتری تشکیل شده است، از روش‌هایی استفاده کردند که تا آن زمان کسی حتی خواب آن را هم ندیده بود. بدین ترتیب علم فیزیک نیز دستخوش انقلاب شد. بدین سان هنگامی که انرژی درون اتم برای تولید نیروی اتمی آزاد شد در تاریخ انسان نیز انقلابی به وقوع پیوست.

لوازیه و گازها

باور کردن این موضوع که هوا واقعاً چیزی است، مشکل است. شما نمی‌توانید آن را ببینید و معمولاً وجود آن را حس نمی‌کنید. با اینحال هوا وجود دارد، اگر هوا به سرعت زیاد حرکت کند توفان می‌شود و می‌تواند کشتیها را غرق کند و درختها را بیندازد. وجود هوا را نمی‌توان انکار کرد.

آیا هوا تنها ماده‌ای است که دیده نمی‌شود؟ ظاهراً کیمیاگران قرون میانه چنین می‌اندیشیدند. وقتی از جوشانده‌های آنها حباب‌های بیرونگست و یا بخار آب بیرون می‌آمد گمان می‌کردند هوا بوجود آورده‌اند.

اگر کیمیاگران در زمان مازندرگی می‌کردند، ما بسیاری از نظریه‌های آنان را جدی نمی‌گرفتیم.

از این گذشته کیمیاگری یک علم دروغین بود که بیش از اینکه به افزودن برداش مایل باشد به تبدیل فلزات دیگر

تجربیات و مطالعاتی کردند. در این زمینه آنها کشف‌های مهمی کردند که به تکامل شیمی جدید کمک بسیار کرده است.

یک کیمیاگر قابل

بکی از کیمیاگران با استعداد یان هایستاوان هلمونت بود. او در واقع پزشک بود و تنها از روی سرگرمی کیمیاگری می‌کرد. در حدود سال ۱۶۳۰ دان هلمونت از پذیرفتن این نظریه که همه بخارهای بی‌رنگ بدراستی هواستند، سر باز زد. بخاری که از جوشانده‌های دان هلمونت بر می‌خاست به هیچ روی با همانندی نداشت.

مثلث هنگامی که او تکه‌های از نقره را در یک مابع غلیظ به نام اسید نیتریک اندادخت، نقره در این مابع حل شد و بخار سرخ رنگی از حبابهای سطح مابع برخاست و در فضای بالای مابع قرار گرفت. آیا این هوا بود؟ آیا تا آن زمان کسی چیزی از هوای سرخ رنگ شنیده بود؟

پس از آن وقتی دان هلمونت سنک آهک را در سرکه اندادخت، دوباره بخار از حبابهای سطح مابع بالا آمد. این حبابها بی‌رنگ بودند و درست مانند حبابهای هوا به نظر می‌رسیدند. اما وقتی او بک شمع روشن در بالای سطح مابع نگه می‌داشت شمع خاموش می‌شد. این چه نوع هوابی بود که شمع نمی‌توانست در آن بسوزد؟ چنین بخاری که آتش را خاموش می‌کرد از آب میوه در حال تخمیر و از چوب در حال سوختن نیز بر می‌خاست.

بنابراین چیزهایی که دان هلمونت و کیمیاگران دیگر بوجود می‌آوردند و آنها را «هوا» می‌نامیدند در حقیقت هوانبود. اما آنقدر به هوا شبیه بود که هر کسی را به اشتباهی اندادخت. البته هر کسی جز دان هلمونت را. او به این نتیجه رسید که هوا یکی از انواع مواد هوا مانند است.

مطالعه درباره این مواد دشوار تر از مطالعه در مورد موادی بود که به سادگی می‌شد آنها را دید و حس کرد. مواد معمولی اشکال مشخصی داشتند و مقدار معینی از فضا را اشغال می‌کردند. آنها را می‌شد به قسمت‌های کوچک‌تر و مقدارهای کمتر تقسیم کرد. مانند بک حبه قند و نصف لیوان آب. امام مواد هوا مانند چنین نبودند. به نظر می‌رسید که این مواد در همه جا بطور رقیق پراکنده می‌شوند و شکل خاصی ندارند.

لازم بود به این گروه از مواد نامی تازه داده شود. وان هلمونت این افسانه‌ی یونانی را می‌دانست که جهان در آغاز از یک ماده‌ی بی‌شکل و رقیق که در همه جا پخش شده تشکیل شده است. یونانیان این ماده‌ی اصلی را کانوئس می‌نامیدند. این واژه‌ی خوبی بود. اما وان هلمونت اهل فلاند بود یعنی در جایی که امروزه بلژیک است، زندگی می‌کرد. او این واژه یونانی را به شیوه‌ی فلاندری تلفظ کرد، چون تلفظ آن در آن زبان گازبودا ز آن پس این واژه به صورت امروزیش در آمد. وان هلمونت نخستین کسی بود که پی‌برد هوا یک نوع گاز است و انواع گازهای دیگر نیز وجود دارند.

امروزه ما گاز قرمز نک وان هلمونت را «نبتروژن دی اکسید» و گاز خاموش کننده‌ی آتش را «کربن دی اکسید» می‌نامیم. وان هلمونت مطالعه درباره‌ی گازها را دشوار یافت، زیرا یه مغض اینکه گازها تشکیل می‌شدن با هوا مخلوط شده از میان می‌رفتند. با وجود این حدود صد سال بعد یک کشیش انگلیسی بنام استفان هیلز راهی اندیشید که از مخلوط شدن گاز با هوا جلوگیری کند.

هیلز در ظرفی که تنها به وسیله‌ی یک لوله‌ی سرکج به خارج راه داشت مقداری گاز ایجاد کرد. آنگاه نوک این لوله را در دهانه‌ی یک بطری پراز آب، که به طور وارونه در ظرف آبی قرار داده شده بود، داخل کرد. حباب‌های گاز از لوله عبور کرد، وارد بطری شد و با فشار آب آنرا خارج کرد. بدین ترتیب یک بطری پراز یک نوع گاز معین در اختیار هیلز قرار گرفت که می‌توانست با آن آزمایش‌های انجام دهد.

نوشابه‌ی تازه‌ی پریستلی

متاسفانه جمع آوری بعضی از گازها در یک بطری آب ممکن نبود، زیرا این گازها در آب حل می‌شدند. با وجود این در حدود سال ۱۷۷۰ یک کشیش انگلیسی دیگر به نام جوزف پریستلی، جیوه را جانشین آب کرد. گازها در جیوه حل نمی‌شدند و بتایران از این راه جمع آوری هرنوع گازی ممکن بود.

پریستلی، دونوع گازی را که قبله وان هلمونت به وسیله‌ی آب جمع آوری کرده بود با استفاده از جیوه جمع آوری کرد. او به ویژه به کربن دی اکسید علاقه‌ی زیاد داشت. روزی مقداری از این گاز را که به وسیله‌ی جیوه جمع آوری کرده بود در آب حل کرد و نوشابه‌ی گوارابی به دست آورد. او مودا را اختراع کرده بود.

بدين ترتيب معلوم شد که دها نوع گاز مختلف وجود دارد.

مسئله‌یی مربوط به سوختن

در طول سالهایی که پریستلی مشغول کشف گازهای بود، یعنی در دهه‌ی هفتم قرن هجره، شبیدان فرانسوی آتوان لووان لاوازیه به مسئله‌ی احتراق می‌اندیشید. احتراق یعنی سوختن یا زنگ زدن اجسام درهوا، موضوعی بود که در حقیقت هیچکس جریان آن را نمی‌فهمید.

البته لاوازیه نخستین کسی نبود که مسئله‌ی احتراق را مطالعه کرد. اما او نسبت به پیشینیان خود امتیازی داشت، زیرا سرخтанه معتقد بود که اندازه‌گیری درست دریک آزمایش اهمیت بسیار دارد. اعتقاد به اندازه‌گیری‌های دقیق اندیشه‌یی تازه نبود. دویست سال قبل گالیله هم چنین نظری داده بود (به فصل چهارم مراجعة شود). اما این لاوازیه بود که دامنه‌ی این اندیشه را به علم شیمی هم کشاند. بنابراین لاوازیه تنها به مشاهده‌ی اجسام درحال سوختن و آزمایش خاکستر باقیمانده‌ی آنها، و نیز تنها به مشاهده‌ی جریان زنگ زدن فلزات و آزمایش زنگ آنها، اکتفا نکرد، پیش از آنکه جسمی بسوزد و یا زنگ بزند او به دقت وزن آن را اندازه می‌گرفت و پس از احتراق نیز دوباره همین کار را می‌کرد.

در آغاز، این اندازه‌گیری‌ها اورا گیج کرد. چوب می‌سوخت و خاکستری که از آن به‌جا می‌ماند از اصل چوب بسیار سبکتر بود. یک شمع می‌سوخت و از میان می‌رفت و چیزی از آن به‌جا نمی‌ماند. لاوازیه و دوستانش العاس کوچکی خربند و آن را آنقدر حرارت دادند تا شعله‌ورشد. الماس نیز ناپدید شد. آبا وقتی جسمی می‌سوزد تمام و یا قسمتی از آن از میان می‌رود؟

مسئله‌یی مربوط به وزن

شیمی‌دانان پیشین در مورد چنین مسائلی علاقه‌ی زیادی نشان نمی‌دادند زیرا آنها به وزن کردن مواد شیمیایی عادت نداشتند. سبکتر یا سستگین‌تر برایشان فرقی نداشت.

اما لاوازیه به‌این موضوع علاقه داشت. آیا جسم سوخته به صورت هوای رقبقی درمی‌آید، شابد این‌طور باشد.

اگر اجسام موقع سوختن گاز تولید می‌کردن آیا این گازها با هوا مخلوط و در آن ناپدید نمی‌شوند؟

وان همیوخت نشان داده بود که چوب سوخته کربن دی اکسید تولید می کند لوازیه همین گاز را از الماس سوخته به دست آورده بود. بنابراین مسلم بود که احتراق می تواند گاز بوجود آورد. اما چقدر گاز تولید می شود؟ آیا مقدار این گاز به اندازه‌ی مقدار کسرشده ازوزن جسم سوخته است؟

لوازیه اندیشید که علت امر باید همین باشد. در حدود بیست سال پیش از آن یک شیمیدان اسکاتلندي به نام جوزف بلاک سنگ آهک (کربنات کلسیم) را حرارت داد و دریافت که کربن دی اکسید از آن بدلند می شود. سنگ آهک مقداری ازوزن خود را ازدست داد، اما وزن گاز تولید شده با این وزن ازدست رفتہ مساوی بود.

لوازیه اندیشید: «فرض می کنیم یک جسم سوزان مقداری ازوزن خود را به علت برخاستن گاز از آن ازدست می دهد، اما فلزات چطور؟ آیا وزن آنها به علت ترکیب شدن با یک نوع گاز زیادتر می شود؟»

آزمایش‌های بلاک در این مورد هم سرنخی به دست می داد. او گاز کربن دی اکسید را در آب آهک (محلول کلسیم هیدروکلرید) داخل کرد و گرد سنگ آهک به دست آورد. لوازیه اندیشید که وقتی کلسیم هیدروکلرید می تواند با یک نوع گاز ترکیب شده ماده‌ی دیگری تشکیل دهد، پس شاید فلزات نیز می توانند چنین کنند.

جلوگیری از نفوذ هوا

بنابراین، لوازیه حق داشت گمان کند که علت تغییر وزن اجسام پس از احتراق، گازها هستند. اما او چگونه می توانست این حدس خود را ثابت کند؟ وزن کردن خاکسترها و زنگ فلزات کافی نبود. او می بایست گازها را نیز وزن کند. اما هوایی که زمین را فرا گرفته مشکلی ایجاد می کرد. او چگونه می توانست گازهایی را که از اجسام سوزان بر می خاستند و در هوا پراکنده می شدند وزن کند؟ از سوی دیگر اوچگونه می توانست مقدار گازی را که از هوا جدا شده با فلز ترکیب می شود تعیین کند، در حالی که باز هم مقداری هوا جای هوای ترکیب شده با فلز را می گیرد؟ راه حلی که لوازیه برای این مسئله یافت این بود که گازها را در محفظه‌یی حبس کند و تمام هوای درون محفظه را، جز مقداری معین، خارج سازد. او می توانست این کار را به وسیله‌ی ایجاد واکنش‌های شیمیایی در درون یک محفظه‌ی درسته انجام دهد. بدین ترتیب اگر جسمی در داخل این محفظه می سوت و گازهایی از آن بر می خاست این گازها

در درون محفظه محبوس می شدند. اگر جسمی زنگ می زد و با کارها ترکیب می شد این گازها تنها از هوای درون محفظه گرفته می شدند.

وزن کردن : بهترین دلیل

لاوازیه کار خود را با وزن کردن دقیق محفظه‌ی دربسته‌ی که جسم مورد نظر و هوا در آن قرار داشت ، آغاز کرد . او جسم درون محفظه‌را به وسیله‌ی منمر کر کردن نور آفتاب باعده‌ی، وبا به وسیله‌ی روشن کردن آتش در زیر محفظه، حرارت داد . هنگامی که جسم سوخت ویا زنگ زد، دوباره محفظه را همراه با چیزهایی که درون آن بود وزن کرد . لاوازیه این کار را با مواد مختلف انجام داد . در تمام موارد، گذشته ازنوع جسم سوخته ویا زنگ زده ، وزن محفظه‌ی دربسته هیچ تغییری نکرده بود . مثلاً خاکستر یک تکه چوب مسلمان سبکتر از خود چوب است . گازی که از چوب سوخته خارج می شود کمی بود وزن خاکستر آن را جبران می کند . بنابراین وزن محفظه تغییری نخواهد کرد . فرض کنید یک تکه آهن مقداری گاز از هوای داخل محفظه جذب می کند و به زنگ تبدیل می شود . زنگ از آهن سنگین‌تر است، اما وزن اضافه شده به آهن موجب کم شدن وزن هوای درون محفظه می شود . بدین ترتیب وزن کل محفظه تغییر نمی کند .

آزمایشها و اندازه‌گیری‌های لاوازیه تأثیر مهی در پیشرفت علم شیمی داشت . این آزمایشها و اندازه‌گیری‌ها مبنای نظر لاوازیه را درباره‌ی احتراق تشکیل می دهند، نظری که امروزه ما هنوز از آن استفاده می کنیم . لاوازیه با آزمایشها خود به این نتیجه رسید که ماده را نه می توان بوجود آورد و نه از میان برد . ماده را تنها می توان از شکلی به شکل دیگر تغییر داد ، مثلاً از جسم جامد به گاز . این قانون ، به «قانون بقای ماده» معروف است . این اندیشه که ماده نابود نشدنی است، می سال بعد، پذیرفتن نظریه‌ای را که می گفت ماده از اتمهای تقسیم نشدنی بوجود آمده است ، آسانتر کرد . (به فصل پنجم مراجمه شود) . هم قانون بقای ماده و هم فرضیه‌ی اتمی در قرن بیستم تکامل یافته‌ند و نیز اندکی تغییر کردند . با وجود این، این دونظریه شالوده‌های استواری هستند که شیمی امروزی بر روی آنها قرار دارد . لاوازیه را به خاطر نقشی که در بنای این شالوده‌هاداشته «پدر علم شیمی» می نامند .

۷ نیوتن و اصل «ماند»

تصور اینکه جهان از دو بخش، آسمان و زمین، تشکیل شده بسیار طبیعی می‌نماید. به نظر ارسطو، فیلسوف یونان باستان، این دو بخش به دوشکل کاملاً متفاوت عمل می‌کنند.

ارسطو مشاهده‌می‌کرد که همه چیز در روی زمین تغییر می‌کند و فرسوده می‌شود. مردم پیر شده، می‌میرند، ساختمان‌ها کهنه شده، فرو می‌ریزند، دریا توفانی و سپس آرام می‌شود، باد ابرهارا اینسو و آنسو می‌برد، آتش‌ها شعله می‌کشند و خاموش می‌شوند و خود زمین در اثر زلزله به لرزه در می‌آید.

اما چنین به نظر می‌رسید که در آسمان تنها آرامش و ثبات وجود دارد. خورشید به گونه‌یی منظم طلوع و غروب می‌کند و روشنایی آن هرگز کم و زیاد نمی‌شود. ماه از روی قاعده‌یی منظم صورتهای گوناگونی به خود می‌گیرد و ستارگان بی وقفه می‌درخشند.

از این نتیجه رسید که دو بخش جهان تابع دو قاعده یا دو «قانون طبیعی» مختلف هستند. اجسام زمین زمین تابع یک قانون و اجسام آسمانی تابع قانونی دیگرند.

هنگامی که ارسطو چگونگی حرکت اجسام را بررسی می کرد، بدنظرش چنین رسید که این دو قانون طبیعی در این مورد هم دست اندر کار هستند. مثلا اگر یک سنک را در هوا نگهداشته سپس رها کنیم، راست به زمین می آفتد. روزی که باد نمی وزد، دودبه طور مستقیم بالا می رود. پس اگر اجسام زمین را به حال خود رها کنیم، حرکت آنها یا به طرف بالا و یا به طرف پایین است.

اما در آسمان چنین نیست. خورشید، ماه و ستارگان بدسوی زمین پایین نمی افتد و در جهت خلاف آن (بدسوی آسمان) نیز بالا نمی روند. ارسطو اندیشه که اینها در دایره هایی یکنواخت و ثابت به گرد زمین حرکت می کنند. فرق دیگری هم وجود داشت. در روی زمین، اجسام متحرک سرانجام متوقف می شوند. یک سنگ در اثر برخورد با زمین از حرکت باز می ایستد. یک توپ بازی ممکن است چند بار به زمین بخورد و باز به هوا رود اما سرانجام به حالت سکون درمی آید. یک کنده درخت در حال غلتیدن، یک چهارچرخه در حال حرکت، تکه سنگی که لگدی به آن زده شود، همه متوقف می شوند. حتی یک اسب دونده نیز سرانجام خسته شده می ایستد.

بنابراین به نظر ارسطو چنین آمد که حالت طبیعی اجسام در روی زمین، حالت سکون است. هر چیز در حال حرکت هرچه زودتر به حالت طبیعی سکون بازمی گردد. اما در آسمان، خورشید، ماه و ستارگان هرگز نمی ایستند؛ بلکه برای همیشه با همان سرعت شکوهمند خود حرکت می کنند.

از گالیله تانیوتون

عقاید ارسطو در باره‌ی چگونگی حرکت اجسام، بهترین عقایدی بود که اندیشه‌ی انسانی توانسته بود در طول دوهزار سال ارائه کند. سپس گالیله عقاید بهتری عرضه کرد. (بتفصل چهارم مراجعت شود).

در حالی که ارسطو فکر می کرد اجسام سنگین سریعتر از اجسام سبک سقوط می کنند، گالیله نشان داد که تمام اجسام با سرعتی بکسان به زمین می افتد. با وجود این نظر ارسطو در مورد اجسام بسیار سبک درست بود. آری، این اجسام آهسته‌تر سقوط می کردند. اما گالیله علت سقوط آهسته‌ی آنها را توضیح داد. این اجسام آنقدر سبک بودند که موقع

سقوط هوا را به دشواری می‌شکافتند. او گفت که در خلاء سبک‌ترین اجسام با همان سرعت بلک تکه سرب سقوط می‌گذند، زیرا در آنجا مقاومت هوا وجود ندارد تا از سرعت سقوط جسم بگاهد.

در حدود چهل سال بعد از مرگ گالیلیه، اسحاق نیوتن دانشمند انگلیسی، این عقیده را که جسم در حال سقوط با مقاومت هوا روبرومی شود، بررسی کرد. او به علل دیگری نیز که حرکت اجسام را زیر تأثیر قرار می‌دهند اندیشید. مثلاً هنگامی که بلک جسم در حال سقوط به زمین برخورد می‌گذند، از حرکت باز می‌ایستد، زیرا زمین در سر راه آن قرار می‌گیرد. هنگامی که سنگی در زمین ناهمواری می‌غلتند، باز هم زمین در سر راه آن قرار می‌گیرد. سنگ در اثر مالش ناهمواری‌های سطح زمین با برآمدگی‌های روی خود از حرکت باز می‌ایستد.

هنگامی که سنگ روی یک سطح صاف حرکت کند مالش کمتری وجود دارد و سنگ قبل از ایستادن مسافت بیشتری را طی می‌کند. سنگ در روی بخش صاف از این هم بیشتر راه می‌رود.

نیوتن در این فکر بود که اگر بلک جسم در حال حرکت با هیچ چیزی برخورد نکند چه پیش خواهد آمد. اگر هیچ‌گونه مانع، مالش یا مقاومت هوا در کار نباشد چه می‌شود؟ به عبارت دیگر اگر جسم در یک خلاء بی‌پایان حرکت کند چه اتفاق خواهد افتاد؟

در این صورت هیچ چیز سبب ایستادن، کندشدن حرکت جسم و یا منحرف شدن آن از راه خود نخواهد شد. جسم با همان سرعت و در همان راستا برای همیشه به حرکت خود ادامه خواهد داد. بنابراین نیوتن نتیجه گرفت که حالت طبیعی بلک جسم در روی زمین، ناگزیر حالت سکون نیست. حالت سکون تنها یکی از حالت‌های طبیعی جسم است.

نیوتن نتایجی را که به دست آورده بود اعلام کرد. این نتایج را می‌توان چنین خلاصه کرد: هر جسمی که در حال سکون باشد و کاملاً به حال خودگذاشته شود برای همیشه در همان حال باقی می‌ماند، هر جسم در حال حرکت که کاملاً به حال خودگذاشته شود برای همیشه با همان سرعت و در همان راستا به حرکت خود ادامه می‌دهد. این قانون نخستین قانون حرکت نیوتن نامیده می‌شود.

به نظر نیوتن، اجسام چه در حال سکون و چه در حال حرکت گرایش به حفظ وضع خود دارند. چنین به نظر می‌رسد که آنها آنقدر «ست» و «تنبل» نند که میل ندارند حالت خود را تغییر دهند. به این دلیل، نخستین قانون حرکت

این اصل را در فارسی اصل «ماند» می‌نامند .)

نبیتن کاهی اصل «ایزیتا» نامیده می‌شود (واژه «ایزیتا» از همین www.irabooks.com یونانی که به معنی «تبلي» است www.omeiran.ir است)

اگر در این باره بیندیشید درخواهید یافت که اجسام مختلف هر کدام مقدار متفاوتی «ماند» با مقاومت در رابط تغییر وضع موجود دارند . فرض کنید می‌خواهید یک توپ فوتبال را به حرکت درآورید . برای این کار ضربه‌ی

بسیار کوچکی به آن می‌زنید و توپ به سرعت به حرکت درمی‌آید . اما اگر بخواهید گلوله‌ی فلزی توپ را به حرکت درآورید باید فشار زیادی به آن وارد کنید، در این صورت گلوله باز هم به حرکت درمی‌آید، اما به آستنگی .

وقتی که توپ فوتبال و گلوله‌ی توپ به حرکت درآمدند ، نیرویی که برای متوقف کردن هر یک از آنها لازم است باهم فرق می‌کند . شما می‌توانید توپی را که به سرعت درحال حرکت است با دست گذاشتن بر روی آن متوقف کنید .

اما بهترست به گلوله‌ی توپی که با همان سرعت روی زمین می‌غلند دست نزنید، زیرا ممکن است دست شما را به سختی کنار بزند و درد بیاورد، اما در سرعت حرکت گلوله چندان تغییری به وجود نخواهد آمد .

گلوله‌ی توپ خیلی بیشتر از توپ فوتبال در رابط تغییر حالت خود مقاومت می‌کند زیرا گلوله‌ی توپ «ماند» بیشتری دارد . نبیتن گفت که جرم یک جسم مقدار «ماند» آن جسم است . بنابراین «ماند» یک گلوله‌ی توپ بیشتر از «ماند» یک توپ فوتبال است .

همچنین وزن گلوله‌ی توپ بیش از وزن توپ فوتبال است . به طور کلی اجسام سنگین جرم زیادی دارند ، درحالی که جرم اجسام سبک کم است . بنابراین وزن با جرم متفاوت است . مثلاً در کره ماه، وزن هرجسمی فقط یک ششم وزن آن جسم در روی زمین است . اما جرم جسم در زمین و در ماه تغییری نمی‌کند . به حرکت درآوردن یک گلوله‌ی توپ در روی ماه همانقدر دشوار و متوقف کردن آن همانقدر خطرناک است که در روی زمین . اما اگر در روی ماه گلوله‌ی توپ را بلند کنید به طور شگفت آوری سبک به نظر می‌رسد .

برای اینکه جسمی را به سرعت به حرکت درآوریم ویا حرکت آن را کند کنیم ویا آن را به پهلو بچرخانیم، باید آن را جلو یا به پهلو فشار داده یا به عقب بکشیم ، فشار دادن ویا کشیدن «نیرو» نامیده می‌شود . بدینسان نبیتن دو میں قانون حرکت را نیز ارائه کرد، این قانون را می‌توان به صورت زیربیان کرد : هتاب حرکت هر جسم مساویست با نیروی

واد شده برو آن جسم، بخشی یو جرم جسم . به عبارت دیگر، فشار دادن یا کشیدن یک جسم، آن جسم را به حرکت و امید دارد و یا حرکت آن را کند می کند و یا آن را به پهلو می چرخاند . هر قدر نیرو بیشتر باشد، سرعت و یا مسیر جسم بیشتر تغییر می کند. از طرف دیگر جرم جسم— یعنی مقدار «ماندی» که آن جسم دارد — بر ضد این شتاب عمل می کند . مثلاً فشار زیاد باعث می شود که توپ فوتبال سریع تر حرکت کند، زیرا جرم کمتری دارد. اما اگر همین نیرو را درمورد گلوله‌ی توپ که جرم بیشتری دارد به کار ببریم بهزحمت در حرکت آن تأثیر می کند.

از سبب تا ماه

نیوتن سپس سومین قانون حرکت را ارائه داد . این قانون را می توان چنین بیان کرد :

اگر جسمی بوجسم دیگری نیرو وارد کند، جسم دوم نیرویی برا بر و در خلاف جهت نیروی اول به جسم اول وارد می سازد . به عبارت دیگر اگر کتابی بر روی میز فشار داده شود، میز نیز به همان مقدار به کتاب فشار وارد می سازد . به همین دلیل است که کتاب در جای خود باقی می ماند. نه در میز فرورفته و نه به طرف هوا بالا می رود . این سه قانون حرکت می توانند تقریباً تمام حرکتها و نیروهای روی زمین را توضیح دهند. آیا این قوانین می توانند حرکات کاملاً متفاوتی را هم که در آسمانها صورت می گیرد توضیح دهند؟

در آسمانها، اجسام در خلاع حرکت می کنند، اما نه در یک خط مستقیم . مثلاً ماه در یک مسیر منحنی به دور زمین می چرخد . آیا این واقعیت با خستین قانون نیوتن مغایرت دارد ؟ نه ! زیرا ماه «کاملاً» به حال خود گذاشته نشده است . علت اینکه ماه در یک خط مستقیم حرکت نمی کند اینست که همیشه به یک طرف کشیده می شود، یعنی بد طرف زمین . مطابق قانون دوم نیوتن برای اینکه ماه بد طرف زمین کشیده شود لازم است نیرویی وجود داشته باشد که ماه را همواره به طرف زمین بکشاند.

البته زمین به اجسام زمینی نیرو وارد می کند. این نیرو مثلاً سبب می شود که وقتی سیب از درخت کنده می شود به پایین سقوط کند. این نیرو نیروی جاذبه است. آیا این نیرو می تواند روی ما هم اثر کند ؟ نیوتن سه قانون حرکت خود را درمورد ماه به کار برد و نشان داد که، چنانچه فرض کنیم نیروی جاذبه‌ی زمین همانگونه که روی یک سیب اثر می کند روی ما هم تأثیر می گذارد، می توانیم چگونگی حرکات ماه را به خوبی توضیح دهیم.

مهمتر آنکه، هرجسمی درجهان، دارای نیروی جاذبه است. مثلاً این نیروی جاذبه‌ی خورشید است که زمین را به دور این کره‌ی سوزان به چرخش وابسته دارد.

نیوتن توانست از سه قانون حرکت خود برای نشان دادن این موضوع استفاده کند که مقدار نیروی جاذبه‌ی میان دو جسم در جهان، به جرم آن دو جسم و مقدار فاصله‌ی آنها از یکدیگر بستگی دارد. هر قدر جرم آن اجسام بیشتر باشد، نیروی جاذبه‌ی آنها بیشتر است. هر قدر که فاصله‌ی میان آنها بیشتر باشد، نیروی جاذبه کمتر است. بدین ترتیب نیوتن قانون عمومی جاذبه را به دست آورد.

این قانون دو کار مهم انجام داد. اول اینکه چگونگی حرکت اجسام آسمانی را با جزئیات تقریباً کامل آن توضیح داد. این قانون روشن کرد که چرا زمین مابه‌آرامی بر محور خود می‌چرخد. دوم اینکه توضیح داد چرا ستارگانی که میلیاردها میلیارد کیلومتر از مافاصله دارند، به دور یکدیگر می‌چرخند.

شاید مهمتر از همه‌این بود که نیوتن نشان داد تصور ارسسطو در این مورد که دونوع قانون طبیعی، یکی برای آسمان‌ها و دیگری برای زمین وجود دارد، اشتباه است. سه قانون حرکت همانطور که افتادن سیب و چشم توپ را توضیح می‌داد، حرکت دایره‌وار را نیز روشن می‌کرد. بنابراین، نیوتن ثابت کرد که آسمان‌ها و زمین بخش‌هایی از یک جهان هستند.

فاراده و حوزه های مغناطیسی

فرض کنبدیک میله‌ی آهنی در حالی که نخی به سرش بسته شده به طور عمودی روی زمین ایستاده است، آبامی توانید این میله را بیلند از بید؟

مسلمًا می‌توانید. برای این کار کافیست که میله را با انگشت خود فشار دهید و یانع را گرفته بکشید. فشار دادن یا کشیدن یک نیرو است. در اغلب موارد نیرو هنگامی منتقل می‌شود که دو جسم با یکدیگر تماس بابند. وقتی که میله‌ی آهنی را فشار می‌دهید، انگشت شما آن را لمس می‌کند. وقتی نخ را می‌کشید انگشت های شما نخ را گرفته و نخ با میله تماس می‌باید. همچنین می‌توانید بی‌آنکه ظاهرآ میله را لمس کرده باشید، بافوت کردن آن را بیلند از بید. در این صورت شما مولکولهای هوا را به طرف میله فشار می‌دهید و این مولکولها میله را لمس کرده آن را می‌اندازند.

فقطون حرکت نیوتن چگونگی کارچین بیروهایی را توضیح می‌دهد . (به فصل هفتم مراجعة کنید) .
این قوانین می‌توانند اصولی را توضیح دهنده که ماشین‌هایی که در آنها اهرم‌ها و دندنهای به وسیله‌ی فشار دادن و کشیدن عمل می‌کنند براساس آنها قرار دارند . در چنین ماشین‌هایی، اجسام به وسیله‌ی تماس با اجسام دیگر به آنها نیرو وارد می‌سازند .

جهان «مکانیکی»

در دهه‌النخست قرن هیجدهم دانشمندان معتقد بودند که تمام جهان به وسیله‌ی تماس اجسام بایکدیگر اداره می‌شود . این نظریه، نظریه‌ی مکانیکی جهان بود .

آیا ممکن است نیروهای وجود داشته باشند که بدون تماس اجسام بایکدیگر عمل کنند؟ آری! یکی از این نیروها نیروی جاذبه است که نیوتن آن را توضیح داد . زمین ماه را به طرف خود می‌کشد و آن را در مدار خود نگه می‌دارد، اما با آن تماس نمی‌یابد . چیزی میان این دو کره وجود ندارد، حتی هوام وجود ندارد؛ اما مقدار زیادی نیروی جاذبه در میان آنهاست .

اگر به آن میله‌ی آهنه که به طور عمودی ایستاده است برگردیم، می‌توانیم نوع دیگری از نیروی بدون تماس را مشاهده کنیم . تنها چیزی که در اینجا احتیاج داریم، یک آهربای کوچک است . وقتی آهربا را به نوک میله نزدیک کنیم میله به طرف آهربا کج شده می‌افتد . لازم نیست آهربا میله را المس کند . همچنین مربوط به هوانیست، زیرا آهربا همین عمل را در خلاه نیز انجام می‌دهد .

اگر بگذاریم یک آهربای بلند و نازک آزادانه در هر جهت حرکت کند هنگامی که از حرکت بایستد، یک سر آن به طرف شمال و سر دیگر ش به طرف جنوب قرار می‌گیرد . به عبارت دیگر، بدین ترتیب یک قطب نمای ساده خواهیم داشت . در حدود سال ۱۳۵۰ میلادی، دریانوردان اروپایی، با چنین قطب نمایی به اکتشاف در اقیانوس‌ها پرداختند .

آن سر آهربا که شمال را نشان می‌دهد، قطب شمال و سر دیگر آن قطب جنوب نامیده می‌شود . اگر قطب شمال یک آهربا، یه قطب جنوب آهربای دیگری نزدیک شود، بین دو آهربا یک نیروی قوی بوجود می‌آید و دو قطب به طرف هم کشیده می‌شوند . اگر قطب‌های همانند، یعنی دو قطب شمال و یا دو قطب جنوب، بهم نزدیک شوند، نیروی دفع کننده‌ی

این نیروی بدون تماس ، که «تأثیر از دور» نامیده می شود از قدیم دانشمندان را چارچیرت کرد. حتی تالس (به فصل اول مراجعه شود) وقتی برای نخستین بار مشاهده کرد که تکه های یک نوع سنگ سیاه ، آهن را از فاصله‌ی نزدیک جذب می کند، یکه خورد و فریاد کرد «این سنگ باید روح داشته باشد.»

البته این سنگ روح نداشت و فقط یک سنگ معمولی یا بار مغناطیسی بود. اما دانشمندان چگونه می توانستند نیروی مرموز مغناطیس را توضیح دهند، نیرویی که می تواند بی آنکه میله‌ی آهن را میلس کند آنرا بمطرف خود بکشاند یا به زمین بیندازد؟ کاریک قطب نما از این هم مرموتر بود. عقربه‌ی مغناطیس قطب نما همیشه شمال و جنوب را نشان می داد، زیرا مناطق قطبی مغناطیسی زمین که در فاصله‌ی بسیار دوری قرار داشتند، این عقربه را جذب می کردند. در اینجا تأثیر از فاصله‌ی بسیار دوری وجود داشت - نیرویی وجود داشت که می توانست یک سوزن را در میان یک تودهی کاه پیدا کند . در سال ۱۸۳۱ مایکل فاراده ، دانشمند انگلیسی، کوشش خود را برای حل مسئله‌ی این نیروهای مرموز شروع کرد. او دو آهنربا را روی یک میز چوبی طوری قرار داد که قطب شمال یکی دربرابر قطب جنوب دیگری قرار گرفته بود. این دو آهنربا در فاصله‌ی از یکدیگر قرار داشتند که یکدیگر را جذب می کردند، اما این فاصله آنقدر کم نبود که آهنرباها از جای خود حرکت کنند و به هم برسند. در این فاصله نیروی این دو آهنربا قدرت کافی برای غلبه بر مالش آهنرباها با میز را نداشت. فاراده می دانست که به هر حال در میان این دو آهنربا نیروی مغناطیسی وجود دارد، زیرا هنگامی که او برآده‌های آهن را در میان آنها قرار می داد، برآده‌ها به طرف آهنرباها حرکت کرده به آنها می چسبیدند.

فاراده تصمیم گرفت آزمایش خود را عوض کند. او تکه کاغذ شخصیمی روی آهنرباها قرار داد و آنگاه برآده‌های آهن را روی کاغذ ریخت. تماس برآده‌ها با کاغذ آنها را در جای خود نگهداشته از چسبیدن آنها به آهنرباها جلوگیری می کرد.

صف بندی مغناطیسی

سپس فاراده با انگشت ضربه‌های آرامی به کاغذ زد تا برآده‌ها کمی جایده‌جا شوند. برآده‌ها فوراً مانند عقربه‌های کوچک قطب نما به حرکت درآمدند و هر کدام به طرف یکی از آهنرباها رفتند. در واقع برآده‌ها در صفحه‌ای قرار گرفتند که

از قطب آهنربا تا قطب آهنربای دیگر کشیده شده بود. فااده این جریان را به دقت بررسی کرد. صفت هایی که درست میان دوقطب قرار داشتند، کاملاً مستقیم بودند، دورتر از خط فاصل میان دوقطب آهنربا، برآدها باز هم در صفحه های منتظم قرار گرفته بودند، اما در اینجا صفحه های آنها اندکی خمیده بود. هر قدر که برآدها از خط فاصل دورتر می شدند، خمیدگی صفحه های آنها بیشتر می شد.

فااده از خوشحالی بشکن زد. او موضوع را فهمیده بود! در اینجا خطوط نیروی مغناطیسی وجود داشتند که از قطب شمال یک آهنربا گذشته و به طرف قطب جنوب آن آهنربا یا قطب جنوب آهنربای دیگر می رفتند. و این خطوط نیرو می توانستند تا فاصله های دوری از قطب حرکت کنند.

این بدين معنی بود که آهنربا به هیچ روی به وسیله‌ی «تأثیر از دور» عمل نمی کنند، بلکه هنگامی جسمی را جذب و یا دفع می کنند که خطوط نیروی آن به جسم نزدیک شده باشند. خطوط نیروی آهنربا یا جسم را لمس می کردند یا به خطوط نیرویی که از خود آن جسم بیرون می آمد نزدیک می شدند.

دانشمندان بعدی چنین حدم زدند که همین جریان در مورد دیگر «تأثیرات از دور» نیز وجود دارد. مثلاً می بایست در اطراف زمین و ماه خطوط نیروی جاذبه‌ی وجود داشته باشد و زیر تأثیر این نیروهاست که اجسام می توانند یکدیگر را جذب کنند. همچنین اجسامی که دارای بار الکتریکی هستند و اجسام دیگر را جذب یا دفع می کنند دارای خطوط نیروی الکتریکی هستند.

مولدهای تازه

فااده بزودی نشان داد که وقتی اجسام در عرض خطوط نیروی مغناطیسی حرکت می کنند، یک جریان الکتریکی در آنها ایجاد می شود.

تا آن زمان جریان الکتریکی فقط از باتریها که ظروفی پرازمود شیمیایی در حال واکنش بودند، به دست می آمد. برق (الکتریستیک) باطری بسیار گران تمام می شد. با استفاده از کشف فااده، برق را می شد به وسیله‌ی یک موتور بخار که اجسام را در عرض خطوط نیروی مغناطیسی حرکت نمود، بوجود آورد. برقی که از چنین مولدهای بخاری به دست

می‌آمد بسیار ارزان تمام می‌شد و می‌شد آن را به مقدار زیاد تولید کرد. بدین ترتیب این خطوط مغناطیسی نیرو هستند که جهان را در قرن بیستم، به يك جهان الکتریکی تبدیل کرده‌اند.

فایاده نابغه‌ی خود آموخته‌ی بود، او پس از چند کلاس اول دبستان دیگر درسی نخوانده بود و از ریاضیات چیزی نمی‌دانست. او نمی‌توانست برای چگونگی انتشار خطوط نیروی مغناطیسی اطراف آهنربا توضیح ریاضی به دست دهد. اوفقط می‌توانست جهت این نیرو را با برآده‌های آهن خود دنبال کند.

با وجود این درحدود سال ۱۸۶۰ يك ریاضیدان اسکانلندی به نام جیمز کلرک ماکسول به این مسئله پرداخت. ماکسول يك رشته معادله‌ی ریاضی به وجود آورد که نشان می‌داد چگونه شدت نیروی مغناطیسی با دورشدن از آهنربا به تدریج تغییر می‌کند.

نیرویی که گرداگرد آهنربا را فراگرفته حوزه‌ی مغناطیسی نامیده می‌شود. حوزه‌ی مغناطیسی هر آهنربا تمام جهان را دربرمی‌گیرد، اما به تدریج که فاصله از آهنربا زیادتر می‌شود، نیروی آهنربا نیز به سرعت ضعیف می‌شود. بدین ترتیب فقط از فاصله‌ی کاملاً نزدیک می‌توان نیروی آهنربا را اندازه گرفت. ماکسول نشان داد که می‌توان يك خط از تمام قسمتهای حوزه مغناطیسی که دارای نیروی معینی باشند عبور داد. درنتیجه، این خط یکی از خطوط نیرویی خواهد بود که فایاده از آن سخن گفته است. بنابراین معادله‌های ماکسول توضیح دقیق خطوط نیروی فایاده را ممکن ساخت. هم چنین ماکسول نشان داد که حوزه‌های مغناطیسی و حوزه‌های الکتریکی همیشه همراه هم وجود دارند. بنابراین آدمی تنها می‌تواند از حوزه‌ی الکترو مغناطیسی سخن گوید. در شرایط معینی، از مرکز چنین حوزه‌یی يك رشته «امواج» در تمام جهات پراکنده می‌شود. این پرتوافکنی، پرتوافکنی الکترو مغناطیسی است. مطابق محاسبات ماکسول چنین پرتوی باید به سرعت نور حرکت کند. بنابراین چنین به نظر می‌رسد که نور نیز يك پرتو الکترو مغناطیسی است.

سالها پس از مرگ ماکسول درستی نظریات او به اثبات رسید و انواع تازه‌یی از پرتوهای الکترو مغناطیسی مانند امواج رادیو و پرتو یا اشعه‌ی X کشف شد. ماکسول وجود چنین پرتوهایی را پیش‌بینی کرده بود، اما پیش از اینکه نظریاتش به وسیله‌ی آزمایش ثابت شود از جهان رفت.

در سال ۱۹۰۵ آلبرت اینشتین، دانشمند سوئیسی-آلمانی آغاز آن کرد که نظر انسان را درباره‌ی جهان تغییر دهد.

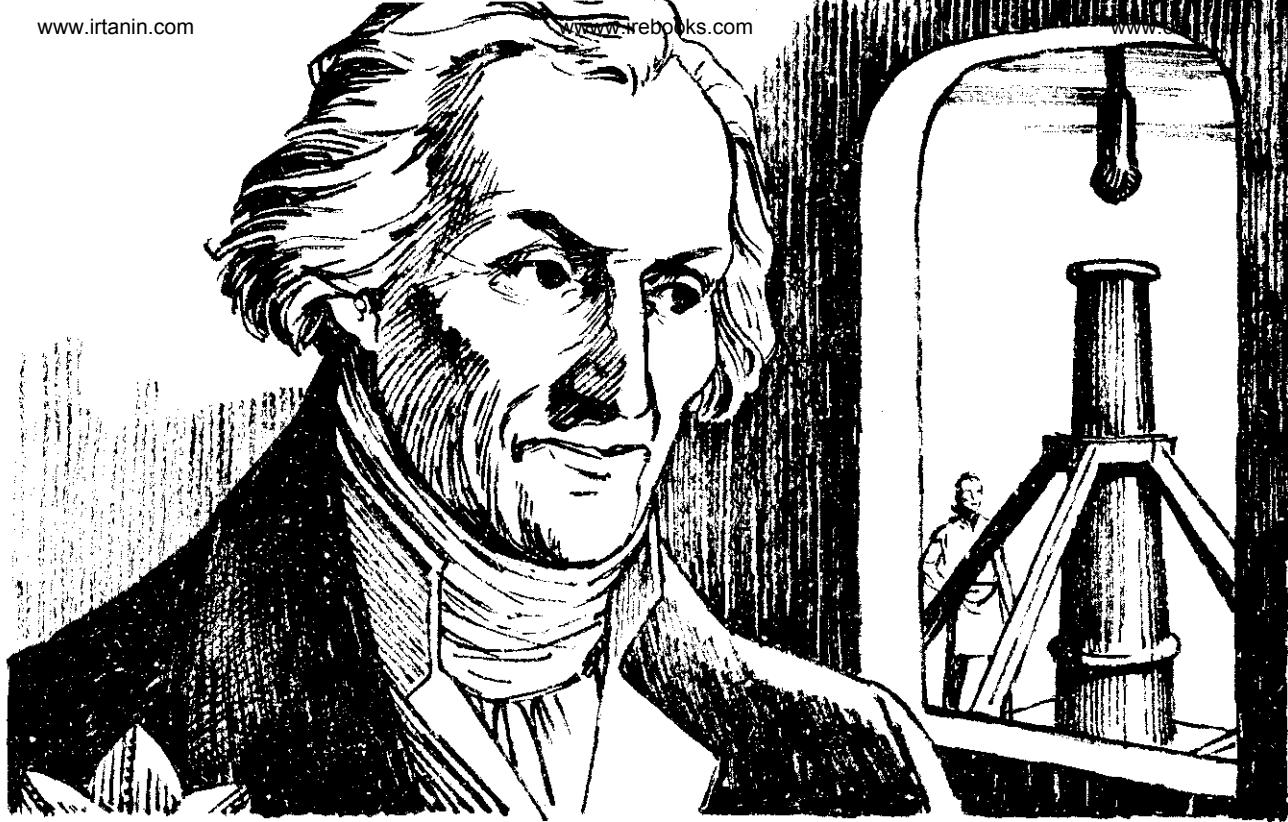
او نظریه‌ی مکانیکی جهان را که با قوانین حرکت نیوتن آغاز شده بود، کنار گذاشت و جهان را بر حسب حوزه‌های توپیخ داد.

دو حوزه‌یی که تا آن زمان شناخته شده بود، حوزه‌ی جاذبه و حوزه‌ی الکترومغناطیسی بود. اینشتنین کوشید بیک گروه واحد از معادلات ریاضی پیدا کند که بتواند هر دو حوزه را توضیح دهد؛ اما در این کار موفق نشد. اما از زمان او تا کنون دو حوزه‌ی تازه کشف شده است. این حوزه‌های ماربوط به ذرات ریزی هستند که هسته یا مرکز اتم را به وجود می‌آورند. این حوزه‌ها را «حوزه‌های هسته‌یی» می‌نامند.

جذب و دفع الکترومغناطیسی

آنچه در گذشته نیروی جذب و دفع دانسته می‌شد، اکنون میان کنش حوزه‌ها به شمار می‌آید. پوسته اتم را الکترونها تشکیل می‌دهند. وقتی دواتم به یکدیگر نزدیک می‌شوند حوزه‌های الکترومغناطیسی که الکترونها را احاطه کرده‌اند یکدیگر را دفع می‌کنند. بدین ترتیب اتمها بدون اینکه بایکدیگر تماس پیدا کنند از هم دور می‌شوند. بنابراین وقتی ما میله‌یی را به جلو فشار می‌دهیم، بانخی را می‌کشیم، در حقیقت هیچ‌چیز جامدی را لمس نکرده‌ایم. ما فقط از حوزه‌های کوچک الکترومغناطیسی استفاده کرده‌ایم. ماه به دور زمین و زمین به دور خورشید به این علت می‌چرخدند که گرداندن دو کره را حوزه‌های جاذبه فرا گرفته است. بعدهای اتمی به علت تغییراتی که در حوزه‌های هسته‌یی پیش می‌آید منفجر می‌شوند.

نظریه‌ی تازه‌ی «حوزه‌یی» جهان به داشمندان کمک کرده است که پیشرفت‌هایی نائل شوند که در زمان رواج نظریه‌ی مکانیکی به هیچ روی ممکن نبود. با این حال نظریه‌ی «حوزه‌یی» از زمانی به وجود آمد که فاکت گفت خطوط نیروی مغناطیسی می‌توانند اجسام را جذب و دفع کنند.

۹

رامفورد و حرارت

مشکل بتوان علاقه‌ی زیادی به بنجامین تامپسون داشت. او مرد زیرکی بود که تنها به خودش فکر می‌کرد. مثلاً وقتی نوزده سال داشت، برای فرار از فقری که از کودکی گریبانگیرش بود با بیوه‌ی ثروتمندی که تقریباً دو برابر سن خودش را داشت ازدواج کرد.

تامپسون در سال ۱۷۵۳ در واپن درایالت ماساچوست متولد شد. آن روزها ماساچوست و دیگر ایالات اصلی آمریکا هنوز مستعمره‌ی انگلستان بودند. چند سال پس از ازدواج تامپسون انقلاب آمریکا درگرفت و تامپسون در این‌که کدام طرف پیروز می‌شد اشتباه کرد. او به ارتش انگلستان در ہوستون پیوست و علیه میهن پرستان مستعمرات به جاسوسی پرداخت.

ناراحتی ترک کرد و دیگر هرگز نزد آنها باز نگشت.

در اروپا او برای هر دولتی که بهای او را می‌پرداخت کار می‌کرد. و از آنجا که رشوه می‌گرفت، استناد محرمانه را می‌فروخت و به طور کلی مردم غیر اخلاقی و نادرست بود، در تمام این کشورها به در درس افتاد.

در سال ۱۷۹۰ قامپسون، انگلستان را به قصد سایر کشورهای اروپا ترک کرد. در آنجا، او به خدمت در باودایا مشغول شد (باودایا اکنون بخشی از خاک آلمان است اما در آن زمان دولت مستقلی بود) و حکمران باودایا به اولقب کنت داد. قامپسون خود را کنت (امفوود نامید). امفوود اصلی شهر کنکود، در نیوها پیشاویر، است و جایی است که در آن او با زن اولش ازدواج کرد. بنجامین قامپسون اینک در تاریخ به نام رامفورد شناخته می‌شود.

ذهن علمی

در اینجا باید مطلبی به سود رامفورد گفته شود. او عشق زیادی به علم داشت. او از کودکی ذهنی فعال وزیرک داشت که می‌توانست به هسته‌ی اصلی مسائل بپردازد.

رامفورد در طول زندگی خویش آزمایش‌های جالب زیادی کرد و به نتایج بسیار مهمی دست پافت. اما مهمترین این آزمایش‌ها در باودایا و هنگامی انجام گرفت که رامفورد متخصصی ساختن توب بود. برای ساختن توب ابتدا فلز را ذوب و به شکل تنہی درخت قالب گیری می‌کردند. آنگاه داخل فلز جامد را سوراخ می‌کردند. برای سوراخ کردن داخل لوله از متنه بی که به سرعت می‌چرخید استفاده می‌شد.

البته بدین ترتیب لوله‌ی توب و متنه سخت داغ می‌شدند. برای جلوگیری از این وضع می‌بایست پیوسته روی آنها آب سرد بریزند. ذهن فعال رامفورد با دیدن این گرما که پیوسته زیادتر می‌شد به کار افتاد. اساساً گرم‌ماچیست؟ دانشمندان آن زمان، از جمله شبیدان بزرگ فرانسوی لاوازیه، گمان می‌کردند که گرما چیزی است «سیال و بی وزن». آنها آن را کالریک می‌نامیدند. به عقیده‌ی آنها وقتی کالریک زیادی دریک جسم متراکم می‌شود آن جسم پیوسته گرمتر می‌شود. سرانجام جسم از کالریک لبریز شده و کالریک در همه جهات جربان می‌یابد. بنابراین شما می‌توانید حرارت یک جسم گذاخته را از فاصله‌ی زیادی احساس کنید. مثلاً حرارت خورشید از فاصله ۹۳,۰۰۰,۰۰۰

میای احساس می شود . اگر جسم گرمی در تماس با جسم سردی قرار بگیرد کالریک از جسم گرم جریان می باید و داخل جسم سرد می شود - این جریان جسم گرم را سرد و جسم سرد را گرم می کند .

ابن نظریه کاملا درست به نظر می رسید و تنها عده‌ی کمی از دانشمندان در درستی آن شک می کردند . اما رامفورد در این باره شک کرد . او از خود می پرسید که چرا کالریک از لوله توب بیرون می ریزد . کسانی که به فرضیه‌ی کالریک عقده داشتند می گفتند علت این است که مته ، فلز درون لوله‌ی توب را خرد می کند و بنابراین کالریک موجود در فلز ، مانند آبی که از کوزه شکسته خارج شود ، از فلز خرد شده بیرون می ریزد .

آیا واقعاً چنین است؟ رامفورد به متدهای مختلف نگاه کرد و مته‌ی پی را یافت که کاملا ساییده شده و از کارافتاده بود . او به کارگران خود دستور داد تا این مته استفاده کنند . کارگران اعتراض کردند و گفتند که این مته قابل استفاده نیست اما رامفورد دستور خود را با تندی بیشتری تکرار کرد و کارگران اطاعت کردند .

مته‌ی ساییده شده قابل استفاده نبود و به هیچ روی فلز را سوراخ نمی کرد ، اما حتی بیش از یک مته‌ی نو حرارت تولید می کرد . کارگران متعجب بودند که چرا کنست این قدر خوشحال است .
بدین ترتیب رامفورد مشاهده کرد که کالریک از خرد شدن فلز بوجود نمی آید . آیا اصلا کالریک از فلز به وجود می آید؟ در ابتدا فلز سرد بود ، و بنابراین نمی توانست کالریک زیادی داشته باشد . با این حال وقتی مته روی فلز می چرخید کالریک به مقدار زیاد بیرون می ریخت . «امفود مقدار کالریکی را که از لوله‌ی توب بیرون می آمد بوسیله‌ی اندازه گرفتن مقدار حرارت آبی که برای سردگاه داشتن توب و مته مورد استفاده قرار می گرفت ، تعیین کرد . رامفوردهساب کرد که اگر تمام این کالریک به داخل لوله توب برگردانده شود لوله توب ذوب خواهد شد .

ذرات متحرک

رامفورد به این نتیجه رسید که حرارت به هیچ روی یک چیز سیال نبست ، بلکه نوعی حرکت است . وقتی مته روی فلز می چرخد حرکت آن به حرکات سریع و کوچک ذرات ریزی که فلز از آنها تشکیل می شود مبدل می گردد . این مهم نیست که مته فلز را سوراخ می کند یا نه . این حرکات سریع و کوچک ذرات فلزات است که حرارت تولید می کند . طبعاً تا زمانی که مته بچرخد تولید حرارت ادامه می باید . تولید حرارت با کالریکی که ممکن بود در فلز باشد یا نباشد ، هیچ

تا پنجاه سال پس از آن کسی به کار رامفورد توجه نکرد. دانشمندان به این قانع بودند که با کالریک سروکار داشته باشند و درباره‌ی چگونگی جریان بافت آن از جسمی به جسم دیگر نظریه‌هایی بسازند. این تا اندازه‌ای بدین علت بود که آنان در پذیرفتن اندیشه‌ی ذرات ریزی که حرکت سریع و کوچک آنها را همچو کس نمی‌توانست ببیند تردید داشتند. با این حال ده سال پس از کار رامفورد، جان دالتون نظریه اتمی را بسطداد (به فصل پنجم مراجعه کنید). دانشمندان به تدریج وجود اتم‌ها را می‌پذیرفتند. آیا ممکن نبود که ذرات کوچک و متحرک را مفوردهمان اتمهاویا مولکولها (گروه‌هایی از اتم) باشند. شاید. اما چگونه می‌شد حرکت میلیارد مولکول نا بدینی را تصور کرد؟ آباهمه‌ی آنها با هم حرکت می‌کنند؟ آیا مطابق طرح خاصی بعضی از آنها بک طور و بعضی دیگر طور دیگر حرکت می‌کنند؟ با اینکه حرکت آنها تصادفی و بی نظم است و هریک درجهتی و با سرعت خاصی حرکت می‌کنند و تعیین جهت و سرعت حرکت بک مولکول خاص ممکن نیست.

اگر مولکولها حرکت تصادفی داشته باشند چگونه می‌توان از چنین وضعی سر در آورد؟

در اواسطدهه‌ی ۱۷۰۰ یعنی چندده سال پیش از کار رامفورد بلک ریاضیدان سوئیسی به نام دانیل برنولی کوشیده بود که مسأله‌ی حرکت تصادفی ذرات را در گازها حل کند. این کار مدتی پیش از آنکه دانشمندان نظریه‌ی اتمی را پذیرند صورت گرفت، و محاسبات ریاضی برنولی کامل نبود. اما کار او ارزش زیادی داشت.

در دهه‌ی ۱۸۶۰ ماکسول، به صحنه آمد (به فصل هشتم مراجعه کنید). ماکسول معتقد بود که مولکولهای تشکیل دهنده گازها دارای حرکت اتفاقی هستند. او با محاسبات دقیق ریاضی نشان داد که حرکت اتفاقی توضیح خوبی برای خاصیت گازهاست.

ماکسول نشان داد که چگونه ذرات گاز که به طور اتفاقی و نامنظم در حرکت هستند به دیوارهای ظرفی که آنها را در خود نگاهداشته است فشار وارد می‌کنند. از این گذشته این فشار بامترآکم کردن ذرات گاز و یا آزاد کردن آنها از درون ظرف تغییر می‌کند. این توضیح در مورد خاصیت گازها، «نظریه‌ی جنبشی» گازها نامیده می‌شود.

ماکسول در افتخار ارائه‌ی این نظریه با لو دویک بولتزمن، فیزیکدان اتریشی شریک است. هردوی آنها این نظریه

راه حل ماکسول

یکی از مهمترین قوانین در مورد خاصیت گازها بینست که گاز با بالارفتن درجهٔ حرارت منبسط و با پایین آمدن آن متراکم می‌شود. مطابق نظریهٔ کالریک توضیح این مطلب ساده بود. وقتی گاز گرم می‌شود کالریک به داخل آن می‌ریزد. کالریک زیادتر جای زیادتری می‌خواهد، بنابراین گاز منبسط می‌شود. وقتی گاز سرد می‌شود کالریک از آن خارج شده و گاز متراکم می‌شود. در برابر این توضیح، ماکسول چه می‌توانست بگوید؟ او می‌بایست آزمایش «امفود» را به حافظ داشته باشد. حرارت، شکلی از حرکت است. وقتی گاز گرم می‌شود، مولکولهای آن تندتر و تندتر به حرکت درمی‌آیندو و یکدیگر را بیشتر به کنار می‌زنند. بنابراین گاز منبسط می‌شود. وقتی درجهٔ حرارت پایین می‌آید عکس این موضوع اتفاق می‌افتد و گاز متراکم می‌شود.

ماکسول معادله‌ی طرح کرد که سرعت حرکت مولکولهای گاز را در درجه‌های مختلف حرارت نشان می‌داد. بعضی از مولکولهای آهسته و بعضی سریع حرکت می‌کردند، اما اغلب آنها سرعت متوسطی داشتند. در میان این سرعت‌های مختلف، دریک درجهٔ حرارت معین سرعت خاصی وجود داشت که معمولاً مولکولهای آن سرعت حرکت می‌کردند. به تدریج که حرارت بالا می‌رفت این سرعت نیز افزایش می‌یافتد.

«نظریهٔ جنبشی حرارت»، همانطور که در مورد گازها صادق بود، در مورد اجسام جامد نیز صدق می‌کرد.

مثلاً دریک جسم جامد مولکولها مانند گلوله به اطراف پرتاپ نمی‌شدند بلکه برگرد یک نقطه نوسان می‌کردند.

سرعت این نوسان، مانند سرعت گلوله وار مولکولهای گاز، از معادلهٔ ماکسول پیروی می‌کرد.

یک توضیح بهتر

نظریهٔ جنبشی تمام خواص حرارت را به خوبی نظریهٔ کالریک توضیح می‌داد. همچنین بعضی از خواصی را که نظریهٔ کالریک نمی‌توانست به خوبی توضیح دهد، نظریهٔ جنبشی به سادگی توضیح می‌داد. (مثل خواصی که رامفورد شرح داده بود).

مطابق نظریهٔ کالریک، انتقال حرارت عبارت است از جریان یافتن کالریک از یک جسم سرد.

مطابق نظریه‌ی جنبشی انتقال حرارت از حرکت مولکولهای آنالوگی می‌شود. وقتی جسم گرمی با جسم سرد تر نمایش می‌گیرد، مولکولهای جسم گرم که به سرعت در حرکت هستند با مولکولهای جسم سرد برخورد می‌کنند. درنتیجه حرکت مولکولهای جسم گرم اندکی کندر و حرکت مولکولهای جسم سرد تندتر می‌شود. بدین ترتیب حرارت از جسم گرم به جسم سرد جریان می‌یابد.

شناخت حرارت، به عنوان شکلی از حرکت، یکی از اندیشه‌های بزرگ علمی است. ماسکول این اندیشه‌ی بزرگ را گسترش داد. اونشان داد که چگونه حرکت اتفاقی را می‌توان برای توضیح بعضی از قوانین طبیعت مورد استفاده قرار داد، قوانینی که نتایج آنها کاملاً قابل پیش‌بینی بوده، به هیچ روی اتفاقی نیست.

عقیده‌ی ماسکول در قرن گذشته روبه تکامل رفت. اینک دانشمندان این موضوع را که حرکت اتفاقی اتمها و مولکولها می‌تواند نتایج شگفت‌آوری داشته باشد، مسلم می‌دانند. شاید حتی حیات نیز از ماده‌ی بیجان و دراثر حرکات اتفاقی اتمها و مولکولها در اقیانوسها بوجود آمده باشد.

١٠

ژول و انرژی

از زمانهای پیش از تاریخ انسان می‌دانست که حرکت می‌تواند کارها و خدمت‌هایی انجام دهد. سنگی را روی بلک گرد و قرار دهید، هیچ چیز اتفاق نمی‌افتد. اما اگر سنگ را بلند کرده به سرعت برروی گرد و فرود آورید، گرد و خواهد شکست.

به همین ترتیب، یک تیر که با سرعت زیاد حرکت کند می‌تواند پوست کلفت بک جانور را سوراخ کند. هم‌چنین می‌توان با یک گلوله‌ی بزرگ فولادی که پاندول وار حرکت کند یک دیوار آجری را خراب کرد.

توانایی انجام کار «انرژی» نامیده می‌شود. یک جسم در حال حرکت، دارای انرژی حرکتی یا «انرژی جنبشی» است. وقتی نیوتون، در دهه‌ی ۱۶۸۰، قوانین حرکت خود را بیان کرد، عقیده داشت که هر جسم متحرک با همان

سرعت به حرکت خود ادامه می‌دهد مگر اینکه یک نیروی خارجی بر روی آن اثر کند. (به فصل هفتم مراجعه کنید). به عبارت دیگر انرژی جنبشی جسم متحرک همیشه یکسان باقی می‌ماند.

اما شرمنیای واقعی، نیروهای خارجی همیشه علیه اجسام متحرک عمل می‌کنند و چنین به نظر می‌رسد که انرژی جنبشی از میان می‌رود. حرکت توبی که بر روی زمین می‌غلند به تدریج آهسته‌تر می‌شود و سرانجام توب از حرکت باز می‌ایستد. توبی که به زمین می‌خورد بالا می‌رود، و سرانجام پس از چند بار زمین خوردن و بالا رفتن، روی زمین می‌ایستد. سنگهای آسمانی پس از برخور دباهای پیرامون زمین مشتعل می‌شوند؛ سپس به زمین می‌خورند و از حرکت باز می‌ایستند. انرژی جنبشی در این مورد چه می‌شود؟ مقداری از آن، ونه تمام آن، ممکن است به کار تبدیل شود. در حقیقت توبی که به هوا می‌پرد یا روی زمین می‌غلند ممکن است هیچ کاری انجام ندهد اما با این حال انرژی جنبشی آن ناپدید می‌شود.

پاسخ اینست: حرارت

سنگ آسمانی مسائلی را روشن می‌کند. این سنگ موقع عبور از هوا پیرامون زمین (جو) حرارت بسیار زیادی تولید می‌کند. این حرارت آنقدر زیاد است که سنگ آسمانی گداخته شده به رنگ سفید درمی‌آید. حرارت ایک دانشمند انگلیسی به نام چیپزیوسکات ڈول وارد صحنه می‌شود. دوران کودکی ڈول که کم و بیش با بیماری گذشته بود، اور از یک زندگی فعالانه محروم می‌کرد. از این رو او به جهان کتاب پناه برداشی فیضه علم شد. خوشبختانه او پس ایک آجوساز ژروتمند بود که می‌توانست بهترین آموزگاران را برای فرزندش استخدام کند. سرانجام ڈول وارث کارخانه‌ی آجوسازی شد، اما همواره بیش از اینکه به دنیای تجارت علاقمند باشد به علم عشق می‌ورزید.

علاقه‌ی ڈول بیشتر به مسئله‌ی ارتباط میان انرژی و حرارت متوجه شد. طبعاً او این عقیده‌ی «امفوودرا که حرارت شکلی از حرکت است، می‌دانست. از نظر «امفوود» حرارت عبارت بود از حرکت سریع ذرات ریزماده (به فصل نهم مراجعه شود).

ڈول اندیشید که اگر این موضوع حقیقت داشته باشد، انرژی جنبشی به هیچ روی از میان نمی‌رود. توب در حال حرکت به زمین مالیه می‌شود و این، مالش حرارت تولید می‌کند. بنابراین حرکت توب به تدریج به حرکت ذرات

بدین ترتیب زول به این نتیجه رسید که حرارت نوعی انرژی جنبشی است . انرژی جنبشی معمولی بی آنکه چیزی از آن کم شود به انرژی حرارتی تبدیل می شود . شاید این موضوع درمورد انواع دیگرانرژی نیز صادق باشد . این امر به نظر قابل قبول می آمد . الکتریسیته و مغناطیس و همچنین واکنشهای شیمیایی می توانستند کار انجام دهند . بنابراین سه نوع انرژی - الکتریکی ، مغناطیسی و شیمیایی - وجود داشت . این هرسه را می شد به انرژی حرارتی تبدیل کرد . مثلاً مغناطیس می توانست یک جریان الکتریکی ایجاد کنده که یک سیم را گرم سازد . وقتی ذغال می سوخت ، واکنشهای شیمیایی ذغال و هوامقدار زیبادی حرارت بوجود می آورد .

ذول نتیجه گرفت که حرارت شکل دیگری از انواع انرژی است . بنابراین همیشه مقدار معینی از انرژی باید مقدار معینی حرارت تولید کند . در سال ۱۸۴۰ ، هنگامی که ذول بیست و دو ساله بود ، برای آزمایش این موضوع دست به اندازه گیری های صحیح و دقیقی زد .

ذول آب و سپس جیوه را با چرخهای پره دار به گردش درآورد و انرژی چرخ متحرک و درجهی حرارت هریک از این دو مایع را اندازه گرفت . هوا را متراکم کرد و آنگاه مقدار انرژی را که برای این کار صرف شده بود و هم چنین مقدار حرارتی را که در هوای متراکم ایجاد شده بود اندازه گرفت . آبرا با فشار ازلوله های باریک عبورداد . به وسیلهی چرخانیدن یک سیم پیچ بین دوقطب آهن ربا ، یک جریان الکتریکی در سیم پیچ ایجاد کرد . هم چنین بدون استفاده از آهنربا یک جریان الکتریکی را از سیم عبورداد . در تمام این موارد ، ذول انرژی به کار رفته و حرارت تولید شده را اندازه گرفت . ذول ، حتی در ماه عسل خود نتوانست از رفتن به پای یک آبشار و اندازه گیری درجه حرارت آب در بالا و در پایین آن خودداری کند . او این کار را برای این انجام داد که ببیند چه مقدار گرما به وسیلهی انرژی ریزش آب ایجاد شده است .

در سال ۱۸۴۷ ذول به این نتیجه رسید که مقدار معینی از هر نوع انرژی همیشه مقدار معینی حرارت تولید می کند . (انرژی را می توان با واحدی به نام «ارگ» اندازه گیری کرد . گرما با واحدی به نام «کالری» اندازه گیری می شود .) زول نشان داد که چنانچه ۴۱,۸۰۰,۰۰۰ ارگ از یکی از انواع انرژی به کار رود یک کالری حرارت تولید

می شود . این رابطه‌ی میان انرژی و حرارت را «معادل مکانیکی حرارت» می نامند . بعدها به افتخار ڈول یک واحد انرژی «ڈول» بوجود آمد (یک ژول برابر ۱۰,۰۰۰,۰۰۰ ارگ است ، پس می توانیم بگوییم که یک کاری مساویست با ۱۸/۴ ژول) .

شنوندگان بی میل

ڈول برای اعلام کشف خود دچار مشکلی بود ، زیرا نه استاددانشگاه بود و نه عضو هیچیک از مجتمع علمی . او تنها یک آبجوساز بود و دانشمندان آن زمان به حرفش گوش نمی دادند . او سرانجام تصمیم گرفت که در منچستر برای مردم یک سخنرانی ایراد کند و آنگاه یکی از روزنامه‌های منچستر را راضی کرد که متن کامل سخنرانی اورا چاپ کند . چندماه بعد ، ڈول موفق شد که همان سخنرانی را دربرابر گروهی از دانشمندان ایراد کند . اما آنها باسردی به سخنان او گوش دادند . همه‌ی آنها موضوع را به طور کلی نادیده گرفتند ، مگر مرد جوانی به نام دیلیام تامسون که از میان جمع برخاست تانکته‌هایی دد همراهی با ڈول بیان کند . توضیحات تامسون آنقدر زیرکانه و هوشمندانه بود که دانشمندان نتوانستند از توجه به آن خودداری کنند . (بعدها تامسون یکی از دانشمندان بزرگ قرن نوزدهم شد ، اورا بیشتر به نام لردکلوبن می شناسند) . بدین ترتیب ثابت شد که هر نوع انرژی فقط می‌تواند به مقدار معینی گرما تبدیل شود . اما گرما خود نوعی انرژی است . آیا موضوع این نیست که انرژی نه از میان می‌رود نه بوجود می‌آید ؟ آیا موضوع این نیست که انرژی فقط از نوعی به نوع دیگر تغییر شکل می‌یابد ؟

افتخاری که نصیب دیگری شد

این اندیشه در سال ۱۸۴۲ به ذهن دانشمند آلمانی یولیوس دویوت مایر خطور کرد . در آن زمان کسی چیزی از کارهای ڈول نشنبیده بود و مایر خود آزمایش‌های اندکی کرده بود . هیچ کس به این فکر مایر توجه نکرد . یک دانشمند دیگر آلمانی به نام هرمان لو دویک فرديناند هلمهولتز ، ظاهر آبی آنکه از کارهای پیشین مایر آگاهی داشته باشد همین نظریه را در سال ۱۸۴۷ ابراز کرد . در این زمان آثار ڈول منتشر شده بود . سرانجام دانشمندان برای شنیدن ، واز آن گذشته برای قبول این نظریه ، آماده شده بودند . بنابراین ، کسی که معمولاً افتخار قانون معروف به «قانون بقای انرژی» به او نسبت داده می‌شود هلمهولتز است .

ساده‌ترین شکل تعریف این قانون چنین است: مقدار کل انرژی موجود درجهان ثابت است .

مایر کوشید به خاطر جهانیان بیاورد که او همین موضوع را قبل از سال ۱۸۴۲ بیان کرده بود . اما مردم یا آن

www.irtanin.com www.omideiran.ir www.irebooks.com را فراموش کرده و یا هرگز نشنیده بودند. هایر بیچاره را متهم کردند که می‌کوشد افتخارات دیگران از آن خود کند. او چنان ناامید شد که به قصد خودکشی خود را لازم برآورد نداشت اما زنده‌ماندوسی سال دیگر در گمنامی به سربرد. تنها در اوآخر عمر بودکه اهمیت کار پولیویس مایر شناخته شد

قانون بقای انرژی را اغلب «نخستین قانون ترمودینامیک» می‌نامند. از نیمه اول قرن نوزدهم دانشمندان به مطالعه جریان حرارت از جسمی به جسم دیگر پرداختند. این مطالعه «ترمودینامیک» نامیده می‌شد (ترمودینامیک از دو واژه‌ی یونانی به معنای «حرکت، حرارت» گرفته شده است). از زمانی که اصل بقای انرژی پذیرفته شد می‌بایست آن را در تمام مطالعات ترمودینامیکی به حساب آورد.

موتور کارنو

در زمانی که قانون بقای انرژی پذیرفته شد، پژوهندگان ترمودینامیکی دانستند که نمی‌توان همواره همه‌ی انرژی را به طور کامل به کار تبدیل کرد. با وجود هر نوع کوششی، همیشه مقداری از انرژی به شکل حرارت تلف می‌شود. نخستین کسی که این موضوع را باتجذیبه و تحلیل دقیق علمی نشان داد، فیزیکدان جوان فرانسوی نیکلا لئونارد سادی کادنو بود. او در سال ۱۸۲۶ کتاب کوچکی درباره‌ی موتور بخار منتشر کرد. کادنو در این کتاب دلیل‌هایی آورد تا نشان دهد انرژی حرارتی که یک موتور بخار بوجود می‌آورد نمی‌تواند بیش از مقدار معینی کار تولید کند. مقدار کار به اختلاف میان درجه‌ی حرارت گرما‌ترین و سردترین قسمت موتور بخار بستگی دارد. اگر درجه‌ی حرارت تمام قسمت‌های موتور به یک اندازه باشد، موتور هر اندازه‌هم که حرارت ایجاد کند، کار تولید نمی‌کند.

زمانی که هلمپولتز قانون بقای انرژی را اعلام کرد، دانشمندان به دلایل کادنو، در این باره که از موتور بخار تنها مقدار محدودی کار می‌توان بدست آورد توجه بیشتری کردند. چرا معمولاً کار بسیار کمتر از آن مقدار انرژی است که موتور تولید می‌کند؟ علت آن اختلاف درجه‌ی حرارت است. کارنو به طور درخشانی این موضوع را نشان داده بود. اما دلیل آن چیست؟

تناسب گلوزیوس

در سال ۱۸۵۰، فیزیکدان آلمانی «دلف پولیویس امانوئل گلوزیوس»، محاسبات مربوط به این پدیده را انجام داد.

او بین از www.irahan.com استفاده از مفهوم حرارت مطلق یا صفر مطلق را بالاتر از صفر مطلق انجام داد ، در طبق مطلب پیشی در منهای ۴۶۰ درجه فارنهایت (زیر صفر معمولی) یا منهای ۲۷۳ درجه سانتیگراد (زیر صفر معمولی) هیچ حرارتی وجود ندارد. کلوزیوس دریافت که اگر مقدار کل انرژی حرارتی یک دستگاه را برد درجه حرارتی مطلق آن تقسیم کند، نسبتی بدست می‌آید که همیشه در هر جریان طبیعی افزایش می‌یابد - خواه این جریان سوختن ذغال در دستگاه یک موتور بخار باشد یا انفجار هیدروژن و هلیوم در منظومه خورشیدی ، هرچه این نسبت سریعتر افزایش یابد ، از حرارت کار کمتری می‌توان بدست آورد. در سال ۱۸۶۵ کلوزیوس این نسبت را «آنتروپی نامید».

آبا آنتروپی در هر جریان طبیعی افزایش می‌یابد؟ آری. مثلاً وقتی اجسام سرد، گرم یا اجسام گرم، سرد می‌شوند، وقتی آب از بلندی به پایین می‌ریزد، وقتی آهن زنگ می‌زند، وقتی گوشت فاسد می‌شود، آنتروپی افزایش می‌یابد. امروزه این واقعیت را که آنتروپی همیشه زیاد می‌شود «دومین قانون ترمودینامیک» می‌نامند. می‌توان این قانون را با سادگی بیشتر چنین توضیح داد. مقدار کل آنتروپی جهان همراه ده حال افزایش است.

شاید نخستین دو مین قانون ترمودینامیک اساسی ترین قوانینی باشد که تاکنون دانشمندان کشف کرده‌اند . تاکنون هیچکس استثنایی براین قوانین نیافته و شاید هرگز نیابد. این قوانین بادقتی بیش از آنکه بتوان تصور کرد در همه‌ی جهان، از بزرگترین مجموعه‌های ستارگان تا کوچکترین ذرات شناخته شده‌ی اتم، صدق می‌کنند.

با وجود انقلابهایی که در قرن گذشته در زمینه‌ی افکار علمی به وقوع پیوسته قوانین ترمودینامیک همچنان

استوار درجای خود مانده‌اند. این قوانین همواره شالوده‌ی محکمی برای تمام علوم فیزیکی خواهند بود.

اینشتین

کرشهوف

زیلی وین

۱۱

پلانک و کوانتا

در نیمه‌ی قرن نوزدهم علم دریافت که نور بر عناصر شبیه‌ایی تأثیرهایی می‌گذارد. اما چگونه می‌توان برای تشخیص یک عنصر از نور دیگر از نور استفاده کرد؟

اگر به عنصری، تاجایی که گداخته گردد، حرارت داده شود نوری که از آن می‌نابد از امواجی با طول‌های مختلف خواهد بود. گروه طول موجهایی که این عنصر تولید می‌کند با گروه طول موجهای هر عنصر دیگری متفاوت است.

هر طول موج معین اثر متفاوتی بر روی چشم می‌گذارد و در نتیجه به رنگ متفاوتی دیده می‌شود. فرض کنید نوری که از یک عنصر معین پخش می‌شود به طول موجهای مختلف خاص آن جسم تجزیه شود. بنابراین گروه طول موجهای این عنصر باید مجموعه‌ای خاص از رنگهارا بوجود آورد. اما چگونه می‌توان نور یک عنصر گداخته را به طول موجهای مختلف

بکی از پاسخ‌ها اینست که نور را از داخل یک روزنه گذرانده سپس از درون یک شیشه‌ی مثلث شکل، که منشور نامیده می‌شود، عبور دهیم. منشور، هر موج را به نسبت طول آن به اندازه‌ی معینی می‌شکند. بدین ترتیب نوری که از روزنه به درون منشور می‌تابد، در منشور به‌شکل رنگهای خاصی که بستگی به طول موجهای آن عنصر دارد، دیده می‌شود. در نتیجه طبیعی از خطوط رنگین بوجود می‌آید که طرح آن با طرح خطوط رنگین هر عنصر دیگری متفاوت است. این کار با تمام جزئیات آن در سال ۱۸۵۹ به وسیله‌ی یک فیزیکدان آلمانی به نام گوستاو «پرت کوشوف» انجام گرفت. او و شیمیدان آلمانی «پرت ویلهلم فون بومن»، دستگاه طیف‌نمایی که بدان اشاره کردیم - اختراع کردند و آن را برای مطالعه‌ی طیف‌های عناصر مختلف به کار برdenد. آنها با یافتن دو طیف جدید، که با طیف‌های همه‌ی عناصر شناخته شده متفاوت بود، دو عنصر تازه کشف کردند.

پس از آن دانشمندان دیگر طیف‌های عناصر موجود در روی زمین را در طیف‌های خورشید و ستارگان پیدا کردند. از سوی دیگر عنصر هلیوم که در سال ۱۸۶۸ به وجود آن در خورشید پی بردن سالها بعد در روی زمین کشف شد. مطالعه‌ی طیف‌ها سرانجام نشان داد که تمام جهان از یک نوع ماده درست شده است. مهمترین کشف کوشوف این بود: اگر عنصر خاصی تا آنجا حرارت داده شود که نوری با طول موج‌های معین منتشر کند، هنگامی که اندکی سردر شود به جذب همان طول موجها میل می‌کند.

فرضیه‌ی احتمال سیاه

اگر جسمی تمام نوری را که بر روی آن می‌تابد جذب کند دیگر نوری برای منعکس شدن باقی نمی‌ماند. به این دلیل است که جسم به رنگ سیاه دیده می‌شود. چنین جسمی، جسم سیاه نامیده می‌شود. اگر به چنین جسم سیاهی آنقدر حرارت داده شود تا گذاخته شود چه روی خواهد داد؟ بنابر کشف کوشوف باید نوری با تمام طول موجهای ممکن از خود بازتاباند زیرا تمام این طول موجهها را در خود جذب کرده است. مشاهده می‌شود که در طیف الکترومagnetیک (سیستمی که تمامی طول موجهای ممکن انرژی را در خود دارد) طول موجهای بخش نامرئی ماوراء بیشتر از طول موجهای بخش مرئی طیف (طول موجهایی که نور مرئی تولید می‌کنند) هستند.

بنابراین به نظر می‌رسد که اگر جسم سیاهی تمامی طول موجه‌ها از خود بازتاباند، بیشتر نور مربوط به بعضی

بنفس و ماورای بنفس طیف است.

در دهه‌ی ۱۸۹۰ یک فیزیکدان انگلیسی به نام لود دیلی معادله‌یی بر مبنای طرز عمل موج نور (آن‌گونه که در

آن زمان می‌پنداشتند) به دست آورد.

ظاهرآ پژوهش‌های او نشان می‌داد که هر چه طول موج کوتاه‌تر باشد، نور بیشتری تابیده خواهد شد. کوتاه‌ترین

طول موجه‌ای نور در بخش بنفس و ماورای بنفس طیف قرار دارند. از این‌رو، از یک جسم سیاه، نور باید با یک تابیش سریع

بنفس و ماورای بنفس (سیلان بنفس) بیرون آید.

اما سیلان بنفس هرگز مشاهده نشده بود. چرا؟ شاید بدین‌سبب که هیچ جسم معمولی تمامی نوری را که بر آن

می‌تابد، جذب نمی‌کند. در این صورت هیچ شیئی را نمی‌توان جسم سیاه واقعی دانست، اگرچه فیزیکدانان از حیث نظری

چنین جسمی را به کار می‌برند. شاید اگر یک جسم واقعاً سیاه وجود داشت، می‌شد سیلان بنفس را مشاهده کرد.

تقریباً در همان زمانی که دیلی معادله‌ی خود را تنظیم کرد، ویلهلم وین فیزیکدان آلمانی گمان کرد که برای

ساختن یک جسم سیاه راهی یافته است. برای این کار از اتفاقی که یک روزنی کوچک داشت استفاده کرد. او می‌اندیشید

که نور، هر طول موجی که داشته باشد، چون وارد اتفاق شود به وسیله‌ی دیوارهای ناهموار درون اتفاق جذب خواهد شد.

اگر بخشی از نورهای بازتاب بیابد باز به قسمت دیگری از دیوار درونی خورده در آنجا جذب خواهد شد.

هنگامی که نور وارد اتفاق شود دیگرچیزی از آن باقی نمی‌ماند که از روزنی بیرون رود. این روزنی یک جذب

کننده‌ی کامل نور خواهد بود و از این رو می‌تواند همچون یک جسم سیاه واقعی عمل کند. اگر اتفاق را تا آنجا حرارت

دهیم که درون آن گذاخته شود، در این صورت نوری که از روزنی به بیرون می‌تابد تابش یک جسم سیاه خواهد بود. آیا

این نور سیلان بنفس بود؟ متأسفانه خیر. وین به مطالعه‌ی این پرتوها پرداخت و پس برداشته طول موجه‌ها کوتاه‌تر

شودشده‌ی پرتوها بیشتر می‌شود (دیلی پیش‌بینی شده بود). همیشه یک طول موج ویژه وجود داشت

که در آن شدت پرتوها از همه بیشتر بود. اما پس از آن از شدت پرتوها کاسته می‌شد، گرچه کاهش طول موجه‌ها همچنان

ادامه می‌یافتد. هرچه وین اتفاق را بیشتر حرارت می‌داد، طول موجه‌ها کوتاه‌تر می‌شند و از شدت پرتوها کاسته می‌شد، اما

«بین کوشید تا معادله‌ی بی به دست آورد که بتواند توضیح دهد که طول موجهای کوتاه و بلند نور چگونه از این جسم سیاه» می‌تابد، اما نتایج رضایتبخشی به دست نیاورد.

در سال ۱۸۹۹ یک فیزیکدان دیگر آلمانی به نام ماکس پلانک به حل این مسئله دست یازید. او حدس زد که شاید نور تنها به مقادیر معین می‌تابد. او نمی‌دانست که این مقادیر چه اندازه‌اند، از این‌رو آن را کوانتا (که مفرد آن کوانتوم است) نامید که از واژه‌ی لاتینی به معنای «چقدر؟» گرفته شده است.

تا آن زمان گمان می‌کردند که همه‌ی شکل‌های انرژی، از جمله نور، تا کوچکترین مقدارهایی که به تصور در آیند، وجود دارند. اما به نظر پلانک چنین نبود. او نظرداد که انرژی نیز، مانند ماده، به صورت ذراتی است که اندازه‌ی معین دارند. بدینسان ذراتی کوچکتر از آنچه که وی آنها را کوانتوم می‌نامید، وجود نداشت. از این‌رو کوانتوم‌ها «بسته‌ها»‌ی انرژی بودند، همان‌گونه که اتم‌ها و مولکولها «بسته‌ها»‌ی ماده بودند.

پلانک اندیشید که یک کوانتوم انرژی از لحظه اندازه بر حسب طول موج نور متفاوت است، هرچه طول موج کوتاه‌تر باشد کوانتوم بزرگ‌تر است. او این نظریه را در باره‌ی مسئله‌ی اجسام سیاه به کار برد و نتیجه گرفت که این اجسام امواج نور را به شکل کوانتوم می‌تابانند. برای یک جسم سیاه آسان بود که انرژی کافی برای ایجاد کوانتوم‌های کوچک گرد آورد. از این‌رو این جسم به آسانی طول موجهای بلند نور را که به کوانتوم‌های کوچک نیاز داشت، می‌تاباند، اما نمی‌توانست طول موج کوتاه بتاباند. مگر آنکه کوانتوم‌های بزرگ‌تر گرد آورد. برای یک جسم سیاه به مراتب دشوار تر بود که این کوانتوم‌های بزرگ را فراهم آورد. این بدان معنی ماند که در فروشگاه بزرگی باشد و به شما بگویند هرچه بخواهید می‌توانید بخرید به شرطی که بهای جنس را به پول خرد بپردازید. برای شما آسانست که یک جنس پنج ریالی بخرید، اما بسیار دشوار است که یک جنس ده هزار تومانی را خریداری کنید؛ زیرا حمل این مقدار پول خرد شاید برای شما ناممکن باشد.

پلانک موفق شد معادله‌ی بی به دست آورد که بتواند تابش اجسام سیاه را بر حسب کوانتوم‌ها توضیح دهد. معادله‌ی پلانک این مشاهده‌ی وی را تأیید می‌کرد که در یک طول موج خاص، تابش از نام طول موجهای دیگر شدیدتر

است. در طول موجه‌ای کوتاه‌تر از آن، برای جسم سیاه دشوار است که کوانتموام‌های بزرگتر لازم را تولید کند. اما اگر اتاق سیاه را به میزان بیشتری حرارت دهیم، انرژی زیادتری فراهم خواهد شد. از این رو طول موجه‌ای کوتاه‌تر، که از کوانتموام‌های بزرگتر تشکیل شده‌اند، می‌توانند بوجود بیایند.

لکن، همواره طول موجی وجود دارد که، حتی برای جسم سیاهی که به شدت حرارت داده شده باشد، بسیار کوتاه است. در این صورت غیر ممکن است که جسم کوانتموام‌های بسیار بزرگ ایجاد کند.

بنابراین هرگز سیلان بنفس نمی‌تواند وجود داشته باشد. همانند مثال بالا، همیشه چیزی هست که نسبت به مقدار سکه‌های پول خردی که شما می‌توانید همراه خود داشته باشید خیلی گران است.

«نظریه کوانتم» پلانک در سال ۱۹۰۰ اعلام شد، اما در آغاز چندان مورد توجه قرار نگرفت. با این دمه فیزیکدانان از همانگاه با آغاز به بررسی رفتار عجیب ذرات ریزتر از اتم (اجزاء اتم) زمینه را برای مورد توجه قرار گرفتن نظریه کوانتم فراهم آوردند.

برخی از رفتاوهای ذرات ریزتر از اتم را با معلومات موجود نمی‌شد توضیح داد. مثلاً چرا هنگامی که نور بر روی بعضی فلزات می‌افتد برخی از اجزاء اتم، که الکترون‌نامیده می‌شوند، از اتم بیرون می‌روند؟ نور می‌تواند در سطح فلزات، الکترون‌ها را از اتم بیرون راند. اما این الکترون‌ها فقط در صورتی بیرون می‌روند که طول موج نوری که بر روی فلز می‌خورد از یک میزان معین کوتاه‌تر باشد. این میزان هم به ماهیت فلز بستگی دارد. این پدیده را، که اثر «فتوالکتریکی» می‌نامند فیزیکدانان چگونه می‌باید توضیح دهند؟

در سال ۱۹۰۵ آلبرت آینشتین پاسخ این مسئله را دریافت. او برای توضیح دادن اثر فتوالکتریکی از نظریه کوانتم استفاده کرد. بنابراین نظر او هنگامی که طول موجه‌ای بلند نور بر روی فلز خاصی می‌افتد، کوانتموام‌های این طول موجها کوچکتر از آنند که بتوانند الکترون‌ها را بیرون برانند. لکن، هرچه طول موجها کوتاه‌تر شود، کوانتموام‌ها بزرگ‌تر می‌شوند تا آنجاکه می‌توانند الکترون‌ها را بیرون برانند. بدین ترتیب آینشتین توانت توضیح دهد که چرا الکtron تنها هنگامی خارج می‌شود که طول موج نور از میزان معینی کوتاه‌تر باشد.

نظریه کوانتم در پژوهش‌های مربوط به ساختمان اتم نیز ارزش خود را ثابت کرد. فیزیکدانان به‌این نتیجه رسیده بودند که اتم از یک هسته نسبتاً سخت تشکیل شده که برگرد آن یک با چند الکترون در مسیری دایره‌بی (مدار) در گردش هستند. بنا بر نظریه‌های فیزیکی آن زمان، الکترون‌ها می‌باشند هنگام گردش به دوره‌سته از خود نور تابانده، انرژی خود را از دست داده برهسته اتم فراهم نمودند. اما الکترون‌ها به گردش خود دادمه می‌دادند و برهسته اتم فرونمی‌افتادند. آشکار بود که نظریه‌های قدیمی فیزیک قادر به توضیح حرکت الکترونها نیستند.

در سال ۱۹۱۳ فیزیکدان دانمارکی نیلس بود نظریه کوانتم را در مورد ساختمان اتم به کار بست. بود گفت الکترون می‌تواند انرژی را تنهایه مقداری معین، معنی به صورت کوانتم های کامل بیرون دهد. در هنگام دادن انرژی، الکترون به مدار تازه‌بی نزدیکتر به هسته اتم، می‌رود. به همین ترتیب الکترون هنگامی که به مدار تازه‌بی دوچرخه‌سته می‌رود تنها کوانتم‌های کامل را جذب می‌کند. الکترون هرگز نمی‌تواند به هسته فراخند زیرا که نمی‌تواند از آخرین مداری که وضعیت انرژی الکترون اجازه می‌دهد به هسته نزدیکتر شود.

پاسخ و دریافت

فیزیکدانان با درنظر گرفتن مدارهای مجاز توanstند دریابند که چرا هر عنصر فقط طول موجه‌ای معینی از نور را می‌تاباند و چرا همیشه نور جذب شده به همان میزان نور تابانده شده است. بداین ترتیب قانون کوشیوف، که همه‌ی این ماجرا از آن آغاز شده بود، سرانجام توضیع داده شد.

مکانیک کوانتم امروزه به حدی اهمیت یافته که آغاز فیزیک نو را از سال ۱۹۰۰ می‌دانند - معنی هنگامی که پلانک نظریه کوانتم را اعلام کرد. فیزیک پیش از سال ۱۹۰۰ را فیزیک کلاسیک می‌نامند. نظریه نسبتاً ساده‌ی پلانک موفق شد که جهت علم ماده و حرکت رایکسره دگرگون کند.

۱۲

بقراط و پزشکی

معجزه‌ای زندگی چه عجیب و موجودات زنده چه شکفت انگیزند! کوچکترین گیاهان با جانوران پیچیده‌تر و مرموzt‌تر از بزرگترین توده‌ی قابل تصور ماده‌ی بیجان به نظر می‌آیند.

از این گذشته چنین به نظر می‌رسد که ماده‌ی بیجان دربیشتر موقع کاری انجام نمی‌دهد، اگر هم انجام دهد این کار را به شکلی مکانیکی و نه چندان جالب انجام می‌دهد. فرض کنید سنگی در وسط جاده افتاده است. اگر کسی به آن کاری نداشته باشد، سنگ برای همیشه همانجا خواهد ماند. اگر با پا به آن بزنید سنگ حرکت می‌کند و سپس در جای دیگر می‌ایستد. اگر پای خود را محکمتر به سنگ بزنید، سنگ بیشتر حرکت می‌کند. اگر آن را به هوا پرتاب کنید در یک مسیر منحنی حرکت کرده به زمین می‌افتد، و اگر آن را با پتک بکوبید خرد خواهد شد.

با کمی تجربه می‌توانید درست پیش‌بینی کنید که وقتی کار خاصی با سنگ انجام دهید، برای سنگ چه پیش

خواهد آمد. می‌توانید بر حسب رابطه‌ی علت و معلول آنچه را که برای سنگ اتفاق می‌افتد شرح دهید. هر کار خاصی روی سنگ انجام شود (علت) واقعه‌ی خاصی برای سنگ اتفاق می‌افتد (معلول). این عقیده که یک علت معین، همیشه همان معلول خاص را به دنبال دارد به نظریه‌ی می‌رسد که آن را «نظریه‌ی مکانیکی» یا «مکانیسم» می‌نامند. (به فصل هشتم مراجعه شود).

دنیای پیش‌بینی‌کردنی

حتی جسم عظیمی مانند خورشید هر روز به طور مکانیکی طلوع و هر عصر به طور مکانیکی غروب می‌کند. اگر با دقت به مشاهده‌ی خورشید بپردازید می‌توانید به طور دقیق پیش‌بینی کنید که در تمام روزهای سال، خورشید چه هنگام طلوع و چه هنگام غروب خواهد کرد و نیز از چه قسم‌هایی از آسمان خواهد گذشت. مردم روزگار گذشته برای پیش‌بینی حرکات خورشید و سایر اجسام آسمانی قواعدی تنظیم کرده‌اند که هیچ وقت خلاف آن دیده نشده است.

در حدود ۶۰۰ سال قبل از میلاد، تالس فیلسوف بزرگ یونان و پیروانش این عقیده را برآورد که قانون طبیعی علت و معلول به تنها یکی برای شناخت طبیعت کافی است. با وجود چنین قوانینی، تصور اینکه ارار و احوال شیاطین بر جهان حکومت می‌کنند، دیگر ضرورتی نداشت.

اما آیا قوانین طبیعی می‌توانند در مورد موجودات زنده نیز صادق باشند؟ آیا موجودات زنده قوانین خاص خود ندارند و اغلب از قانون علت و معلول سرپیچی نمی‌کنند؟

واکنش نامعلوم

فرض کنیم که شما یکی از دوستانتان را هل دهید. ممکن است او زمین بیفتد و یا تعادل خود را حفظ کند. پس از اینکه اورا هل دادید ممکن است بخندد و یا اسم شمارا صدا کند و یا اینکه در عوض او هم شمارا هل بدهد. یا اینکه با عصبانیت بخواهد که کتان بزندو یا برای مدتی انتظار بکشد تا بعد از حساب شمارا برسد. به عبارت دیگر یک موجود زنده ممکن است واکنش‌های گوناگونی در برابر يك علت معین از خود بروز دهد. این عقیده که موجودات زنده از قوانینی که بر جهان بیجان حاکم است، اطاعت نمی‌کنند و یا لیسم نامیده می‌شود. هم چنین توجه کنید که بعضی از مردم دارای توانایی‌های غیرعادی هستند. چرا يك نفر می‌تواند شعرهای خوب بگوید و کس دیگری نمی‌تواند؟ چرا يك نفر رهبری هوشیار یا سخنوری

از سوی دیگر به نظر می‌رسد که همه‌ی مردم در اساس مانند بکدیگرند. همه‌ی آنها دست و پا، گوش و چشم و قلب و مغز دارند. پس چه چیزی باعث تفاوت میان آدم‌های غیرعادی و آدم معمولی می‌شود؟ در نظر مردم روزگار باستان، آدم‌های غیرعادی را ارواح یا فرشتگان نگهبان حمایت می‌کردند. یونانیان چنین ارواحی را دایمون می‌نامیدند، و این بعدها در انگلیسی به دیمون (به معنی دیو و شیطان) تبدیل شد. هنوز هم انگلیسی‌ها به کسی که زیاد کار می‌کند «شیطان زده» می‌گویند. نظیر چنین اصطلاح‌هایی در زبانهای مختلف به فراوانی وجود دارد.

طبعی‌تاً انتظار می‌رفت که ارواح و شیاطین همانگونه که به انسان نیکی می‌کنند بدی نیز بکنند. اگر شخصی بیمار می‌شد، مردم قدیم می‌گفتند که شیطان در جسم او رفته است. این اعتقاد موقعی راسخ‌تر می‌شد که شخص حرفه‌ای ابله‌انه می‌زد و کارهای دیوانه‌وار می‌کرد. عیچ کس از روی اختیار کارهای ابله‌انه انجام نمی‌دهد؛ بنابراین مردم شیطان را که در جسم آن شخص رفته بود، سرزنش می‌کردند. بدین ترتیب در جامعه‌های ابتدایی‌گاهی با کسانی که از نظر روانی بیمار بودند با ترس و احترام رفتار می‌شد، زیرا چنین تصور می‌کردند که دست یک موجود فوق طبیعی او را لمس کرده است.

بیماری مقدس

هم چنین تصور می‌شد بیماری صرع، که اینکه ما می‌دانیم نوعی اختلال در مغز است، به وسیله ارواح به وجود آمده است. شخص که دچار این اختلال باشد گاهی برای چند دقیقه مهار بدن خود را از دست می‌دهد. در این صورت ممکن است شخص به زمین بیفتد (به این دلیل این بیماری را در مغرب زمین «بیماری افتادن» می‌نامیدند)، دست و پابند وغیره. پس از آن شخص بیمار از آنچه که برایش اتفاق افتاده تنها اندکی به خاطرمی آورد. مردم قدیم که شاهد این جریان بودند با اطمینان می‌گفتند که به چشم خود شیطان را که وارد جسم بیمار شده واورا از پا اندادخته دیده‌اند. بدین ترتیب یونانیان مرض صرع را «بیماری مقدس» می‌نامیدند.

تا زمانی که مردم با دیده‌ی غیرعلمی به بیماری می‌نگریستند، روش مداوای آن نیز ناگزیر به همان اندازه غیرعلمی بود. سرگرم کردن و یا ترسانیدن شیطان‌ها درست ترین روش مداوای بیماری به شمار می‌رفت. هنوز هم در قبایل

بدوی «جادوگر پزشک» برای خارج کردن ارواح بدکار از بدن بیمار به جادوگری و انجام مراسم باطل گردان افسون می‌پردازند. این مردم معتقدند که به محض خارج شدن ارواح بدکار از بدن، بیمارشنا می‌باید. یونانیان یک خدای پزشکی به نام اسکلپیوس داشتند و کشیشهای اسکلپیوس پزشک بودند. در ژیره‌ی یونانی کام در دربای اژه (درست در کناره‌ی شرقی ترکیه‌ی کنونی) یک معبد مهم اسکلپیوس قرار داشت. در حدود ۴۰۰ سال پیش از میلاد مسیح بزرگترین پزشک ژیره‌ی کام مردی به نام بقراط بود.

عقاید بقراط برای یونانیان نازگی داشت، زیرا او به جای اینکه از شیطان درون جسم بیمار نگران باشد، معتقد بود که باید بیمار را معالجه کرد. اونخستین کسی نبود که چنین عقیده‌ی داشت. از قرار معلوم تمدن‌های قدیم یا بابل و مصر هم پزشکان زیادی داشتند که به این نکته معتقد بودند، و مطابق یکی از افسانه‌ها بقراط در مصر تحصیل می‌کرده است. اما تنها کارهای او و تئها نام اوست که در خاطره‌ها باقیمانده است.

یک مکتب معقول

بقراط یک مکتب فکری به وجود آورد که قرن‌ها ادامه داشت. پزشکان مکتب او در معالجه‌ی بیماران از عقل سليم استفاده می‌کردند. آنها دارو، وسایل و نظریه‌های امروزی را نداشتند، اما دارای عقل سليم و توانایی مشاهده‌ی دقیق بودند. پیروان بقراط معتقد بودند که پزشکان باید خودشان و بیمارانشان را پاکیزه نگاهدارند. آنها عقیده داشتند که بیمار باید از هوای تازه، محیط راحت و آسوده و برنامه‌ی متعادل و ساده‌ی غذایی برخوردار باشد. آنها قاعده‌های معقولی برای بند آوردن خون، پالک کردن و معالجه‌ی زخم و جا انداحت استخوان‌ها وغیره به وجود آورند. آنها از هر گونه زیاده‌روی خودداری کردند و همه‌ی مراسم جادویی را به دست فراموشی سپردند.

نوشته‌های تمامی مکتب بقراط با یکدیگر در هم شده و دقیقاً نمی‌توان گفت هر بخش را چه کسی نوشته و یا در چه زمانی نوشته است. معروفترین نوشته‌ی مکتب بقراط سوگندنامه بی است که پزشکان این مکتب، هنگامی که می‌خواستند پس از پایان تحصیل حرفه‌ی خود را آغاز کنند، ادا می‌کردند. چون این سوگند دارای بالاترین آرمانهای حرفه‌ی پزشکی است، هنوز هم از آن همچون راهنمایی برای پزشکان استفاده می‌کنند و دانشجویان دانشکده‌ی پزشکی، هنگامی که تحصیل خود را به پایان می‌رسانند، این سوگند را ادا می‌کنند. با این همه، سوگند بقراطی را خود بقراط ننوشته است.

درست ترین گمان در این باره اینست که استفاده از آن در حدود سال ۲۰۰ بعد از میلاد، یعنی شش قرن پس از دوران زندگی بقراط، معمول شده است. آیا نوشته‌ی وجود دارد که بتوان آن را از خود بقراط دانست؟ در میان قدیمی ترین نوشته‌های این مکتب رساله‌یی است که احتمالاً خود بقراط آن را نوشته است. عنوان این رساله «درباره‌ی بیماری مقدس» است و در آن از بیماری صرع سخن رفته است.

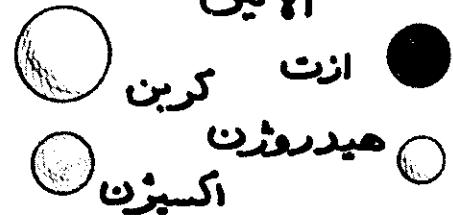
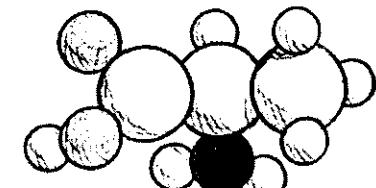
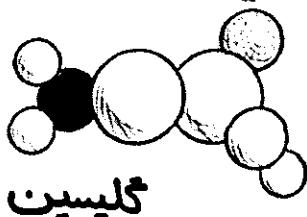
شیطان‌ها کنار گذاشته می‌شوند

در این رساله به طور جدی گفته می‌شود که سرزنش شیاطین به خاطر بیماری کار بیمه‌دهی است. هر بیماری یک علت طبیعی دارد و وظیفه‌ی پژوهش این است که آن علت را پیدا کند. هنگامی که علت شناخته شد آنگاه ممکن است علاج آن نیز پیدا شود. این رساله می‌گوید که این موضوع حتی در مورد بیماری مرموز و ترسناک صرع نیز صادق است. صرع به هیچ روی یک بیماری مقدس نیست، بلکه یک بیماری مانند همی بیماری‌های دیگر است در حقیقت تعامی آنجه رساله می‌گوید این است که نظریه‌ی علت و معلول در مورد موجودات زنده، که انسان هم جزیی از آن است، نیز صدق می‌کند. چون موجودات زنده بسیار پیچیده هستند، ممکن است پیدا کردن رابطه‌ی علت و معلول در آنها به سادگی میسر نباشد، اما سرانجام این کار شدنی است و باید انجام گیرد.

با اینهمه دانش پژوهشی مجبور بود بر ضد اعتقاد عمومی به شیاطین و ارواح بدکار و استفاده از مراسم جادوئی و افسون برای مداوا، تا قرنها بعد، مبارزه کند اما عقاید بقراط هرگز یکسره فراموش نشد.

بقراطرا به علت عقایدی که در مورد مداوای بیماران ابراز کرده است، اغلب هدایتش پژوهشی می‌نامند. در واقع مقام او از این هم بالاتر است. او مفهوم قوانین طبیعی را در مورد موجودات زنده به کاربرد و بدین ترتیب اولین گام بزرگ را برد ضد «ویتالیسم» برداشت. از زمانی که قوانین طبیعی در مورد حیات به کاررفت دانشمندان توanstند حیات را به شیوه‌ی منظم و روشندار مطالعه کنند. بنابراین، عقاید بقراط بوجود آمدن دانش زیست‌شناسی را ممکن ساخت و بدین ترتیب می‌توان اورا پدد (زیست‌شناسی نیز به حساب آورد).

دو مولوں اسید امینہ

۱۳

وھلو و شیمی آلی

در سال ۱۸۲۸ بود که شیمیدان جوان آلمانی فردیلک وھلو رشته‌ی مورد علاقه‌ی خود را اپیدا کرد — و آن مطالعه درباره‌ی فلزات و مواد معدنی بود. این مواد به رشته‌ی شیمی غیر‌آلی، که ظاهراً هیچ ارتباطی با زندگی نداشت، مربوط بود. رشته‌ی دیگری به نام شیمی آلی نیز بود که به مواد شیمیایی که در بافت‌های گیاهان و جانوران وجود داشت، مربوط می‌شد.

شیمیدان سوئدی یونز بروزیوس، که معلم وھلو بود، شیمی را به این دو دسته تقسیم کرده بود. علاوه بر این بروزیوس معتقد بود که نمی‌توان در آزمایشگاه از مواد شیمیایی غیر‌آلی، مواد شیمیایی آلی درست کرد. به نظر او این مواد تنها در بافت زنده به وجود می‌آمدند زیرا به یک نیوی حیاتی احتیاج داشتند.

برزليوس معتقد به نظریه‌ی ویتالیسم بود (به فصل ۱۲ مراجعه کنید). او گمان داشت که ماده‌ی زنده از یک رشته قوانین طبیعی پیروی می‌کند که با قوانین مربوط به ماده‌ی بی جان تفاوت دارد. بیش از دو هزار سال پیش از آن بقراط گفته بود که قوانین طبیعی، که در مورد هر دوی این مواد عمل می‌کنند، بکسان است. اما پذیرش این نظر هنوز دشوار بود، زیرا بافت زنده پیچیده بود و به سادگی نمی‌شد چگونگی کار آن را فهمید. از این رو بسیاری از شیمیدانان اطمینان داشتند که روش‌های ساده‌ی آزمایشگاهی نمی‌تواند برای توضیح دادن مواد پیچیده‌ی موجود در اعضای زنده کاری از پیش برد.

بدین ترتیب وهلر روی مواد شیمیایی غیرآلی کار می‌کرد، و هرگز خواب آن را هم نمی‌دید که به زودی در زمینه‌ی شیمی آلی انقلابی برپا خواهد کرد. تمام ماجرا از یک ماده‌ی شیمیایی به نام «آمونیوم سیانات» آغاز شد. این ماده، هنگامی که وهلر آن را حرارت داد، به ماده‌ی دیگری تبدیل شد. وهلر برای شناختن این ماده‌ی جدید خواص آنرا مورد مطالعه قرارداد. ضمن اینکه این ماده را با عامل‌های مختلف آزمایش می‌کرد، به تعجیش افزوده می‌شد. او برای محکم کاری آزمایش خود را چندین بار تکرار کرد، اما نتیجه همیشه بکسان بود. آمونیوم سیانات، که یک ماده‌ی غیرآلی است، به «اوره» که یک ترکیب کاملاً شناخته شده‌ی آلی است، تبدیل شده بود. وهلر کاری کرده بود که برزليوس آن را غیرممکن می‌پندشت. او تنها با حرارت دادن یک ماده‌ی غیرآلی، یک ماده‌ی آلی درست کرده بود.

کشف شگفتی‌انگیز وهلر الهام بخش شیمیدانان دیگر شدو آنان کوشیدند تا از ترکیبات غیرآلی، ترکیبات آلی بسازند. در دهه‌ی ۱۸۵۰ یک شیمیدان فرانسوی به نام پیر اوژن مادسلن بر قلو دهها نوع از چنین ترکیباتی درست کرد. در همین زمان یک شیمیدان انگلیسی به نام ویلیام پرکین مشغول ساختن ماده‌ی بسود که از لحاظ خواص شبیه به ترکیبات آلی بود، اما در قلمروی حیات درهیچ‌جا بافت نمی‌شد. به دنبال اینها دهها هزار از این ترکیبات مصنوعی ساخته شد. اینک شیمیدانان می‌توانستند ترکیباتی بسازند که تنها طبیعت در بافت زنده درست می‌کرد. از این گذشته آنها می‌توانستند ترکیبات دیگری از همان نوع بسازند که بافت زنده قادر به تولید آنها نبود.

با این‌همه، این حقایق نظریه‌ی «ویتالیسم» را از میان برندشت. طرفداران این نظریه می‌گفتند اگرچه شیمیدانان

www.irtanjin.com می‌توانید همان ترکیباتی را بسازند که بافت زنده می‌سازد؛ اما دسوار بتوانند این کار را بهشیوه‌یی که بافت زنده آجام می‌دهد؛ صورت دهند. بافت زنده مواد خود را در شرایط حرارت ملایم و تنها بار قیق ترین مواد درست می‌کند. شیمیدان باید از حرارت بسیار زیاد یا فشار و یا مواد شیمیایی قوی استفاده کند. اما شیمیدانان می‌دانستند که چگونه می‌توان واکنش‌های خاصی را که، معمولاً به حرارت زیاد نیاز دارد، در حرارت معمولی اتفاق وجود آورد. راه آن استفاده ایز یک عامل واسطه یعنی کاتالیزود بود. مثلاً گرد پلاتین موجب می‌شود که هیدروژن‌هنگام مخلوط شدن با هوا مشتعل شود. بدون پلاتین، برای ایجاد این واکنش، می‌باید از حرارت استفاده کرد.

کاتالیزورهای حیاتی

بنابراین روش بود که بافت زنده می‌باید دارای کاتالیزور باشد، اما اینها کاتالیزورهایی بودند که انسان آنها را نمی‌شناخت. کاتالیزورهایی بافت زنده فوق العاده مؤثر بودند. مقدار بسیار اندکی از آنها واکنش‌های بزرگی ایجاد می‌کرد. اما این کاتالیزورها بر روی مواد خاصی اثر می‌گذاشتند. وجود آنها باعث می‌شد که تنها مواد خاصی تغییر کنند، در حالی که مواد همانند آنها تأثیری نمی‌پذیرفتند همچنین کاتالیزورهای حیاتی به آسانی از جریان کار خارج می‌شدند. حرارت، مواد شیمیایی قوی و یا مقدار بسیار کمی از فلزات یا مواد دیگر، معمولاً کار آنها را برای همیشه متوقف می‌کردند.

این کاتالیزورهای حیاتی «مخمر» نامیده می‌شوند. معروفترین نمونه‌ی آن، مخمرهای موجود در سلولهای ریز خمیر مایه‌ی نان است. از آغاز تاریخ، انسان برای ساختن شراب از آب میوه، و برای درست کردن نانهای نرم و پفکی، از این مخمرها استفاده کرده است.

در سال ۱۷۵۲ یک دانشمند فرانسوی به نام دنه ده نوہود مقداری شیره‌ی معده یک باز را به دست آورد و نشان داد که این شیره‌ی می‌تواند گوشت را حل کند. اما چگونه؟ این شیره یک ماده زنده نبود.

شیمیدانان با بی‌اعتنایی شانه‌های خود را بالا انداختند. جواب، خیلی ساده به نظر می‌رسید. دونوع مخمر وجود داشت. یک نوع از آن، برای هضم غذا، در کنار سلولهای زنده فعالیت می‌کرد. این رامخمر غیرآلی می‌خوانند. نوع دیگر مخمر آلی بود که تنها در داخل سلولهای زنده فعالیت می‌کرد. مخمرهای موجود در خمیر مایه، که قندهای انشاسته را تجزیه کرده شراب می‌ساختند یا نان را اورآمده می‌کردند، از انواع مخمرهای آلی بودند.

در نیمه دهه ۱۸۰۰ در اثر کارهای وهلر و دیگران نظریه‌ی قدیمی «ویتالیسم» بی‌اعتبار شد، اما شکل تازه‌بی از نظریه‌ی مزبور جانشین آن گردید.

هواداران نظریه‌ی تازه‌ی ویتالیسم می‌گفتند که جریانات حیاتی تنها در نتیجه‌ی عمل مخمرهای آلی، که تنها می‌توانند در داخل سلولهای زنده وجود داشته باشند، صورت می‌گیرد. آنها می‌گفتند مخمرهای آلی در واقع «نیروی زندگی» هستند.

در سال ۱۸۷۶ یک شیمیدان آلمانی به نام ویلهلم کیونه اصرار ورزید که شیره‌های معدی را نباید مخمر غیر—آلی نامید. واژه‌ی «مخمر» آنقدر با حیات بستگی داشت که ممکن بود این تصور را پیش آورد که یک جریان زنده در خارج از سلول به وقوع می‌پیوندد. در عوض کیونه پیشنهاد کرد گفته شود که شیره‌ی معدی دارای آنزیم است. واژه‌ی «آنزیم» که از یک اصطلاح یونانی به معنای «درون خمیر مایه» گرفته شده، از این رومناصیب به نظر می‌رسید که شیره‌ی معدی تا اندازه‌بی مانند مخمرهای درون خمیر مایه عمل می‌کرد.

دست کشیدن از نظریه‌ی ویتالیسم

نظریه‌ی جدید ویتالیسم را می‌باید مورد آزمایش قرارداد. اگر مخمرها فقط در داخل سلولهای زنده فعالیت می‌کردند در این صورت هر چیز که سلول را می‌کشد می‌بایست مخمر را نیز نابود کند. مسلماً هنگامی که سلولهای خمیر مایه می‌مردند از تخمیر کردن باز می‌ایستادند. اما شاید آنها به طور قطع نمی‌مردند. معمولاً آنها به وسیله‌ی حرارت یا مواد شیمیایی قوی، کشته می‌شوند. آبا چیز دیگری می‌توانست جانشین این دو شود؟

این فکر به خاطر یک شیمیدان آلمانی به نام ادوارد بوختر خطور کرد که سلولهای خمیر مایه ممکن است در اثر ساییدن آنها باشند کشته شوند؛ بدین ترتیب که قطعات ریز و سخت شن سلولهای کوچک را پاره کرده آنها را نابود کنند. بدین ترتیب مخمرهای درون سلول در عرض حرارت و یا مواد شیمیائی قرار نمی‌گرفتند. آبا اصولاً مخمرها از میان خواهند رفت؟

در سال ۱۸۹۶ بوختر خمیر مایه را سائیده و آن را از صافی گذراند. او شیره‌ی به دست آمده را با میکروسکوپ بررسی کرد و مطمئن شد که حتی یک سلول مخمر زنده در آن وجود ندارد. این فقط یک شیره‌ی «مرده» بود. سپس او مقداری

محلول شکر به آن اضافه کرد. حبابهای کربن دی اکسید فوراً از آن بیرون آمد و شکر به تدریج تبدیل به الکل شد.

اینک شیمیدانان می‌دانستند که شیره‌ی «مرده» می‌تواند کاری را انجام دهد که قبل ابدون وجود سلولهای زنده،

غیر ممکن به نظر می‌رسید.

این بار حقیقتاً نظریه‌ی ویتالیسم درهم شکست. همه‌ی مخمرها، چه در داخل و چه در خارج سلول، مثل هم بودند.

از آن پس «آنژیم» - واژه‌ی که کیونه تنها برای مخمرهای خارج سلول به کاربرده بود - در مورد همه‌ی مخمرها به کاررفت.

بنابر این تا قرن بیستم اغلب شیمیدانان معتقد شده بودند که هیچ نیروی مرموزی در داخل سلول زنده وجود

ندارد. هرجایانی که در داخل سلول زنده به وقوع می‌پیوندد به وسیله‌ی مواد شیمیایی معمولی صورت می‌گیرد و اگر از روشهای

دقیق و ظریف آزمایشگاهی استفاده شود می‌توان همین فعل و افعال‌های شیمیایی موجود زنده را درون لوله‌ی آزمایش

نیز به وجود آورد.

جدا کردن یک آنزیم

بالاین همه دانشمندان می‌باید معلوم کنند که آنزیم‌ها از چه موادی درست شده‌اند. اما آنزیم‌های صورت

چنان ذرات کوچکی بودند که جدا کردن و شناخت آنها تقریباً ناممکن بود.

در سال ۱۹۲۶ جیمز سامنر، دانشمند آمریکایی، راه را نشان داد. او مشغول بررسی آنزیم موجود

در شیره‌ی لوبیا خیس شده بود. وقتی بلورهایی در شیره پیدا شد سامنر آنها را جدا کرد. وقتی بلورها را به صورت محلول

درآورد آنها یک واکنش آنزیمی بسیار فعال بوجود آورند. هر چیز که ساختمان مولکولی بلورها را خراب می‌کرد، فعالیت آنزیم را نیز از میان می‌برد. سامنر نمی‌توانست کار آنزیم را از بلورها جدا سازد.

سامنر چنین نتیجه گرفت که بلورها آنزیم هستند. این برای نخستین بار بود که یک آنزیم به صورتی دیدنی

و بسیار روشن به دست آمد. آزمایش‌های بعدی ثابت کرد که بلورها از «پروتئین» تشکیل شده‌اند. از آن به بعد آنزیم‌های

بسیاری را به صورت بلور درآوردن، و ثابت شد که بدون استثناء همه‌ی آنها پروتئین هستند.

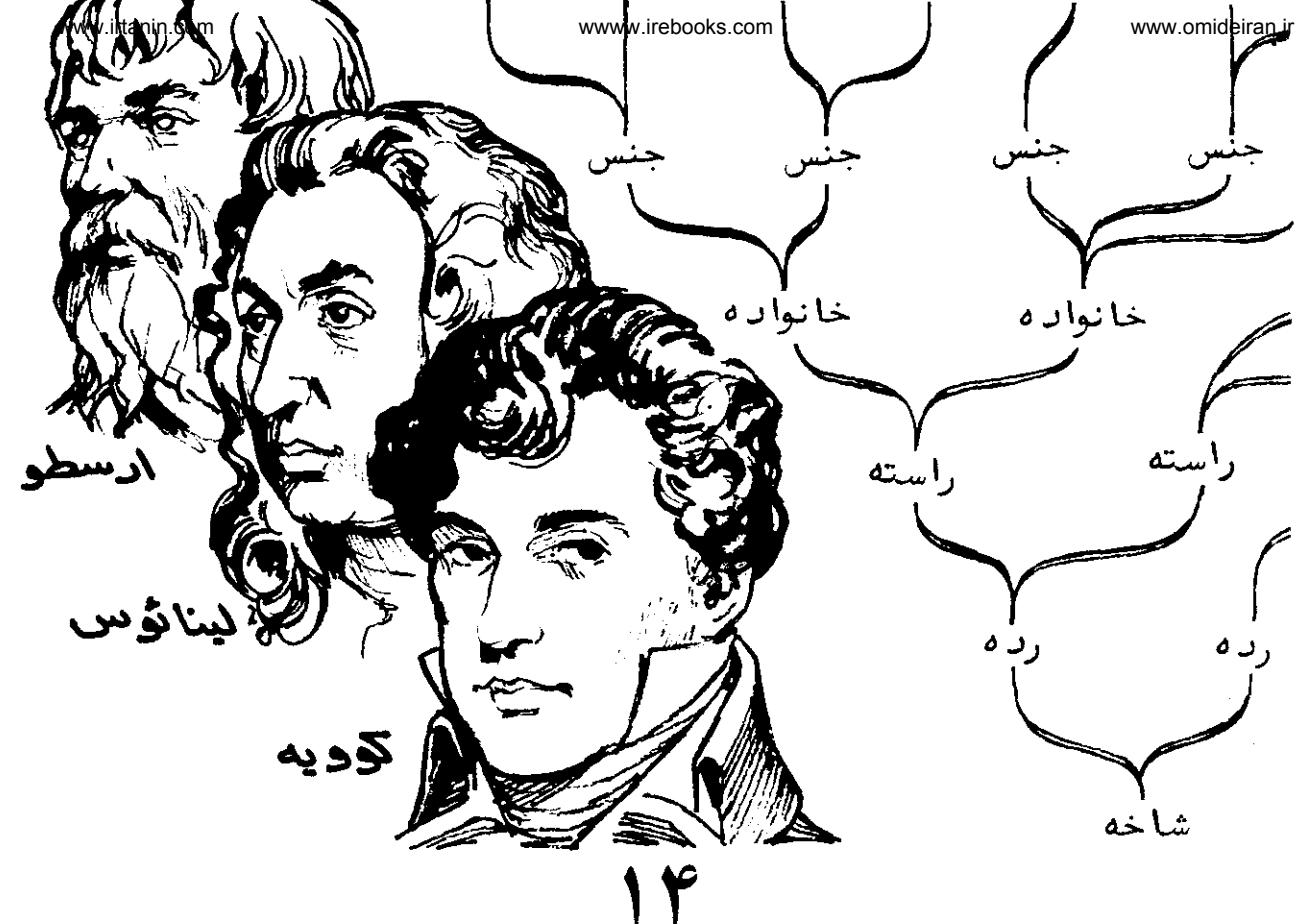
یک رشته از اسیدها

پروتئین یک ساختمان مولکولی دارد که اینک به خوبی شناخته شده است. در قرن نوزدهم معلوم شد که

بروتئین از بیست نوع مختلف اجزاء کوچکتر به نام «اسیدهای آمینه» تشکیل شده است. در سال ۱۹۰۷ یک شیمیدان آلمانی به نام امیل فیشر نشان داد که چگونه اسیدهای آمینه، در یک مولکول پروتئین به دنبال هم قرار گرفته‌اند.

در دهه‌های ۱۹۵۰ و ۱۹۶۰ عده‌بی از شیمیدانان، به ویژه یک شیمیدان انگلیسی به نام فردیک سانجو موفق شدند مولکولهای پروتئین را از هم جدا کنند. از این راه آنان توانستند به طور دقیق معلوم کنند که هر یک از اسیدهای آمینه در کجا مولکول قرار دارند. علاوه بر این بعضی مولکولهای ساده‌ی پروتئین را به طور مصنوعی در آزمایشگاه ساختند.

بدین ترتیب نظریه را، که با ویتالیسم مخالف بود، پس از یک قرن و نیم کار دشوار علمی تأیید شد. این پی‌جوبی دقیق برای کشف حقیقت، جریان حیات یک سلول را روشن کرد و نشان داد که اجزای یک سلول تنها از مواد شیمیایی تشکیل شده‌اند نه از «مخمرها» با نیروهای «حیاتی» دیگر. بدینسان از زمان و هلو تا زمان سانجو دانشمندان ثابت کردند که قوانین طبیعی جهان هم بر ماده‌ی زنده و هم بر ماده‌ی بیجان، حکومت می‌کنند.

لینائوس و طبقه‌بندی

شاید بانفوذترین فکر علمی در تاریخ جهان از آن فیلسوف یونانی، ارسطو (۳۲۲ ق.م - ۳۸۴ ق.م) باشد. ارسطو، احتمالاً معروف‌ترین شاگرد آکادمی افلاطون در آن بود. چند سال بعد از مرگ افلاطون، که در سال ۳۴۷ ق.م. اتفاق افتاد، ارسطو به سرزمین مقدونیه، در شمال یونان، جایی که پدرش پزشک دربار بود، رفت. در آنجا سال‌های زیادی را در راه تعلیم اسکندر، شاهزاده‌ی جوان مقدونی، که بعدها اسکندر کبیر نام گرفت، صرف کرد.

هنگامی که اسکندر به جهانگشایی پرداخت، ارسطو به آن برگشت و خود مدرسه‌یی را بنیاد نهاد. آموزش‌های او در مجموعه‌یی گرد آمد که می‌توان آن را یک دایرة المعارف تقریباً یک نفره ازاندیشه و دانش قدیم دانست. بسیاری از این کتاب‌ها از دستبرد حوادث مصون ماندند و نزدیک به دوهزار سال، آخرین کلام در اندیشه‌ی علمی به شمار می‌آمدند.

عقاید ارسطو، به ویژه نظراتش در باره‌ی طبیعت جهان، حرکت اجسام، و مانند این‌ها تأثیر زیادی بر افکار دانشمندان بعدی داشت (به فصل ۴ و ۷ مراجعه کنید)، و با این حال نظرهای او در زمینه‌ی علوم فیزیکی، معمولاً نادرست بود.

عقاید ارسطو در مورد زیست‌شناسی تأثیر کمتری به جا گذاشت، اما او حمله‌ای در این رشته ورزیدگی بیشتری داشت. علوم طبیعی موضوع مورد علاقه‌ی ارسطو بود و او چند سال از عمر خود را صرف مطالعه در باره‌ی جانوران دریابی کرد.

ارسطو تنها به مشاهده‌ی جانوران و توصیف آن‌ها قانع نبود. او با ذهن روشن خود، وعشقی که به نظم می‌ورزید، پا فراز گذاشت و جانوران را به گروه‌های مختلف طبقه‌بندی کرد. همه‌ی ما به طبقه‌بندی چیزها علاقه داریم. می‌توانیم ببینیم که شیرها و ببرها شباهت زیادی به یکدیگر دارند، گوسفندها شبیه بزها و مگس‌های خانگی شبیه خرمگس‌ها هستند. اما ارسطو به این مشاهدات اتفاقی قناعت نمی‌کرد. او پس از صورت برداری از بیش از پانصد نوع حیوان، آن‌ها را به دقت در رده‌های مختلف دسته‌بندی کرد. مهمتر آن که او این رده‌ها را از ساده‌ترین آن‌ها، تا پیچیده‌ترین شان به ترتیب منظم ساخت.

ارسطو متوجه شد که بعضی از جانوران، که ظاهرآشپیه به جانوران یک رده‌اند، به آن رده تعلق ندارند. مثلاً تقریباً همه مسلم می‌دانستند که دلفین یک نوع ماهی است. دلفین در آب زندگی می‌کند و شبیه ماهی است. اما ارسطو مشاهده کرد که دلفین هوا تنفس می‌کند و بچه می‌زاید. از این جهت دلفین به جانوران چهارپایی روی زمین شباهت داشت، بنابراین ارسطو دلفین را بیشتر پستاندار به حساب آورد تا ماهی.

نظر ارسطو کاملاً درست بود، اما طبیعیدانان مدت دو هزار سال به نتیجه‌یی که او به دست آورده بود توجهی نکردند، گویی تقدیر ارسطو چنین بود که چون نادرست می‌گفت، مردم سخن‌ش را پذیرند و چون درست می‌گفت، نپذیرند. طبیعیدانانی که بعداز ارسطو پیداشدند کوشش‌های اورادر طبقه‌بندی جانوران، دنبال نکردند. در زمان باستان و در قرون میانه کتاب‌هایی که در باره‌ی جانوران نوشته می‌شدند آن هارا به اشکال گوناگون طبقه‌بندی می‌کردند و به امکان

طبقه بندی آن‌ها براساس همانندی جسمی توجهی نداشتند.

با این همه دردهای نخستین قرن شانزدهم طبیعی‌دانان برای نخستین بار پس از ارسسطو به کوشش هایی برای طبقه بندی جانوران دست زدند. اما این کوشش‌ها چندان فراگیر نبود. مثلاً یکی از طبیعی‌دانان تمام‌گیاهانی را که برگ‌های نازک داشتند در یک گروه جمع‌آوری می‌کرد و دیگری همین کار را با گیاهانی که دارای گل‌های زرد بودند، انجام می‌داد. نخستین طبیعی‌دانی که این کار را به دقت ارسسطو انجام داد، یک انگلیسی به نام جان دای بود. او در اروپا به مسافرت پرداخت و گیاهان و جانوران را مطالعه کرد. از سال ۱۶۶۷ تا ۳۵ سال بعد از آن، او کتاب‌هایی منتشر کرد که در آن‌ها گیاهان و جانورانی که درباره شان مطالعه کرده بود توصیف و طبقه بندی شده بود.

ای طبقه‌بندی پستانداران را بانقسام آن‌ها به دو گروه عمده، پنجه‌داران و سم‌داران، آغاز کرد. سپس در این طبقه‌بندی به تقسیمات کوچکتر پرداخت - بر حسب تعداد سمهایا ایانگستان و بر حسب اینکه ایانگستان چنگال مانندند یا ناخن دارند، و این که آیا یک جانور سم‌دار دارای شاخهای دائمی و یا شاخهایی است که خواهند افتاد. بنابراین و مفهوم نظم را، که ارسسطو به قلمرو حیات آورده بود، دوباره برقرار کرد.

هنگامی که «ای راه را نشان داد، طبیعی‌دانان به زودی از ارسسطو پیشی گرفتند. در سال ۱۷۳۵ یک طبیعی‌دان جوان سوئی به نام کارل فلینه کتاب کوچکی منتشر کرد که در آن مطابق روش خاص خود جانوران گوناگون را صورت - برداری کرده بود این دانشمند بیشتر به شکل لاتینی اسم خود، کاولوس لیناوس مشهور است. او کار خود را براساس سفرهای دور و دراز در اروپا قرارداد، (از جمله مناطق شمالی که تا آن زمان به درستی کاوش نشده بود).

ليناوس به گونه‌یی مختصر و روشن هر «گونه» گیاه یا جانور را شرح داده است. او هر مجموعه از گونه‌های همانند را به صورت یک «جنس» طبقه بندی کرد. سپس برای هر نوع گیاه یا جانور دونام لاتینی برگزید: یکی برای جنس و دیگری برای گونه‌ی آن.

مثلاً گربه و شیردو گونه‌ی مختلف هستند که شباهت زیادی به یکدیگر دارند، اگرچه یکی از آن‌ها بزرگتر و و درنده‌تر از دیگری است. از این‌رو هر دوی آن‌ها از یک جنس، یعنی از جنس «گربه سانان» (به لاتین *Felis*) هستند. اسم

لاتینی دوم برای تشخیص گربه‌ی معمولی از شیر و از دیگر انواع جانوران جنس گربه، به کار می‌رود. بنابراین گربه است و شیر: *Felis leo*. بهمین ترتیب، سگ و گرگ هردو از جنس *Canis* (سگ) هستند. سگ و گرگ *Canis lupus* نامیده می‌شوند. *Canis familiaris* لیناًوس حتی به انسان‌ها نیز نام لاتینی داد. او انسان را به‌طور کلی در جنس *Homo* (انسان) قرارداد و گونه‌ی انسان کنونی را *Homo sapiens* (انسان اندیشه‌ورز) نامید.

روش لیناًوس را «نامگذاری دواسمی» می‌نامند. ما در عمل برای شناسایی خودمان از روشی مشابه استفاده می‌کنیم. همه‌ی افراد یک خانواده دارای یک نام خانوادگی هستند، اما نام‌های کوچک آن‌ها بایکدیگر فرق می‌کنند. کار لیناًوس بسیار سودمند بود. برای نخستین بار، طبیعی‌دانان سراسر جهان، برای شناسائی موجودات مختلف روش مشترکی در اختیار داشتند. هر زمان که یک طبیعی‌دان از *Canis lupus* سخن می‌گفت، طبیعی‌دانان دیگر فوراً می‌دانستند که منظور او گرگ است. فرق نمی‌کرد که آنها به چه زبانی صحبت کنند یا در زبان خود آن‌ها گرگ چه نامیده شود. مهمتر از این، آن‌ها می‌دانستند که منظور طبیعی‌دان، نوع خاصی از گرگ، یعنی گرگ خاکستری اروپایی است. مثلاً گرگ آمریکایی که با گرگ اروپایی تفاوت دارد به‌اسن دیگری (*Canis occidentalis*) نامیده می‌شد. این روش مشترک شناسایی، گام مهمی به جلو بود. انسان هرچه بیشتر در زمین کاوش می‌کرد و قاره‌های تازه‌یی می‌یافت با گونه‌های بیشتری از جانوران برخورد می‌کرد. ارسطو تنها پانصد گونه را صورت برداری کرده بود، حال آن‌که در زمان لیناًوس ده‌ها هزار گونه شناخته شده بود.

نخستین چاپ کتاب لیناًوس در مورد طبقه‌بندی جانوران تنها هفت صفحه داشت، اما شماره صفحه‌های آن در چاپ‌های بعدی افزایش یافت و در چاپ دهم به دوهزار و پانصد صفحه رسید. اگر طبیعی‌دانان در طبقه‌بندی روش یکسانی در پیش نمی‌گرفتند، یک طبیعی‌دان نمی‌توانست بفهمد که طبیعی‌دانان دیگر درباره‌ی کدام گیاه یا جانور بحث می‌کنند، و بدین ترتیب مطالعه‌ی تاریخ طبیعی چار هرج و مرج و بی‌نظمی می‌شد.

ليناًوس پس از طبقه‌بندی جنس و گونه، جنس‌های مشابه را در «استه‌ها» و راسته‌های مشابه را در «ده‌ها» دسته‌بندی کرد. او شش رده‌ی مختلف از جانوران را تشخیص داد: پستانداران، پرندگان، خزندگان، ماهی‌ها، حشرات و

یک زیست‌شناس فرانسوی به نام ڈوکوویه کار لینانوم را دنبال کرد. کوویه مشاهده کرد که چهار رده‌ی اول – پستانداران، پرنده‌گان، خزندگان، و ماهی‌ها – همه ازمه‌هدا (آن هستند؛ یعنی همه‌شان اسکلت‌های استخوانی دارند. اوین جانوران را در گروه بازهم بزرگتری به «شاخه» طبقه‌بندی کرد. کوویه وطبیعی دان فرانسوی، آن باقیت دو لاما زک، بی‌مهر گان یا جانوران بی‌اسکلت را به‌چند «شاخه» تقسیم کردند.

همچنین کوویه طبقه‌بندی را درجهٔ دیگری دنبال کرد. پس از سال ۱۸۰۰ طبیعی‌دانان به مطالعهٔ صخره‌هایی پرداختند که اثرات یا بقاوی‌ای سنگ شده‌ای، که به نظرمی‌رسید متعلق به موجودات زنده باشد، در آن‌ها وجود داشت. طبیعی‌دانان این اثرات یا بقايا را سنگواره (فسیل) نام گذاشتند. کوویه دریافت که اگر چه سنگواره‌ها شباهت نزدیکی به هیچ یک از انواع موجودات امروزی ندارند، اما در جایی از طرح طبقه‌بندی قرار می‌گیرند.

مثلاً هنگامی که کوویه سنگواره‌بی را که دارای تمام نشانه‌های اسکلت خزندگان بود، مورد مطالعه قرارداد، به این نتیجه رسید که این حیوانات یکی از اعضای ردهٔ خزندگان است. او همچنین توانست از روی استخوان بندی آن بفهمد که این خزندگ زمانی بال داشته است. بدین ترتیب کوویه توانست اولین گروه از میان رفته‌ی خزندگان پرنده را تشخیص دهد. چون هریک از بال‌های این سنگواره را یک استخوان بلندانگشت نگه می‌داشت، اونام این موجود را Ptero-dactyl (انگشت- بال) گذاشت.

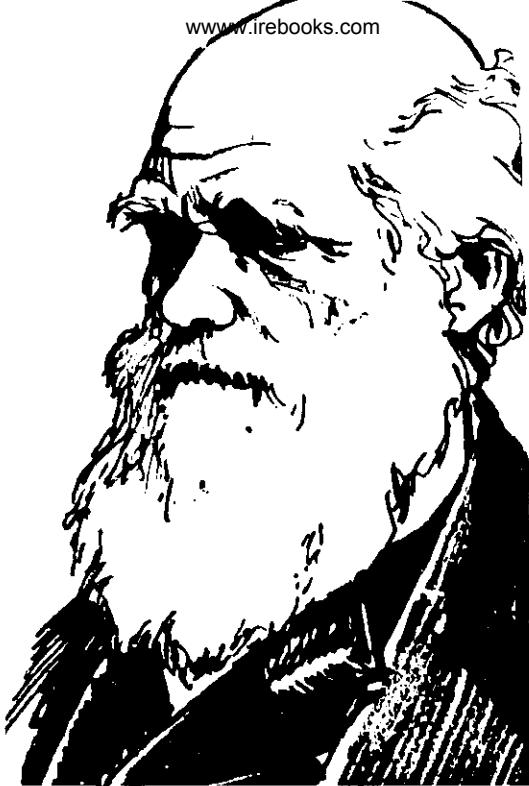
راهی به سوی نظریهٔ تکامل

پیروان کوویه به کوشش برای بهتر کردن روش طبقه‌بندی ادامه دادند. لینانوم جانوران را بیشتر بر اساس شکل ظاهری آنها گروه‌بندی کرده بود، اما پیروان کوویه برای این کار از ساختمان داخلی جانوران، که در گروه‌بندی اهمیت بیشتری داشت، استفاده کردند.

در نیمه‌ی دهه ۱۸۰۰ روشی برای طبقه‌بندی تمام موجودات زنده به وجود آمد. کاری که ارسسطود را گذشته‌ی دور آغاز کرده بود، سرانجام تکمیل شد. هریک از انواع موجودات زنده، یا موجوداتی را که نسل آنها منقرض شده بود، می‌شد دریک مقوله‌ی خاص جای داد. در مورد بعضی چیزهای جزئی ممکن بود اختلاف ظرها بای پیش آید، اما طرح

تکامل طبقه بندی، طبیعی دانان را به اندیشه واداشت. این واقعیت که حیات را می‌توان به این خوبی طبقه-بندی کرد، این اندیشه را پیش آورده که می‌باید اصول زیست‌شناسی خاصی وجود داشته باشد که در مورد تمام موجودات، هرچقدر هم که با هم متفاوت باشند، صدق کند.

بنابراین، طبقه‌بندی حیات، این عقیده را پیش آورده که تمام موجودات زنده‌پدیده‌ی واحدی هستند. این عقیده به نوبه‌ی خود به یکی از برجسته‌ترین اندیشه‌های بزرگ علمی؛ یعنی تکامل منجر شد. (به فصل پنجم مراجعه کنید).

۱۵

داروین و تکامل

شیر، گربه یا بوته‌ی گل سرخ، هریک چیزی خاص خود دارند که جانوران و گیاهان دیگر آن را ندارند. هریک از این‌ها گونه‌یی منحصر به فرد از جانور یا گیاه هستند. تنها شیرها می‌توانند شیر بزایند و گربه‌ها می‌توانند بچه گربه بیاورند. تنها تخم گل سرخ، بوته‌ی گل سرخ به بارمی آورد نه تخم گیاهی دیگر. با وجود این، ممکن است دونوع مختلف از گیاه و یا جانور همانندی‌هایی داشته باشند. مثلًاً شیر شباهت زیادی به بیر دارد، اما تنها شیر است که بچه شیر می‌زاید نه بیر.

در واقع تمام قلمرو حیات را به سادگی می‌توان به گروههایی از موجودات مشابه طبقه‌بندی کرد (به فصل چهاردهم مراجعه کنید). هنگامی که دانشمندان برای نخستین بار از این موضوع آگاه شدند، بسیاری از آنان احساس کردند که این همانندی‌ها یک اتفاق نیست. آیا دو گونه جانور از این رو بهم شبیه هستند که بعضی از اعضای یک گونه به

گونه‌ی دیگر تبدیل شده‌اند؟ آیا شباهت این دو گونه صرفاً به این علت است که آنها ارتباط نزدیکی با هم دارند؟

بعضی از فیلسوفان بونان امکان وجود ارتباط میان گونه‌ها را حدس زده بودند. اما این حدس آنان بسیار غریب به نظر می‌رسید و کسی بدان گوش نداد. نامحتمل به نظر می‌رسید که بعضی از شیرها زمانی به بیر و یا بر عکس بعضی از بیرها به شیر تبدیل شده باشند، و یا این که هردو از نسل جانور گربه مانند دیگری باشند. هرگز کسی ندیده بود که چنین چیزی اتفاق بیفتد. بنابراین اگر چنین چیزی اتفاق افتاده بود، می‌باشد بسیار به کندی صورت گرفته باشد.

در اوائل عصر جدید بیشتر مردم معتقد بودند که زمین تنها شش هزار سال عمردارد. از این‌رو وقت کافی برای عوض شدن طبیعت گونه‌های جانوران وجود نداشته است. بنابراین آنها عقیده به تکامل را به عنوان حرفری بی معنی؛ کنار گذارند. اما آیا زمین تنها شش هزار سال عمردارد؟

دانشمندان دهه‌ی ۱۷۰۰ که ساختمان قشرهای سنگی پوسته‌ی زمین را مطالعه می‌کردند به این فکر افتادند که این قشرهات نهایی می‌توانند در خلال دوران‌های طولانی به وجود آمده باشند. در حدود سال ۱۷۶۰ یک طبیعی‌دان فرانسوی به نام ژان دو بوون این جسارت را یافت که بگوید زمین احتمالاً حدود هفتاد و پنج هزار سال عمر دارد.

سپس در سال ۱۷۸۵ یک فیزیکدان اسکاتلندی به نام جیمز هاتن از این‌هم فراتر رفت. هاتن که مطالعه‌ی تفتشی‌سنگ‌ها را به تدریج به یک شغل تمام وقت تبدیل کرده بود، کتابی به نام فرضیه‌ی زمین منتشر کرد. در این کتاب هاتن برای نشان دادن این که زمین ممکن است واقعاً میلیون‌ها سال عمر داشته باشد، شواهد زیادی آورده و استدلال‌های خوبی کرده بود، او با قاطعیت گفت که اصولاً هیچ نشانی از آغاز پیدایش زمین ندیده است. **در باز می‌شود**

برای نخستین بار به نظر می‌رسید که گفتگو از تکامل ممکن است. اگر زمین میلیون‌ها سال عمر داشته باشد، وقت کافی برای تبدیل بسیار آهسته‌ی جانوران و گیاهان به گونه‌های تازه وجود داشته است، و این تغییر در حقیقت آنقدر کند بوده که انسان در چند هزار سال اخیر، یعنی در طول زندگی متمدن خود، متوجه آن نشده است. اما اساساً چرا باید بک «گونه» تغییر کند، و چرا باید این تغییر در یک جهت خاص باشد، نه درجهت دیگر؟ نخستین کسی که کوشید به این پرسش پاسخ گوید، طبیعی‌دان فرانسوی ژان با بتیست دلامارک بود.

موجودات به این علت بود که خود برای این تغییر کوشش می‌کردن، بی آنکه بدان آگاهی داشته باشد.

لامارک می‌گفت: مثلاً یک بزکوهی علاقمند به خوردن برگ درختان بود. این جانور با تمام قدرت گردن خود را به بالا می‌کشید تا به برگ درختان برسد، وزبان و پاهای خود را نیز درازمی کرد. این کشش‌ها در طول زندگی جانور موجب شد که پاهای، گردن و زبانش اندکی درازتر شود. این بزکوهی صاحب بچه‌ی شد که اعضای کشیده‌ی او را به ارث برد بود. بچه‌های این جانور نیز به نوبه‌ی خود به عملت این کشش‌ها، اندام‌های بلندتری پیدا کردند. کم کم، در طول هزاران هزار سال، درازای اندام‌ها به جایی رسید که آن رسته از بزکوهی به گونه‌ی تازه‌ی تبدیل شد و این گونه‌ی تازه، زرافه بود.

نظریه‌ی لامارک بر اساس اندیشه‌ی توارث صفات اکتسابی استوار بود. بدین معنی که اگر اندام موجودی در طول زندگیش تغییر کند این تغییر به بچه‌ی او منتقل می‌شود. اما دلیلی برای قبول این اندیشه وجود نداشت. در واقع هنگامی که امکان این امر مورد بررسی قرار گرفت به تدریج به نظر رسید که چنین چیزی نمی‌تواند درست باشد. بدین ترتیب عقیده‌ی لامارک مردود دانسته شد.

درسال ۱۸۳۱ یک طبیعی دان‌جوان انگلیسی به نام چارلز داروین به سرنشینان یک کشته‌ی که برای اکتشاف می‌رفتند، پیوست. داروین، درست پیش از حرکت، کتابی درباره‌ی زمین‌شناسی به قلم ریک انگلیسی به نام چارلز لیل، خوانده بود. این کتاب نظر هاقن را درباره‌ی عمر زمین شرح می‌داد. داروین زیر تأثیر این کتاب قرار گرفت.

هنگامی که کشته‌ی کرانه‌های دور دست رفت و جزایر را که کمتر شناخته شده بودند مورد کاوش قرارداد داده بودند، موقعیتی یافت تا گونه‌هایی از جانوران را، که برای اروپاییان ناشناس بود، مطالعه کنند. او به ویژه به زندگی جانوران جزایر گالاپاکوس واقع در اقیانوس آرام، در فاصله‌ی ۶۵۰ میلی کرانه‌ی اکوادور، علاقمند شد.

داروین در آن جزایر گمنام چهل گونه‌ی مختلف سهره‌ه را پیدا کرد. این سهره‌ها بایکدیگر و با سهره‌های کرانه‌ی امریکای جنوبی تفاوت داشتند. نوک بعضی از آن‌ها برای خوردن دانه‌های ریز و نوک بعضی دیگر برای خوردن دانه‌های درشت متناسب بود. همچنین به نظر می‌رسید که نوک‌گروهی از آن‌ها برای خوردن حشرات ساخته شده باشد. داروین حدس زد که تمام سهره‌های مختلف از یک نیای مشترک به وجود آمده‌اند. اما چه چیزی باعث تغییر

آن هاشده است؟ اندیشه‌یی از ذهن داروین گذشت. شاید بعضی از آن‌ها باتفاقات‌های مختصه در نوک هایشان به دنیا آمده‌اند و این خصیصه را به بجهه هایشان منتقل کرده‌اند. اما داروین باره مطمئن نبود. آیا این تغییرات اتفاقی می‌تواند دلیل کافی برای تکامل انواع مختلف موجودات باشد؟

در سال ۱۸۳۸ داروین پاسخ این پرسش را در *رساله‌یی درباره اصول جمیعت* یافت. این کتاب را یک کشیش انگلیسی به نام تامس مالتوس در ۱۷۹۸ منتشر کرده بود. مالتوس معتقد بود که جمیعت انسانی همیشه سریع‌تر از تولید مواد غذایی افزایش می‌یابد. بنابراین، چنانچه تعداد انسان‌ها در اثر بیماری و جنگ کم نشود، سرانجام به علت قحطی کاهش خواهد یافت.

روش طبیعت

استدلال مالتوس داروین را زیر تأثیر قرارداد، زیرا در اوین اندیشه را به وجود آورده طبیعت می‌تواند، نه تنها بر جمیعت انسانی بلکه بر سایر انواع موجودات نیز نیروی شگرفی اعمال کند.

بسیاری از موجودات به مقدار زیاد زاد ولد می‌کنند، اما نه اعداء کمی از آن‌ها زنده می‌مانند. داروین چنین اندیشید که به طور کلی موجوداتی که به طریقی برای زندگی متناسب تر هستند، باقی می‌مانند. مثلاً شهرهایی که بانوک های اندکی قوی‌تر به دنیا می‌آیند زنده می‌مانند، زیرا بهتر می‌توانند دانه‌های سخت را بخورند. آنهایی که می‌توانند گهگاه حشراتی را هضم کنند، بخت بیشتری برای زندگی دارند. نسل بعد از نسل، شهرهایی که اندکی بیش از دیگر شهرهای استعداد زیستن دارند، جای آن‌هایی را که از استعداد کمتری بخوردارند، می‌گیرند. شهرهای ممکن است از طرق مختلف استعداد زیستن داشته باشند، بنابراین در آخر کار انواع بسیار متفاوتی از شهرهای، که هریک در کارخانی مهارت دارند، بوجود می‌آید.

داروین چنین اندیشید که این جریان انتخاب طبیعی نه تنها در مورد شهرهای، بلکه در مورد تمام موجودات، صادق است. انتخاب طبیعی تعیین می‌کرد که کدام موجودات به وسیله‌ی ازمیدان بدرکردن آنهایی که ضعیف‌تر هستند، زنده خواهند ماند.

داروین سال‌ها روی نظریه‌ی انتخاب طبیعی خود کار کرد. سرانجام در سال ۱۸۵۹ اونظریات خود را در کتابی

در آغاز نظرات داروین توفانی از بحث و جدل برانگیخت. اما شواهدی که به تدریج در طول سالهای دست‌آمد

نکته‌ی اصلی نظریه‌ی او یعنی تغییرات آهسته‌ی انواع از طریق انتخاب طبیعی را تأیید کرد.

نظریه‌ی تکامل، که برای نخستین بار فیلسفه‌ان یونان آن را طرح کردند، و سرانجام چارلز داروین آن را

استوار گردانید، تمام اندیشه‌ها را در زمینه‌ی زیست‌شناسی دستخوش انقلاب کرد. بی‌شك نظریه‌ی تکامل مهمترین نظریه در تاریخ زیست‌شناسی امروز است.

۱۶

راسل و تکامل ستارگان

ارسطومی آن دید که زمین و آسمان‌ها را دو گونه قوانین متفاوت اداره می‌کنند. (به فصل هفتم مراجعه کنید) او مشاهده می‌کرد که روی زمین حلالات متغیری چون تابش خورشید و توفان، رشد و زوال وجود دارد. از سوی دیگر معتقد بود که آسمان‌ها هرگز تغییر نمی‌کنند. خورشید، ماه و سیاره‌ها آنچنان دقیق آسمان را دور می‌زنند که موقعیت آن‌ها را در هر لحظه‌ی خاصی، از مدتها پیش، می‌توان پیش‌بینی کرد. ستارگان هم همیشه به همان صورت در جای خود باقی می‌مانند.

درواقع در آسمان اجسامی وجود دارند که ستارگانی در حال سقوط به نظرمی‌آیند. اما به نظر اسطو این اجسام از آسمان سقوط نمی‌کرند. آن‌ها فقط پدیده‌هایی بودند که در هوا وجود داشتند و هواهم متعلق به زمین بود. ما می‌دانیم ستارگانی که سقوط می‌کنند، سنگ‌هایی هستند که از فضای خارج به جو زمین وارد می‌شوند و برخوردی که

این سکانیت این بیو پیدا می‌کنند، آن‌ها را سوزان و نورانی می‌شوند. www.iranin.com
www.frebooks.com
این نادرست وهم درست بود. از این جهت نادرست بود که این سنگ‌ها از آسمان‌ها می‌آمدند، و به این دلیل درست بود که آن‌ها به اجسام واقع دره‌وای کره‌ی زمین تبدیل می‌شدند. ستارگانی که سقوط می‌کنند، «منثور» نیز نامیده می‌شوند. این واژه ازیک واژه‌ی یونانی به معنای «اجسام درهوا» گرفته شده است).

در سال ۱۳۴۶ پیش از میلاد، یعنی دو قرن پس از مرگ ارسطو، هیپاکوس ستاره شناس یونانی، متوجه ستاره‌ی تازه‌ی در صورت فلکی عقرب شد. او در این باره به اندیشه پرداخت. آیا ستارگان می‌توانند متولد شوند؟ آیا اساساً آسمان‌ها تغییر می‌کنند؟ هیپاکوس فکر کرد که شاید مشاهده‌ی او اشتباه است، شاید این ستاره همیشه در همان جا وجود داشته است.

برای اینکه ستاره شناسان آینده اشتباه نکنند هیپاکوس از پیش از هزار ستاره‌ی درخشان نقشه‌ای تهیه کرد. این نخستین نقشه‌ی ستارگان و بهترین آن‌ها در تمام طول هزار و شصصد سال بعد بود. با وجود این قرن‌ها چیزی از تولد ستاره‌ی تازه‌ای شنیده نشد.

در سال ۱۰۵۴ بعد از میلاد، ستاره‌ی تازه‌ی دیگری در صورت فلکی ثور پیدا شد. اما تنها ستاره شناسان چینی و ژاپنی متوجه آن شدند. در اروپا دانش در سطح پایینی بود، آنقدر پائین که هیچ ستاره شناسی وجود این ستاره را اطلاع نداد، اگرچه این ستاره هفتنه‌ها درخشانتر از هر چیزی، به جز خورشید و ماه، در آسمان می‌درخشید.

در سال ۱۵۷۲ بار دیگر ستاره‌ی نورانی تازه‌ی در آسمان ظاهر شد. این بار این ستاره در صورت فلکی ذات-

الکرسی قرار داشت. در این زمان دانش دوباره در اروپا آغاز به پیشرفت کرده بود و ستاره شناسان به دقت مشغول تماشای آسمان‌ها بودند. از جمله‌ی این ستاره شناسان یک جوان دانمارکی به نام تیکو براهه بود. او این ستاره را مشاهده کرد و درباره‌ی آن کتابی با عنوان دونووا استلا (در باره‌ی ستاره‌ی تازه) نوشت. از آن زمان به بعد هر ستاره‌ی تازه را که در آسمان پیدا می‌شد «نوا» (تازه) می‌نامیدند. دیگر جای انکار نبود، ارسطو اشتباه کرده بود. آسمان‌ها تغییر ناپذیر نبودند.

دلایل بیشتر

سپس دلایل بیشتری بدست آمد. در سال ۱۵۷۷ ستاره‌ی دنباله‌داری در آسمان پدیدار شد و براهه کوشید تا

نقشه‌ی معینی رسید. آن‌ها به تراکم خود ادامه دادند، اما این بار به تدریج سردرشدن و سرانجام به شکل مواد نیم‌سوخته درآمدند. چنین به نظر می‌رسید که خورشید ما در نیمه راه این دوران باشد.

اما این فرضیه بسیار ساده بود. در آغاز قرن بیستم ستاره شناسان نمی‌دانستند که علت درخشش و نورافشانی ستارگان چیست. در دهه‌ی ۱۸۸۰ چنین حدس زده شد که انرژی لازم برای درخشش ستارگان از تراکم آهسته‌ی آن‌ها به وجود می‌آید و انرژی جاذبه‌ی آن‌ها به نورتبدیل می‌شود. (این عقیده به خوبی با نظرات راسل تطبیق می‌کرد). لکن انرژی جاذبه برای درخشش ستارگان کافی به نظر نمی‌رسید و به همین دلیل دانشمندان این نظریه را کنار گذاشتند. در دهه‌ی ۱۸۹۰، دانشمندان کشف کردند که ذخیره‌ی انرژی موجود در مرکز اتم، یعنی «هسته»‌ی آن، از آنچه که قبلاً تصور می‌شد بسیار بیشتر است. در دهه‌ی سوم قرن ما یک فیزیکدان آلمانی - آمریکایی به نام هانس بهن ازواکنش‌های هسته‌ای که ممکن است در داخل خورشید انجام‌گیرد و انرژی لازم برای نورافشانی آن را فراهم کند، طرحی تهیه کرد. مطابق فرضیه‌ی بهن در این واکنش‌ها، اتم‌های هیدروژن (ساده‌ترین اتم‌ها) به اتم‌های هلیوم، که اندکی پیچیده هستند، تبدیل می‌شوند. منابع عظیم هیدروژن خورشید این امکان را فراهم کرده است که خورشید پنج یا شش میلیارد سال بدرخشند و هیدروژن کافی برای درخشش تا میلیاردها سال دیگر را هم داشته باشد. بنابراین خورشید نه تنها در حال نابودی نیست بلکه هنوز هم ستاره‌ی جوانی به شمار می‌آید.

ستاره‌شناسان به مطالعه‌ی طبیعت واکنش‌های هسته‌یی در داخل ستارگان ادامه می‌دهند. آن‌ها معتقدند که وقتی هیدروژن به هلیوم تبدیل شد، هلیوم در مرکزی، که آن را «هسته‌ی هلیوم» می‌نامند، جمع می‌شود. به تدریج که بر عمر ستاره افزوده می‌شود هلیوم نیز گرمتر می‌شود، تا جایی که اتم‌های آن آغاز به واکنش می‌کنند و اتم‌های پیچیده‌تری را به وجود می‌آورند. دانشمندان عقیده دارند که علاوه بر این تغییرات دیگری نیز در ستاره صورت می‌گیرد.

انفجار مهیب

سرانجام، ذخیره‌ی اصلی هیدروژن ستاره به پایین تر از حد معینی می‌رسد. درجه‌ی حرارت و درخشندگی ستاره آنقدر کم می‌شود که ستاره از قلمرو «رشته‌ی اصلی» خارج می‌شود. بدین ترتیب که ستاره به مقدار زیاد منبسط می‌شود، ونگاه همراه با ناپایدار شدن ساخت آن آغاز به تپش می‌کند. آنگاه ممکن است ستاره منفجر شود. در این صورت تمام

سوخت باقیمانده‌ی ستاره به‌بکاره شعله‌ور می‌شود و ستاره برای مدت کوتاهی بسیار درخشان می‌گردد. ستارگان «تازه» که هیپاکوس و پراهه مشاهده کردند درحال چنین انفجارهایی بودند.

مختصر آنکه ستاره شناسان نظریه‌ی دگرگونی‌های آسمانی را، که برای نخستین بار دوهزار سال پیش هیپاکوس را به شکفتی انداخته بود، به مرحله‌ی بحث درباره‌ی چگونگی تولد، رشد، پیری و مرگ ستارگان پیشرفت دادند. ستاره شناسان می‌توانند از این نیز فراتر روند. بعضی از آنان معتقد‌ند که جهان دراثریک انفجار عظیم به وجود آمده و نکه‌های آن‌هنوز هم درحال پراکنده شدن به‌اطراف است. هر تکه‌ی آن‌کهکشان عظیمی است که از میلیارد‌ها ستاره تشکیل شده، شاید زمانی فرا رسید که تمام کهکشان‌ها از نظر ناپدید شوند، زمانی که تمام ستارگان منفجر گردند و جهان نابود شود.

با شاید، چنانکه بعضی از ستاره شناسان می‌اندیشنند، جهان به‌گونه‌یی همیشگی درحال از نو زاده شدن است. شاید درحالی که ستارگان پیر از میان می‌روند، به‌گونه‌یی دائمی و آهسته، ماده‌ی تازه‌یی تشکیل می‌شود و از آن ستارگان و کهکشان‌های تازه‌یی به‌وجود می‌آیند.

درواقع، نظریه‌ی دگرگونی آسمان‌ها نه تنها به نظریه‌های درباره‌ی تکامل ستارگان، بلکه همچنین به نظریه‌یی درباره‌ی «تکامل جهان» می‌انجامد؛ یعنی به یکی از آن نظریه‌های بزرگ علم، که گستردگی چشم انداز آن در تصور نمی‌گنجد.

پایه‌های دانش

نوشته‌ی ایزاك آسیموف

ترجمه‌ی منوچهر محمدی شجاع

خبر خوان لفظ اخلاقی را میندو لئه اطنین ایرانی
با جلد شمعیز ۵۰ ریال
با جلد اعلا ۷۰ ریال

سازمان اسناد و کتابخانه ملی
جمهوری اسلامی ایران - تهران